ISSN 1725-5074

Úřední věstník L 334

Evropské unie

Svazek 53

České vydání

Právní předpisy

17. prosince 2010

Obsah

I *Legislativní akty*

NAŘÍZENÍ

★ **Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1177/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o právech cestujících při cestování po moři a na vnitrozemských vodních cestách a o změně nařízení (ES) č. 2006/2004** [1] 1

SMĚRNICE

★ **Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU ze dne 24. listopadu 2010 o průmyslových emisích (integrované prevenci a omezování znečištění)** [1] 17

[1] Text s významem pro EHP

Cena: 7 EUR

CS

Akty, jejichž název není vytištěn tučně, se vztahují ke každodennímu řízení záležitostí v zemědělství a obecně platí po omezenou dobu.

Názvy všech ostatních aktů jsou vytištěny tučně a předchází jim hvězdička.

I

(Legislativní akty)

NAŘÍZENÍ

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) č. 1177/2010

ze dne 24. listopadu 2010

o právech cestujících při cestování po moři a na vnitrozemských vodních cestách a o změně nařízení (ES) č. 2006/2004

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 91 odst. 1 a čl. 100 odst. 2 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru [1],

po konzultaci s Výborem regionů,

v souladu s řádným legislativním postupem [2],

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Činnost Unie v oblasti přepravy po moři a vnitrozemských vodních cestách by měla mimo jiné směřovat k zajištění vysoké úrovně ochrany cestujících srovnatelné s jinými druhy přepravy. Kromě toho by měly být plně zohledněny požadavky na ochranu spotřebitele obecně.

(2) Jelikož cestující po moři a na vnitrozemských vodních cestách jsou slabší stranou přepravní smlouvy, měla by jim všem být zajištěna minimální úroveň ochrany. Dopravcům by nemělo nic bránit v tom, aby cestujícím nabízeli výhodnější smluvní podmínky než ty, které stanoví toto nařízení. Zároveň však toto nařízení nemá za cíl narušovat obchodní vztahy mezi podniky s ohledem na přepravu zboží. Pro účely tohoto nařízení by zejména dohody mezi silničním přepravcem a dopravcem neměly být vykládány jako přepravní smlouvy, a silničním přepravcům nebo jejich zaměstnancům by proto neměly poskytovat právo na náhradu při zpoždění podle tohoto nařízení.

(3) Ochrana cestujících by se měla vztahovat nejen na osobní přepravu mezi přístavy na území členských států, ale rovněž na osobní přepravu mezi těmito přístavy a přístavy mimo území členských států, přičemž by se mělo zohledňovat riziko narušení hospodářské soutěže na trhu osobní přepravy. Pro účely tohoto nařízení by proto měl být pojem „dopravce Unie“ vykládán co nejširším způsobem, aniž by však byly dotčeny jiné právní předpisy Unie, jako je nařízení Rady (EHS) č. 4056/86 ze dne 22. prosince 1986, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článkům 85 a 86 Smlouvy v námořní dopravě [3], a nařízení Rady (EHS) č. 3577/92 ze dne 7. prosince 1992 o uplatňování zásady volného pohybu služeb v námořní dopravě v členských státech (námořní kabotáž) [4].

[1] Úř. věst. C 317, 23.12.2009, s. 89.

[2] Postoj Evropského parlamentu ze dne 23. dubna 2009 (Úř. věst. 184 E, 8.7.2010, s. 293), postoj Rady v prvním čtení ze dne 11. března 2010 (Úř. věst. C 122 E, 11.5.2010, s. 19), postoj Evropského parlamentu ze dne 6. července 2010 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 11. října 2010.

[3] Úř. věst. L 378, 31.12.1986, s. 4.

[4] Úř. věst. L 364, 12.12.1992, s. 7.

(4) Vnitřní trh osobní přepravy po moři a na vnitrozemských vodních cestách by měl být ku prospěchu všem občanům. Proto by měly mít osoby se zdravotním postižením a osoby se sníženou pohyblivostí v důsledku zdravotního postižení, věku nebo jiného faktoru možnost využívat osobní přepravy a účastnit se okružních plaveb, která je srovnatelná s možnostmi ostatních občanů. Osoby se zdravotním postižením a osoby se sníženou pohyblivostí mají stejná práva jako všichni ostatní občané, pokud jde o volný pohyb, svobodu volby a nediskriminační zacházení.

(5) Členské státy by měly podporovat využívání veřejné dopravy a integrovaných jízdenek tak, aby bylo optimalizováno využití a interoperabilita různých druhů dopravy a jejich poskytovatelů.

(6) S ohledem na článek 9 Úmluvy OSN o právech osob se zdravotním postižením a s cílem umožnit osobám se zdravotním postižením a osobám se sníženou pohyblivostí, aby využívaly přepravy po moři a na vnitrozemských vodních cestách způsobem srovnatelným s ostatními občany, je zapotřebí stanovit pravidla nediskriminace a pomoci během jejich cesty. Tyto osoby by proto měly být přijímány k přepravě a ta by jim neměla být upírána, vyjma případy, kdy k tomu vedou bezpečnostní důvody určené příslušnými orgány. Měly by mít právo na pomoc v přístavech i na palubě osobních lodí. V zájmu sociálního začlenění by jim tato pomoc měla být poskytována bezplatně. Dopravci by měli stanovit podmínky přístupu, nejlépe s využitím evropského systému normalizace.

(7) Při rozhodování o podobě případných nových přístavů a terminálů a v rámci zásadních modernizací by subjekty odpovědné za tato zařízení měly zohlednit potřeby osob se zdravotním postižením a osob se sníženou pohyblivostí, především pokud jde o přístupnost, přičemž zvláštní pozornost by měla být věnována nárokům vyplývajícím z uplatňování zásady „projektování pro všechny“. Dopravci by měli zohlednit tyto potřeby při rozhodování o podobě nových a modernizovaných osobních lodí v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2006/87/ES ze dne 12. prosince 2006, kterou se stanoví technické požadavky na plavidla vnitrozemské plavby [1], a se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/45/ES ze dne 6. května 2009 o bezpečnostních pravidlech a normách pro osobní lodě [2].

(8) Pomoc poskytovaná v přístavech, které se nacházejí na území některého členského státu, by měla mimo jiné umožnit osobám se zdravotním postižením a osobám se sníženou pohyblivostí dostat se z určeného místa příjezdu do přístavu k osobní lodi a od osobní lodi na určené místo vyplutí z přístavu, včetně nalodění a vylodění.

(9) Při organizaci pomoci osobám se zdravotním postižením a osobám se sníženou pohyblivostí a při školení svých pracovníků by dopravci měli spolupracovat s organizacemi zastupujícími osoby se zdravotním postižením nebo osoby se sníženou pohyblivostí. Při této činnosti by dopravci rovněž měli zohlednit příslušná ustanovení Mezinárodní úmluvy a Předpisu o normách výcviku, kvalifikace a strážní služby námořníků, jakož i doporučení Mezinárodní námořní organizace o projektování a provozu lodí pro přepravu cestujících se zřetelem k potřebám starších osob a osob se zdravotním postižením.

(10) Ustanoveními týkajícími se nalodění osob se zdravotním postižením nebo osob se sníženou pohyblivostí by neměla být dotčena obecná ustanovení platných mezinárodních, unijních a vnitrostátních předpisů týkající se nalodění cestujících.

(11) Právní předpisy Unie vztahující se k právům cestujících by měly brát v potaz potřebu cestujících, zejména pak potřeby osob se zdravotním postižením a osob se sníženou pohyblivostí, používat různé druhy dopravy a plynule mezi nimi přestupovat v souladu s platnými bezpečnostními přepisy provozu lodí.

(12) V případě zrušení nebo zpoždění jakékoli osobní přepravy či okružní plavby by cestující měli být o této skutečnosti náležitě informováni. Tyto informace by měly cestujícím pomoci učinit nezbytné kroky a případně získat informace o náhradních spojích.

(13) Potíže cestujících způsobené zrušením nebo významným zpožděním jejich cesty by se měly zmírnit. Za tímto účelem by mělo být o cestující náležitě postaráno a měli by mít možnost svou cestu zrušit a nechat si proplatit přepravní doklad, nebo za uspokojivých podmínek dosáhnout přesměrování. Vhodným ubytováním pro cestující nemusí nutně být hotelové pokoje, ale jakékoli jiné vhodné ubytování, které je dostupné, což závisí zejména na podmínkách v konkrétní situaci, vozidlech cestujících a parametrech lodi. V tomto ohledu a v odůvodněných případech za výjimečných a naléhavých podmínek by dopravci ve spolupráci s civilními orgány měli mít možnost plně využít příslušná zařízení, která jsou dostupná.

[1] Úř. věst. L 389, 30.12.2006, s. 1.
[2] Úř. věst. L 163, 25.6.2009, s. 1.

(14) Dopravci by měli cestujícím v případě zrušení nebo zpoždění osobní přepravy zajistit vyplacení odškodnění podle určitého procenta ceny přepravního dokladu, vyjma případy, kdy je zrušení nebo zpoždění způsobeno povětrnostními podmínkami ohrožujícími bezpečný provoz lodi nebo mimořádnými okolnostmi, kterým by nebylo možno zamezit ani v případě přijetí veškerých přiměřených opatření.

(15) V souladu s obecně uznávanými zásadami by důkazní břemeno, že ke zrušení či zpoždění vyplutí došlo v důsledku takových nepříznivých povětrnostních podmínek či mimořádných okolností, měli nést dopravci.

(16) Povětrnostní podmínky ohrožující bezpečný provoz lodi by měly mimo jiné zahrnovat silný vítr, rozbouřené moře, silný proud, obtížné podmínky způsobené výskytem ledu a extrémně vysoký či nízký stav vody, orkány, tornáda a záplavy.

(17) Mimořádné okolnosti by měly mimo jiné zahrnovat přírodní katastrofy, jako jsou požáry či zemětřesení, teroristické útoky, války a vojenské či civilní ozbrojené konflikty, povstání, vojenské či protiprávní konfiskace, pracovní spory, vylodění nemocných, zraněných či mrtvých osob, pátrací a záchranné operace na moři či na vnitrozemských vodních cestách, opatření nezbytná pro ochranu životního prostředí, rozhodnutí učiněná orgány řízení dopravy nebo přístavními orgány nebo rozhodnutí příslušných orgánů týkající se veřejného pořádku a bezpečnosti a dále zajištění naléhavých přepravních potřeb.

(18) Při zapojení zúčastněných stran, profesních sdružení a sdružení spotřebitelů, cestujících, osob se zdravotním postižením a osob se sníženou pohyblivostí by dopravci měli vzájemně spolupracovat s cílem přijmout na vnitrostátní nebo evropské úrovni taková opatření, která by vedla ke zlepšení péče a pomoci nabízených cestujícím při jakémkoli přerušení jejich cesty, a zejména v případě velkého zpoždění nebo zrušení spoje. O těchto opatřeních by měly být informovány vnitrostátní orgány pověřené prosazováním práva.

(19) Soudní dvůr Evropské unie již jednou rozhodl, že na problémy vedoucí ke zrušení či zpoždění vyplutí se pojem mimořádné okolnosti může vztahovat jen v případě, že dané problémy jsou způsobeny událostmi, které nejsou vlastní běžnému výkonu činnosti dotčeného dopravce a vymykají se jeho účinné kontrole. Je třeba poznamenat, že povětrnostní podmínky ohrožující bezpečný provoz lodi se skutečně vymykají kontrole dopravce.

(20) Toto nařízení by se nemělo dotýkat práv cestujících stanovených směrnicí Rady 90/314/EHS ze dne 13. června 1990 o souborných službách pro cesty, pobyty a zájezdy [1]. Toto nařízení by se nemělo použít v případech, kdy jsou souborné služby pro cestovní ruch zrušeny z jiných důvodů než z důvodu zrušení osobní přepravy nebo okružní plavby.

(21) Cestující by měli být plně informováni o svých právech podle tohoto nařízení v podobě přístupné všem tak, aby je mohli účinně uplatňovat. Práva cestujících by měla zahrnovat právo na obdržení informací o dané osobní přepravě nebo okružní plavbě, a to jak před uskutečněním cesty, tak i v jejím průběhu. Všechny nezbytné informace poskytnuté cestujícím by měly být rovněž poskytnuty v podobě přístupné osobám se zdravotním postižením a osobám se sníženou pohyblivostí, přičemž tato přístupná podoba by měla cestujícím umožnit získat stejné informace např. prostřednictvím textu, Braillova písma a zvukových, vizuálních nebo elektronických formátů.

(22) Cestující by měli mít možnost uplatňovat svá práva prostřednictvím vhodných a přístupných postupů podávání stížností zavedených dopravci a provozovateli terminálů v jejich působnosti, nebo případně podáním stížnosti subjektu nebo subjektům ustanoveným za tímto účelem dotčeným členským státem. Dopravci a provozovatelé terminálů by měli řešit stížnosti cestujících během stanovené lhůty při vědomí toho, že nebudou-li na stížnost reagovat, mohla by se tato skutečnost obrátit v jejich neprospěch.

(23) S přihlédnutím k postupům stanoveným členskými státy pro podávání stížností by stížnosti týkající se pomoci poskytované v přístavu nebo na palubě lodi měly být podávány přednostně orgánu nebo orgánům, které jsou k prosazování tohoto nařízení určeny v členském státě, na jehož území se nachází přístav nalodění, a ohledně přepravy cestujících ze třetí země orgánu nebo orgánům určeným v členském státě, na jehož území se nachází přístav vylodění.

(24) Členské státy by měly zajistit soulad s tímto nařízením a určit orgán či orgány příslušné k provádění úkolů v rámci jeho kontroly a prosazování. Tím nejsou dotčena práva cestujících obrátit se na soud v souladu s vnitrostátním právem.

(25) Orgán nebo orgány pověřené prosazováním tohoto nařízení by měly fungovat nezávisle na obchodních zájmech. Každý členský stát by měl stanovit alespoň jeden subjekt, který by v případě potřeby měl mít pravomoci a možnosti

[1] Úř. věst. L 158, 23.6.1990, s. 59.

prověřit jednotlivé stížnosti a usnadňovat urovnávání sporů. Cestující by měli mít právo obdržet od pověřeného subjektu zdůvodněnou odpověď v přiměřené lhůtě. Vzhledem k významu spolehlivých statistik pro provádění tohoto nařízení, především pro zajištění jeho jednotného uplatňování v celé Unii, by měly zprávy těchto orgánů pokud možno obsahovat statistiky o stížnostech a výsledných rozhodnutích.

(26) Členské státy by měly stanovit sankce za porušení tohoto nařízení a zajistit jejich uplatňování. Tyto sankce by měly být účinné, přiměřené a odrazující.

(27) Jelikož cílů tohoto nařízení, totiž zajištění vysoké úrovně ochrany a pomoci cestujícím ve všech členských státech a zabezpečení toho, aby hospodářské subjekty na vnitřním trhu podnikaly podle harmonizovaných podmínek, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jich může být z důvodu rozsahu a účinků této akce lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.

(28) Prosazování tohoto nařízení by mělo vycházet z nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 ze dne 27. října 2004 o spolupráci mezi vnitrostátními orgány příslušnými pro vymáhání dodržování zákonů na ochranu zájmů spotřebitele („nařízení o spolupráci v oblasti ochrany spotřebitele“) [1]. Uvedené nařízení by proto mělo být odpovídajícím způsobem změněno.

(29) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů [2] by měla být přísně dodržována a prosazována, aby bylo zaručeno soukromí fyzických i právnických osob a aby bylo zajištěno, že požadované informace a zprávy slouží pouze k plnění povinností stanovených tímto nařízením a že nebudou použity na úkor těchto osob.

(30) Toto nařízení ctí základní práva a zachovává zásady uznávané zejména v Listině základních práv Evropské unie, uvedené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

[1] Úř. věst. L 364, 9.12.2004, s. 1.
[2] Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31.

KAPITOLA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Předmět nařízení

Toto nařízení stanoví pravidla pro námořní přepravu a přepravu po vnitrozemských vodních cestách týkající se:

a) zákazu diskriminace cestujících, pokud jde o podmínky přepravy, kterou nabízejí dopravci cestujícím;

b) zákazu diskriminace osob se zdravotním postižením a osob se sníženou pohyblivostí a pomoci těmto osobám;

c) práv cestujících v případech zrušení nebo zpoždění;

d) minimálního souboru informací, který má být cestujícím poskytnut;

e) vyřizování stížností;

f) obecných pravidel pro prosazování práva.

Článek 2

Oblast působnosti

1. Toto nařízení se vztahuje na cestující:

a) kteří využívají osobní přepravu, pokud se přístav nalodění nachází na území členského státu;

b) kteří využívají osobní přepravu, pokud se přístav nalodění nachází mimo území členského státu a přístav vylodění se nachází na území členského státu, za podmínky, že přepravu provozuje dopravce Unie ve smyslu čl. 3 písm. e);

c) při okružní plavbě, pokud se přístav nalodění nachází na území členského státu. Na tyto cestující se však nevztahuje čl. 16 odst. 2, články 18 a 19 a čl. 20 odst. 1 a 4.

2. Toto nařízení se nepoužije na cestující:

a) na lodích schválených pro přepravu nejvýše dvanácti cestujících;

b) na lodích, jejichž posádku odpovědnou za provoz lodi netvoří více než tři osoby nebo u nichž celková délka trasy osobní přepravy nepřesahuje jedním směrem 500 metrů;

c) účastnící se výletních a vyhlídkových zájezdů jiných než okružní plavby; nebo

d) na lodích bez mechanického pohonu a na jednotlivých originálech a individuálních replikách historických osobních lodí, které byly navrženy před rokem 1965 a postaveny za použití převážně původních materiálů a které jsou schváleny pro přepravu nejvýše 36 osob.

3. Členské státy mohou na dva roky ode dne 18. prosince 2012 vyjmout z působnosti tohoto nařízení námořní lodi s hrubou prostorností menší než 300 registrovaných tun provozované ve vnitrostátní přepravě, jsou-li práva cestujících podle tohoto nařízení dostatečně zajištěna vnitrostátním právem.

4. Členské státy mohou vyjmout z působnosti tohoto nařízení osobní přepravu, na kterou se vztahují závazky veřejné služby, smlouvy o veřejné službě nebo integrované služby, pokud jsou práva cestujících podle tohoto nařízení srovnatelným způsobem zaručena vnitrostátním právem.

5. Aniž jsou dotčeny směrnice 2006/87/ES a 2009/45/ES, nelze nic v tomto nařízení vykládat jako technické požadavky stanovící dopravcům, provozovatelům terminálů nebo jiným subjektům povinnost upravit či vyměnit lodi, infrastrukturu, přístavy či přístavní terminály.

Článek 3

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

a) „osobou se zdravotním postižením“ nebo „osobou se sníženou pohyblivostí“ osoba, jejíž pohyblivost je při použití dopravního prostředku snížena v důsledku jakéhokoli tělesného postižení (smyslového nebo pohybového, trvalého nebo dočasného), mentálního postižení či nezpůsobilosti, popřípadě jakékoli jiné příčiny zdravotního postižení nebo věku a jejíž stav vyžaduje, aby jejím potřebám byla věnována odpovídající pozornost a byly jí přizpůsobeny služby, které jsou poskytovány všem cestujícím;

b) „územím členského státu“ území, na něž se vztahuje Smlouva o fungování Evropské unie ve smyslu jejího článku 355 za podmínek v ní stanovených;

c) „podmínkami přístupu“ příslušné normy, pokyny a informace týkající se přístupnosti přístavních terminálů a lodí včetně jejich zařízení pro osoby se zdravotním postižením nebo osoby se sníženou pohyblivostí;

d) „dopravcem“ fyzická nebo právnická osoba, jiná než poskytovatel souborných služeb cestovního ruchu, zprostředkovatel služeb cestovního ruchu či prodejce přepravních dokladů, nabízející veřejnosti služby osobní přepravy nebo okružní plavby;

e) „dopravcem Unie“ dopravce se sídlem na území některého členského státu nebo dopravce nabízející dopravu prostřednictvím osobní přepravy na území nebo z území členského státu;

f) „osobní přepravou“ komerční služba přepravy cestujících po moři nebo na vnitrozemských vodních cestách provozovaná podle zveřejněného jízdního řádu;

g) „integrovanými službami“ propojené služby přepravy ve stanovené zeměpisné oblasti s jedinou informační službou, systémem přepravních dokladů a jízdního řádu;

h) „provádějícím dopravcem“ jiný subjekt než dopravce, který reálně uskutečňuje celou přepravu nebo její část;

i) „vnitrozemskou vodní cestou“ přírodní či umělý splavný vnitrozemský vodní útvar či systém propojených vodních útvarů používaných pro účely dopravy, například jezera, řeky, kanály nebo jakékoli jejich kombinace;

j) „přístavem“ místo nebo zeměpisná oblast vybavené takovými úpravami nebo zařízeními, které umožňují přistávání lodí, a v němž se cestující pravidelně naloďují nebo vyloďují;

k) „přístavním terminálem“ terminál obsluhovaný pracovníky dopravce či provozovatele terminálu v přístavu, vybavený zařízením, jako jsou odbavovací přepážky, přepážky pro prodej přepravních dokladů nebo společenské prostory, a personálem pro nalodění nebo vylodění cestujících, kteří využívají osobní přepravu nebo se účastní okružní plavby;

l) „lodí“ plavidlo využívané k plavbě na moři nebo na vnitrozemských vodních cestách;

m) „přepravní smlouvou“ smlouva o přepravě mezi dopravcem a cestujícím za účelem provedení jednorázové nebo vícenásobné osobní přepravy nebo okružní plavby;

n) „přepravním dokladem“ platný dokument či jiný doklad o přepravní smlouvě;

o) „prodejcem přepravních dokladů“ každý maloobchodní prodejce uzavírající přepravní smlouvy na účet dopravce;

p) „zprostředkovatelem služeb cestovního ruchu“ každý maloobchodní prodejce či poskytovatel souborných služeb cestovního ruchu uzavírající přepravní smlouvy na účet cestujícího;

q) „poskytovatelem souborných služeb cestovního ruchu“ organizátor nebo prodejce ve smyslu čl. 2 bodů 2 a 3 směrnice 90/314/EHS, odlišný od dopravce;

r) „rezervací“ zamluvení konkrétního zahájení osobní přepravy nebo okružní plavby;

s) „provozovatelem terminálu“ soukromý nebo veřejný subjekt na území členského státu odpovědný za správu a řízení přístavního terminálu;

t) „okružní plavbou“ služba přepravy po moři nebo na vnitrozemských vodních cestách, jež je provozována výhradně pro účely zábavy či rekreace a jež je doplněna o ubytování a jiné služby a zahrnuje pobyt s více než dvěma noclehy na palubě;

u) „nehodou lodi“ ztroskotání, potopení, srážka lodi nebo její najetí na mělčinu, výbuch nebo požár na lodi nebo porucha lodi.

Článek 4

Přepravní doklady a nediskriminační smluvní podmínky

1. Dopravce vydá cestujícímu přepravní doklad, nezakládají-li podle vnitrostátního práva nárok na přepravu jiné doklady. Přepravní doklad může být vydán v elektronické podobě.

2. Aniž jsou dotčeny sociální tarify, jsou smluvní podmínky a tarify uplatňované dopravci nebo prodejci přepravních dokladů nabízeny široké veřejnosti bez jakékoli přímé či nepřímé diskriminace na základě státní příslušnosti konečného zákazníka nebo místa usazení dopravců či prodejců přepravních dokladů v Unii.

Článek 5

Další provádějící strany

1. Je-li plnění povinností podle tohoto nařízení svěřeno provádějícímu dopravci, prodejci přepravních dokladů nebo jakékoli jiné osobě, odpovídá dotyčný dopravce, zprostředkovatel služeb cestovního ruchu, poskytovatel souborných služeb cestovního ruchu či provozovatel terminálu, jenž tyto povinnosti svěřil, i nadále za jednání nebo opomenutí této provádějící strany jednající v rámci svých pracovních povinností.

2. Vedle odstavce 1 podléhá strana, které dopravce, zprostředkovatel služeb cestovního ruchu, poskytovatel souborných služeb cestovního ruchu či provozovatel terminálu plnění povinnosti svěří, ve vztahu ke svěřené povinnosti tomuto nařízení, včetně ustanovení o odpovědnosti.

Článek 6

Zákaz vyloučení odpovědnosti

Práva a povinnosti vyplývající z tohoto nařízení nelze vyloučit ani omezit, zejména ne odchylnými nebo omezujícími ustanoveními přepravní smlouvy.

KAPITOLA II

PRÁVA OSOB SE ZDRAVOTNÍM POSTIŽENÍM A OSOB SE SNÍŽENOU POHYBLIVOSTÍ

Článek 7

Právo na přepravu

1. Dopravci, zprostředkovatelé služeb cestovního ruchu a poskytovatelé souborných služeb cestovního ruchu neodmítnou přijetí rezervace, vydání či jiné poskytnutí přepravního dokladu nebo nalodění osob pouze z důvodů zdravotního postižení nebo snížené pohyblivosti.

2. Rezervace a přepravní doklady se poskytují osobám se zdravotním postižením a osobám se sníženou pohyblivostí bez jakýchkoli dalších poplatků a za stejných podmínek jako pro ostatní cestující.

Článek 8

Výjimky a zvláštní podmínky

1. Odchylně od čl. 7 odst. 1 může dopravce, zprostředkovatel služeb cestovního ruchu nebo poskytovatel souborných služeb cestovního ruchu odmítnout přijetí rezervace, vydání či jiné poskytnutí přepravního dokladu nebo nalodění osoby se zdravotním postižením nebo sníženou pohyblivostí:

a) s cílem dodržet platné požadavky na bezpečnost stanovené mezinárodním právem, právem Unie nebo vnitrostátním právem, nebo s cílem dodržet požadavky na bezpečnost stanovené příslušnými orgány;

b) pokud uspořádání osobní lodi nebo infrastruktury a vybavení přístavu včetně přístavních terminálů neumožňuje bezpečné a z provozního hlediska vhodné nalodění, vylodění nebo přepravu takové osoby.

2. Odmítne-li dopravce, zprostředkovatel služeb cestovního ruchu nebo poskytovatel souborných služeb cestovního ruchu přijmout rezervaci nebo vydat či jinak poskytnout přepravní doklad z důvodů uvedených v odstavci 1, vynaloží veškeré přiměřené úsilí, aby dotyčnou osobu informoval o přijatelné alternativní dopravě provozované daným dopravcem.

3. Pokud osoba se zdravotním postižením nebo osoba se sníženou pohyblivostí má rezervaci nebo přepravní doklad a splnila požadavky uvedené v čl. 11 odst. 2, a přesto je jí odepřeno nalodění na základě tohoto nařízení, nabídne se této osobě i osobě ji doprovázející podle odstavce 4 tohoto článku volba mezi náhradou jízdného a přesměrováním podle přílohy I. Právo volby mezi zpáteční cestou nebo přesměrováním je podmíněno splněním všech bezpečnostních požadavků.

4. Pokud je to naprosto nezbytné a za stejných podmínek, jež jsou uvedeny v odstavci 1, může dopravce, zprostředkovatel služeb cestovního ruchu nebo poskytovatel souborných služeb cestovního ruchu požadovat, aby osobu se zdravotním postižením nebo osobu se sníženou pohyblivostí doprovázela jiná osoba, která jí je schopna poskytnout potřebnou pomoc. Pokud jde o osobní přepravu, přepravuje se tato doprovázející osoba bezplatně.

5. Pokud dopravce, zprostředkovatel služeb cestovního ruchu nebo poskytovatel souborných služeb cestovního ruchu využije odstavce 1 nebo 4, neprodleně sdělí dotčené osobě se zdravotním postižením nebo osobě se sníženou pohyblivostí konkrétní důvody, které jej k tomu vedly. Tyto důvody na požádání písemně oznámí dotyčné osobě se zdravotním postižením nebo osobě se sníženou pohyblivostí do pěti pracovních dnů od podání žádosti. V případě odmítnutí na základě odst. 1 písm. a) uvede odkaz na platné bezpečnostní požadavky.

Článek 9

Přístupnost a informace

1. Ve spolupráci s organizacemi zastupujícími osoby se zdravotním postižením nebo osoby se sníženou pohyblivostí dopravci a provozovatelé terminálů, ve vhodných případech prostřednictvím vlastních organizací, zavedou nebo zachovávají již zavedené nediskriminační podmínky přístupu platné pro přepravu osob se zdravotním postižením, osob se sníženou pohyblivostí a doprovázejících osob. Podmínky přístupu na požádání sdělí vnitrostátním orgánům pověřeným prosazováním práva.

2. Dopravci, přístavní orgány a provozovatelé terminálů zveřejní podmínky přístupu podle odstavce 1 ve fyzické podobě nebo na internetu, a to v požadované přístupné podobě a v jazycích, v nichž se obvykle zveřejňují informace pro všechny cestující. Zvláštní pozornost je třeba věnovat potřebám osob se zdravotním postižením a osob se sníženou pohyblivostí.

3. Poskytovatelé souborných služeb cestovního ruchu zpřístupní podmínky přístupu uvedené v odstavci 1, které se vztahují na cesty v rámci souborných služeb pro cesty, pobyty a zájezdy, které organizují, prodávají nebo nabízejí k prodeji.

4. Dopravci, zprostředkovatelé služeb cestovního ruchu a poskytovatelé souborných služeb cestovního ruchu zajistí, aby všechny důležité informace, včetně elektronické rezervace a informací poskytovaných on-line, týkající se podmínek přepravy, informací o cestě a podmínek přístupu byly osobám se zdravotním postižením a osobám se sníženou pohyblivostí dostupné ve vhodné a přístupné podobě. Osoby, které potřebují pomoc, obdrží potvrzení o tom, že se jim této pomoci dostane, jakýmkoli dostupným prostředkem, včetně prostředků elektronických či služby krátkých textových zpráv (SMS).

Článek 10

Právo na pomoc v přístavech a na palubě lodi

S výhradou podmínek přístupu uvedených v čl. 9 odst. 1 poskytují dopravci a provozovatelé terminálů v souladu s přílohami II a III ve své působnosti osobám se zdravotním postižením a osobám se sníženou pohyblivostí bezplatnou pomoc v přístavech, při nalodění a vylodění a na palubě lodi. Tato pomoc je podle možností přizpůsobena individuálním potřebám zdravotně postižených osob nebo osob s omezenou schopností pohybu.

Článek 11

Podmínky poskytování pomoci

1. Dopravce nebo provozovatel terminálu poskytne ve své působnosti pomoc osobě se zdravotním postižením nebo osobě se sníženou pohyblivostí podle článku 10, pokud:

a) je dopravci či provozovateli terminálu nejpozději 48 hodin předem, není-li mezi cestujícím a dopravcem sjednána kratší doba, oznámeno jakýmkoli dostupným prostředkem, včetně prostředků elektronických či SMS, že daná osoba bude pomoc potřebovat, a

b) osoba se zdravotním postižením či osoba se sníženou pohyblivostí se dostaví do přístavu či na určené místo podle čl. 12 odst. 3:

   i) v čase písemně stanoveném dopravcem, který nepředchází zveřejněný čas nalodění o více než 60 minut, nebo

   ii) není-li žádný čas stanoven, nejpozději 60 minut před zveřejněným časem vyplutí, pokud se cestující a dopravce či provozovatel terminálu nedohodnou na kratší době.

2. Vedle odstavce 1 musí osoba se zdravotním postižením či osoba se sníženou pohyblivostí v okamžiku rezervace či předem provedeného zakoupení přepravního dokladu dopravci oznámit, že má zvláštní potřeby ohledně ubytování, místa k sezení či potřebných služeb nebo že je zapotřebí lékařské vybavení, je-li si těchto potřeb v daném okamžiku vědoma.

3. Oznámení podle odst. 1 písm. a) a podle odstavce 2 lze za všech okolností předložit zprostředkovateli služeb cestovního ruchu či poskytovateli souborných služeb cestovního ruchu, u něhož byl přepravní doklad zakoupen. Pokud přepravní doklad umožňuje vykonat vícenásobné cesty, je tato podmínka splněna jediným oznámením, v němž se uvedou patřičné informace o časech následujících cest. Cestující obdrží potvrzení toho, že potřeba pomoci byla oznámena v souladu s odst. 1 písm. a) a odstavcem 2.

4. Není-li učiněno žádné oznámení podle odst. 1 písm. a) a podle odstavce 2, vynaloží přesto dopravce nebo provozovatel terminálu veškeré přiměřené úsilí k zajištění pomoci tak, aby se osoba se zdravotním postižením či osoba se sníženou pohyblivostí mohla nalodit na danou loď, cestovat na ní a vylodit se z ní.

5. Je-li osoba se zdravotním postižením či osoba se sníženou pohyblivostí doprovázena uznaným asistenčním psem, musí být tento pes ubytován spolu s danou osobou za předpokladu, že je tato skutečnost dopravci, zprostředkovateli služeb cestovního ruchu či poskytovateli souborných služeb cestovního ruchu oznámena v souladu s platnými vnitrostátními pravidly pro přepravu uznaných asistenčních psů na palubě osobních lodí, jestliže taková pravidla existují.

Článek 12

Přijímání oznámení a označení míst pro setkání

1. Dopravci, provozovatelé terminálů, zprostředkovatelé služeb cestovního ruchu a poskytovatelé souborných služeb cestovního ruchu přijmou veškerá opatření nezbytná pro žádosti o oznámení a pro přijímání oznámení podle čl. 11 odst. 1 písm. a) a odst. 2. Tato povinnost se vztahuje na všechna jejich prodejní místa, včetně prodeje po telefonu nebo přes Internet.

2. Obdrží-li zprostředkovatel služeb cestovního ruchu či poskytovatel souborných služeb cestovního ruchu oznámení podle odstavce 1, předá ve své běžné pracovní době dotyčné informace neprodleně dopravci či provozovateli terminálu.

3. Dopravci a provozovatelé terminálů určí místo uvnitř nebo vně přístavního terminálu, kde mohou osoby se zdravotním postižením či osoby se sníženou pohyblivostí oznámit svůj příjezd a požádat o pomoc. Toto místo musí být zřetelně označeno ukazatelem a musí nabízet v přístupné podobě základní informace o přístavním terminálu a poskytované pomoci.

Článek 13

Normy kvality pro pomoc

1. Provozovatelé terminálů a dopravci, kteří provozují přístavní terminály nebo osobní přepravu a jejichž objem provozu za předchozí rok činí více než 100 000 smluvních přeprav cestujících, stanoví ve své působnosti normy kvality pro pomoc podle příloh II a III a ve spolupráci s organizacemi zastupujícími osoby se zdravotním postižením nebo osoby se sníženou pohyblivostí určí, kde je to vhodné, prostřednictvím vlastních organizací zdroje potřebné pro splnění těchto norem.

2. Při stanovení norem kvality se plně zohlední mezinárodně uznávané politiky a kodexy chování týkající se usnadnění přepravy osob se zdravotním postižením nebo osob se sníženou pohyblivostí, zejména doporučení Mezinárodní námořní organizace o projektování a provozu lodí pro přepravu cestujících se zřetelem k potřebám starších osob a osob se zdravotním postižením.

3. Provozovatelé terminálů a dopravci zveřejní normy kvality podle odstavce 1 ve fyzické podobě nebo na internetu, a to v přístupné podobě a v jazycích, v nichž se obvykle zveřejňují informace pro všechny cestující.

Článek 14

Školení a instruktáž

Aniž je dotčena Mezinárodní úmluva a Předpis o normách výcviku, kvalifikace a strážní služby námořníků a předpisy přijaté v rámci Revidované úmluvy pro plavbu na Rýně a Úmluvy o režimu plavby na Dunaji, zavedou dopravci a podle potřeby provozovatelé terminálů školení zaměřená na problematiku zdravotně postižených, včetně instruktáže, a zajistí, aby:

a) jejich personálu, včetně zaměstnanců všech dalších provádějících stran, který přímo poskytuje pomoc osobám se zdravotním postižením a osobám se sníženou pohyblivostí, bylo poskytnuto školení či instruktáž podle částí A a B přílohy IV;

b) jejich personálu, který jinak odpovídá za rezervaci a prodej přepravních dokladů nebo za nalodění či vylodění, včetně zaměstnanců všech dalších provádějících stran, bylo poskytnuto školení či instruktáž podle části A přílohy IV a

c) skupiny personálu uvedené v písmenech a) a b) si udržovaly své dovednosti například prostřednictvím instruktáže nebo vhodných opakovacích kurzů.

Článek 15

Odškodnění v souvislosti s vybavením umožňujícím pohyb nebo jiným zvláštním vybavením

1. Dopravce nebo provozovatel terminálu odpovídá za škodu v důsledku ztráty nebo poškození vybavení umožňujícího pohyb nebo jiného zvláštního vybavení používaného osobou se zdravotním postižením nebo osobou se sníženou pohyblivostí, pokud nehodu, která vedla ke škodě, zavinil nebo pokud byla způsobena jeho nedbalostí. V případě škod v důsledku nehody lodi se předpokládá zavinění nebo nedbalost dopravce.

2. Náhrada podle odstavce 1 odpovídá nákladům na nahrazení nebo případně opravu daného vybavení.

3. Odstavce 1 a 2 se nepoužijí v případě, kdy se použije článek 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 392/2009 ze dne 23. dubna 2009 o odpovědnosti dopravců k cestujícím po moři v případě nehod ([1]).

4. Kromě toho se vyvine veškeré úsilí, aby byla urychleně poskytnuta vhodná dočasná náhrada vybavení.

([1]) Úř. věst. L 131, 28.5.2009, s. 24.

KAPITOLA III

POVINNOSTI DOPRAVCŮ A PROVOZOVATELŮ TERMINÁLŮ V PŘÍPADĚ PŘERUŠENÍ CESTY

Článek 16

Informace v případě zrušení nebo zpoždění vyplutí

1. Je-li zahájení osobní přepravy nebo okružní plavby zrušeno nebo zpožděno, informuje dopravce nebo případně provozovatel terminálu cestující, kteří plavbu nastupují z přístavních terminálů, nebo pokud je to možné, cestující, kteří plavbu nastupují v přístavech, o situaci co nejdříve a nejpozději 30 minut po plánovaném vyplutí a o odhadovaném čase vyplutí a odhadovaném čase připlutí ihned, jakmile jsou tyto informace k dispozici.

2. Pokud cestující z důvodu zrušení nebo zpoždění zmeškají navazující přepravní službu, vynaloží dopravce nebo případně provozovatel terminálu přiměřené úsilí, aby dotyčné cestující informoval o náhradních spojích.

3. Dopravce nebo případně provozovatel terminálu zajistí, aby osoby se zdravotním postižením nebo osoby se sníženou pohyblivostí obdržely informace požadované podle odstavců 1 a 2 v přístupné podobě.

Článek 17

Pomoc v případě zrušení nebo zpoždění vyplutí

1. Jestliže dopravce důvodně očekává, že zahájení osobní přepravy nebo okružní plavby bude zrušeno nebo zpožděno oproti plánovanému času vyplutí o více než 90 minut, nabídne cestujícím, kteří plavbu nastupují z přístavních terminálů, zdarma lehká jídla, stravu či občerstvení v rozsahu přiměřeném čekací době, pokud jsou k dispozici nebo mohou být za přiměřených okolností dodány.

2. V případě zrušení nebo zpoždění vyplutí, v jehož důsledku je nutný pobyt cestujícího na jednu nebo na více nocí nebo kdy je vedle zamýšleného pobytu nutný další pobyt, nabídne dopravce, pokud je to uskutečnitelné, cestujícím, kteří plavbu nastupují z přístavních terminálů, vedle lehkých jídel, stravy či občerstvení podle odstavce 1, zdarma odpovídající ubytování na plavidle nebo jinde a přepravu z přístavního terminálu do místa ubytování a zpět. Dopravce může omezit celkovou cenu za ubytování mimo plavidlo na 80 EUR na jednoho cestujícího a noc, nejvýše po tři noci, ovšem bez zahrnutí přepravy z přístavního terminálu do místa ubytování a zpět.

3. Při použití odstavců 1 a 2 věnuje dopravce zvláštní pozornost potřebám osob se zdravotním postižením, osob se sníženou pohyblivostí a doprovázejících osob.

Článek 18

Přesměrování a náhrada jízdného v případě zrušeného nebo zpožděného vyplutí

1. Jestliže dopravce důvodně očekává, že osobní přeprava bude zrušena nebo odplutí z přístavního terminálu zpožděno o více než 90 minut, nabídne se cestujícímu neprodleně možnost výběru mezi:

a) přesměrováním do jeho cílového místa uvedeného v přepravní smlouvě, a to bez příplatku, za srovnatelných podmínek a při nejbližší příležitosti a

b) náhradou ceny přepravního dokladu, případně spolu s bezplatnou zpáteční přepravou při nejbližší příležitosti do prvního místa vyplutí uvedeného v přepravní smlouvě.

2. Pokud je osobní přeprava zrušena nebo se vyplutí zpozdí o více než 90 minut, mají cestující právo na toto přesměrování nebo náhradu ceny přepravního dokladu dopravcem.

3. Náhrada plné pořizovací ceny přepravního dokladu podle odst. 1 písm. b) a podle odstavce 2 se vyplácí do sedmi dní hotově, elektronickým bankovním převodem, bankovním příkazem nebo bankovním šekem, a to za neuskutečněnou část nebo části cesty a za část nebo části již uskutečněné, nemá-li již cesta žádný význam vzhledem k původnímu cestovnímu plánu cestujícího. Pokud jsou smluvní podmínky pružné, zejména pokud jde o dobu platnosti a místo určení, a se souhlasem cestujícího může být plné proplacení přepravního dokladu provedeno taktéž prostřednictvím poukázek nebo jiných služeb, jejichž cena odpovídá ceně, za niž byl přepravní doklad zakoupen.

Článek 19

Odškodnění za cenu přepravního dokladu v případě zpožděného připlutí

1. Cestující mohou od dopravce požadovat odškodnění v případě zpoždění při připlutí do cílového místa určení uvedeného v přepravní smlouvě, aniž by ztratili právo na přepravu. Minimální výše odškodnění je stanovena na 25 % z ceny přepravního dokladu v případě zpoždění v délce alespoň:

a) jedné hodiny u naplánované plavby trvající maximálně čtyři hodiny;

b) dvou hodin u naplánované plavby trvající více než čtyři hodiny, maximálně však osm hodin;

c) tří hodin u naplánované plavby trvající více než osm hodin, maximálně však dvacet čtyři hodin, nebo

d) šesti hodin u naplánované plavby trvající více než dvacet čtyři hodin.

Pokud zpoždění přesáhne dvojnásobek doby uvedené v písmenech a) až d), je výše odškodnění stanovena na 50 % z ceny přepravního dokladu.

2. Cestující, kteří jsou držiteli časové nebo sezónní jízdenky, během jejíž doby platnosti dochází opakovaně ke zpoždění při připlutí, mohou žádat přiměřené odškodnění v souladu s úpravou odškodnění platnou v případě daného dopravce. Tato úprava uvádí kritéria pro stanovení zpoždění při připlutí a pro výpočet odškodnění.

3. Odškodnění se vypočítá vzhledem k ceně, kterou cestující skutečně zaplatil za zpožděnou osobní přepravu.

4. Pokud přeprava zahrnuje zpáteční cestu, vypočítá se odškodnění za zpožděné připlutí při cestě tam nebo cestě zpátky z poloviční ceny zaplacené za osobní přepravu cestujícím.

5. Odškodnění se vyplatí do jednoho měsíce od podání žádosti o odškodnění. Odškodnění lze uhradit prostřednictvím poukázek nebo jiných služeb, pokud jsou smluvní podmínky pružné, zejména pokud jde o dobu platnosti a místo určení. Na žádost cestujícího se odškodnění poskytne v penězích.

6. Odškodnění z ceny přepravního dokladu se nesnižuje o finanční náklady transakce, jako jsou poplatky, náklady na telefonní hovory a poštovné. Dopravci mohou zavést minimální výši částky, do níž nebude odškodnění vypláceno. Tato minimální částka nesmí být vyšší než 6 EUR.

Článek 20

Výjimky

1. S výjimkou cestujících, kteří jsou držiteli časové nebo sezónní jízdenky, se články 17, 18 a 19 nepoužijí v případě cestujících, kteří mají otevřenou jízdenku, na níž není upřesněn čas vyplutí.

2. Články 17 a 19 se nepoužijí v případě, že je cestující o zrušení či zpoždění informován před zakoupením přepravního dokladu, nebo v případě, že zrušení či zpoždění zavinil cestující.

3. Ustanovení čl. 17 odst. 2 se nepoužije v případě, že dopravce prokáže, že zrušení či zpoždění je způsobeno povětrnostními podmínkami ohrožujícími bezpečný provoz lodi.

4. Článek 19 se nepoužije v případě, že dopravce prokáže, že zrušení či zpoždění je způsobeno povětrnostními podmínkami ohrožujícími bezpečný provoz lodi nebo mimořádnými okolnostmi bránícími uskutečnění osobní přepravy, jimž nebylo možné zabránit, i kdyby byla přijata všechna přiměřená opatření.

Článek 21

Další nároky

Žádné ustanovení tohoto nařízení nebrání cestujícím domáhat se v souladu s vnitrostátním právem náhrady škody způsobené zrušením nebo zpožděním přepravní služby u vnitrostátních soudů, a to i podle směrnice 90/314/EHS.

KAPITOLA IV

OBECNÁ PRAVIDLA PRO INFORMACE A STÍŽNOSTI

Článek 22

Právo na cestovní informace

Dopravci a provozovatelé terminálů poskytují cestujícím ve své působnosti po celou dobu trvání jízdy náležité informace v podobě, která je přístupná všem, a v jazycích, v nichž se obvykle poskytují informace všem cestujícím. Zvláštní pozornost je třeba věnovat potřebám osob se zdravotním postižením a osob se sníženou pohyblivostí.

Článek 23

Informace o právech cestujících

1. Dopravci, provozovatelé terminálů a tam, kde je to vhodné, přístavní orgány ve své působnosti zajistí veřejnou dostupnost informací o právech cestujících podle tohoto nařízení jak na palubě lodi, tak v přístavech, pokud je to možné, a přístavních terminálech. Informace jsou poskytovány pokud možno v přístupné podobě a v jazycích, v nichž se obvykle poskytují informace všem cestujícím. Při poskytování těchto informací je věnována zvláštní pozornost potřebám osob se zdravotním postižením a osob se sníženou pohyblivostí.

2. Dopravci, provozovatelé terminálů a tam, kde je to vhodné, přístavní orgány mohou ke splnění informační povinnosti podle odstavce 1 používat shrnutí ustanovení tohoto nařízení připravené Komisí ve všech úředních jazycích orgánů Evropské unie, které jim bude k dispozici.

3. Dopravci, provozovatelé terminálů a tam, kde je to vhodné, přístavní orgány vhodným způsobem informují cestující na palubách lodí, v přístavech, pokud je to možné, a v přístavních terminálech o kontaktních údajích orgánu pověřeného prosazováním práva, který byl určen dotčeným členským státem podle čl. 25 odst. 1.

Článek 24

Stížnosti

1. Dopravci a provozovatelé terminálů zavedou nebo zachovávají přístupný mechanismus pro vyřizování stížností, které se týkají práv a povinností podle tohoto nařízení.

2. Chce-li cestující, na něhož se vztahuje toto nařízení, podat stížnost u dopravce či provozovatele terminálu, předloží ji ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy daná služba byla nebo měla být uskutečněna. Dopravce nebo provozovatel terminálu oznámí cestujícímu do jednoho měsíce od obdržení stížnosti, zda byla jeho stížnost uznána či zamítnuta nebo zda se stále projednává. Lhůta na poskytnutí konečné odpovědi nesmí být delší než dva měsíce od obdržení stížnosti.

KAPITOLA V

PROSAZOVÁNÍ A VNITROSTÁTNÍ ORGÁNY POVĚŘENÉ PROSAZOVÁNÍM PRÁVA

Článek 25

Vnitrostátní orgány pověřené prosazováním práva

1. Každý členský stát určí nový nebo pověří stávající orgán či orgány prosazováním tohoto nařízení ve vztahu k osobní přepravě a okružním plavbám z přístavů nacházejících se na jeho území, jakož i k osobním přepravám uskutečňovaným z třetí země do těchto přístavů. Každý orgán přijme nezbytná opatření k zajištění souladu s tímto nařízením.

Každý orgán musí být z hlediska své organizace, rozhodování o financování, právní struktury a procesu rozhodování nezávislý na obchodních zájmech.

2. Členské státy informují Komisi o orgánu nebo orgánech, které byly určeny podle tohoto článku.

3. Každý cestující může příslušnému orgánu určenému podle odstavce 1 nebo jakémukoli jinému příslušnému orgánu určenému členským státem podat v souladu s vnitrostátním právem stížnost na údajné porušení tohoto nařízení. Příslušný orgán poskytne cestujícím odůvodněnou odpověď v přiměřené lhůtě.

Členský stát může rozhodnout, že

a) cestující musí nejprve podat stížnost podle tohoto nařízení dopravci nebo provozovateli terminálu nebo

b) vnitrostátní orgán pověřený prosazováním práva nebo jakýkoli jiný příslušný orgán určený členským státem jedná jako odvolací orgán v případě stížností, které nebyly vyřešeny podle článku 24.

4. Členské státy, které se rozhodly vyjmout některé služby podle čl. 2 odst. 4, zajistí srovnatelný mechanismus prosazování práv cestujících.

Článek 26

Zpráva o prosazování práva

Do 1. června 2015 a poté každé dva roky zveřejní orgány pověřené prosazováním práva určené podle článku 25 zprávu o své činnosti v předchozích dvou letech, která bude obsahovat zejména popis opatření přijatých za účelem provedení tohoto nařízení, podrobnosti o uložených sankcích a statistiku podaných stížností a uložených sankcí.

Článek 27

Spolupráce mezi orgány pověřenými prosazováním práva

Vnitrostátní orgány pověřené prosazováním práva uvedené v čl. 25 odst. 1 si vyměňují informace o své práci, zásadách pro rozhodování a praxi v rozsahu potřebném pro jednotné uplatňování tohoto nařízení. Komise je při plnění tohoto úkolu podporuje.

Článek 28

Sankce

Členské státy stanoví sankce za porušení tohoto nařízení a přijmou veškerá opatření nezbytná k jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy oznámí takto stanovené sankce a opatření Komisi do 18. prosince 2012 a neprodleně jí oznámí veškeré následné změny těchto ustanovení.

KAPITOLA VI

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 29

Zpráva

Do 19. prosince 2015 Komise předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování a účincích tohoto nařízení. Ke zprávě se v případě potřeby připojí návrhy právních předpisů, kterými se ustanovení tohoto nařízení podrobně provádějí nebo mění.

Článek 30

Změna nařízení (ES) č. 2006/2004

V příloze nařízení (ES) č. 2006/2004 se doplňuje nový bod, který zní:

„18. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1177/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o právech cestujících při cestování po moři a na vnitrozemských vodních cestách (*).

(*) Úř. věst. L 334, 17.12.2010, s. 1.“

Článek 31

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Použije se ode dne 18. prosince 2012.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 24. listopadu 2010.

Za Evropský parlament
předseda
J. BUZEK

Za Radu
předseda
O. CHASTEL

PŘÍLOHA I

PRÁVO NA NÁHRADU JÍZDNÉHO NEBO PŘESMĚROVÁNÍ PRO OSOBY SE ZDRAVOTNÍM POSTIŽENÍM A OSOBY SE SNÍŽENOU POHYBLIVOSTÍ PODLE ČLÁNKU 8

1. Odkazuje-li se na tuto přílohu, nabídne se osobě se zdravotním postižením a osobě se sníženou pohyblivostí možnost výběru mezi:

   a) — náhradou plné pořizovací ceny přepravního dokladu do sedmi dní hotově, elektronickým bankovním převodem, bankovním příkazem nebo bankovním šekem, a to za neuskutečněnou část nebo části cesty a za část nebo části již uskutečněné, nemá-li již cesta žádný význam vzhledem k původnímu cestovnímu plánu cestujícího, a dále v případě potřeby

   — zpáteční přepravou do prvního místa vyplutí, a to při nejbližší příležitosti, nebo

   b) přesměrováním do cílového místa určení uvedeného v přepravní smlouvě bez příplatku, za srovnatelných podmínek a při nejbližší příležitosti, anebo

   c) přesměrováním do cílového místa určení podle přepravní smlouvy za srovnatelných podmínek později podle přání cestujícího, s výhradou dostupnosti míst.

2. Ustanovení odst. 1 písm. a) se rovněž použije na cestující, jejichž cesty jsou součástí souboru služeb, s výjimkou práva na náhradu, pokud toto právo vzniká podle směrnice 90/314/EHS.

3. Jestliže v případě, kdy je místo, město nebo region obsluhován několika přístavy, dopravce nabídne cestujícímu přepravu do jiného přístavu, než který byl uveden v původní rezervaci, nese dopravce náklady na přepravu cestujícího z tohoto náhradního přístavu buď do přístavu, který byl uveden v původní rezervaci, nebo na jiné blízko položené místo určení dohodnuté s cestujícím.

PŘÍLOHA II

POMOC V PŘÍSTAVECH, VČETNĚ NALODĚNÍ A VYLODĚNÍ, PODLE ČLÁNKŮ 10 A 13

1. Pomoc a opatření nutná k tomu, aby se osobám se zdravotním postižením a osobám se sníženou pohyblivostí umožnilo:

   — ohlásit svůj příjezd do přístavního terminálu nebo, pokud je to možné, do přístavu a požádat o pomoc,

   — přesunout se ze vstupního místa k přepážce pro odbavení, pokud existuje, nebo na loď,

   — projít odbavením, včetně zavazadel, je-li to nezbytné,

   — přesunout se od přepážky pro odbavení (pokud existuje) na loď a absolvovat pasové a bezpečnostní kontroly,

   — nalodit se pomocí výtahu, invalidních vozíků nebo jiné nutné pomoci, podle toho, co je vhodnější,

   — přesunout se od lodních dveří na své sedadlo nebo do svého prostoru,

   — uložit a opět převzít zavazadlo na palubě lodi,

   — přesunout se ze svého sedadla k lodním dveřím,

   — vylodit se pomocí výtahu, invalidních vozíků nebo jiné nutné pomoci, podle toho, co je vhodnější,

   — převzít zavazadlo, je-li to nezbytné, a absolvovat pasové a celní kontroly,

   — přesunout se z haly pro výdej zavazadel nebo místa vylodění k určenému východu,

   — přemístit se v případě potřeby na toalety, jsou-li k dispozici.

2. Využívá-li osoba se zdravotním postižením nebo osoba se sníženou pohyblivostí doprovodu jiné osoby, musí být této osobě na požádání umožněno poskytovat nezbytnou pomoc jak v přístavu, tak i s naloděním a vyloděním.

3. Odbavení veškerého nezbytného vybavení umožňujícího pohyb, včetně zařízení, jako jsou elektrické invalidní vozíky.

4. Vhodná dočasná náhrada poškozeného nebo ztraceného vybavení za vybavení umožňující pohyb.

5. Případné pozemní odbavení uznaných asistenčních psů.

6. Sdělení informací potřebných pro nalodění a vylodění v přístupné podobě.

PŘÍLOHA III

POMOC NA PALUBĚ LODI PODLE ČLÁNKŮ 10 A 13

1. Přeprava uznaných asistenčních psů na palubě lodi v závislosti na vnitrostátních předpisech.

2. Přeprava lékařského vybavení a vybavení umožňujícího pohyb, které je nezbytné pro osobu se zdravotním postižením nebo osobu se sníženou pohyblivostí, včetně elektrických invalidních vozíků.

3. Sdělení základních informací týkajících se trasy v přístupné podobě.

4. Přiměřená snaha o úpravu sedadel na žádost podle potřeb osob se zdravotním postižením nebo osob se sníženou pohyblivostí, s přihlédnutím k bezpečnostním požadavkům a dostupnosti.

5. V případě potřeby pomoc při přemístění na toalety, jsou-li k dispozici.

6. Využívá-li osoba se zdravotním postižením nebo osoba se sníženou pohyblivostí doprovodu jiné osoby, vynaloží dopravce veškeré přiměřené úsilí, aby tato osoba dostala místo nebo kabinu vedle této osoby se zdravotním postižením nebo osoby se sníženou pohyblivostí.

PŘÍLOHA IV

ŠKOLENÍ, VČETNĚ INSTRUKTÁŽE, ZAMĚŘENÉ NA PROBLEMATIKU ZDRAVOTNĚ POSTIŽENÝCH PODLE ČLÁNKU 14

A. Školení, včetně instruktáže, zaměřené na zvyšování povědomí o problematice zdravotního postižení

Školení, včetně instruktáže, zaměřené na zvyšování povědomí o problematice zdravotního postižení zahrnuje:

— povědomí o vhodném zacházení s cestujícími s tělesným, smyslovým (sluchovým nebo zrakovým) a skrytým postižením nebo se sníženými poznávacími schopnostmi, včetně toho, jak rozlišovat mezi různými schopnostmi osob, jejichž pohyblivost, orientace nebo komunikace mohou být sníženy,

— překážky, jimž čelí osoby se zdravotním postižením a osoby se sníženou pohyblivostí, včetně překážek souvisejících s jejich postojem k prostředí nebo překážek fyzických a organizačních,

— uznané asistenční psy, včetně jejich úlohy a potřeb,

— řešení neočekávaných událostí,

— schopnosti v oblasti mezilidských vztahů a způsoby komunikace se sluchově postiženými, zrakově postiženými nebo osobami s vadou řeči a osobami se sníženou poznávací schopností,

— obecné povědomí o zásadách Mezinárodní námořní organizace týkajících se doporučení ohledně návrhu a provozu osobních lodí se zřetelem k potřebám starších osob a osob se zdravotním postižením.

B. Školení, včetně instruktáže, zaměřené na pomoc osobám se zdravotním postižením

Školení, včetně instruktáže, zaměřené na pomoc zdravotně postiženým zahrnuje:

— jak pomoci uživatelům invalidních vozíků při přesunu na invalidní vozík a z invalidního vozíku,

— dovednosti pro poskytování pomoci osobám se zdravotním postižením a osobám se sníženou pohyblivostí, které cestují s uznaným asistenčním psem, včetně úlohy a potřeb těchto psů,

— techniky doprovázení zrakově postižených cestujících a zacházení s uznanými asistenčními psy a jejich přeprava,

— znalost jednotlivých druhů vybavení, které mohou pomoci osobám se zdravotním postižením a osobám se sníženou pohyblivostí, a schopnost s tímto vybavením opatrně manipulovat,

— použití zařízení pro pomoc při nástupu a výstupu a znalost příslušných technik pomoci při nástupu a výstupu, které zajišťují bezpečnost a důstojnost osob se zdravotním postižením a osob se sníženou pohyblivostí,

— pochopení potřeby spolehlivé a profesionální pomoci. Rovněž povědomí o tom, že některé osoby se zdravotním postižením a osoby se sníženou pohyblivostí mohou během cesty prožívat pocity zranitelnosti pro svou závislost na poskytované pomoci,

— znalost první pomoci.

SMĚRNICE

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY 2010/75/EU

ze dne 24. listopadu 2010

o průmyslových emisích (integrované prevenci a omezování znečištění)

(přepracované znění)

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 192 odst. 1 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru [1],

s ohledem na stanovisko Výboru regionů [2],

v souladu s řádným legislativním postupem [3],

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Ve směrnici Rady 78/176/EHS ze dne 20. února 1978 o odpadech z průmyslu oxidu titaničitého [4], směrnici Rady 82/883/EHS ze dne 3. prosince 1982 o postupech monitorování životního prostředí ovlivněného vypouštěním odpadů z průmyslu oxidu titaničitého a dozoru nad ním [5], směrnici Rady 92/112/EHS ze dne 15. prosince 1992 o postupech harmonizace programů snižování a úplného vyloučení znečišťování odpady z průmyslu oxidu titaničitého [6], směrnici Rady 1999/13/ES ze dne 11. března 1999 o omezování emisí těkavých organických sloučenin vznikajících při používání organických rozpouštědel při některých činnostech a v některých zařízeních [7], směrnici Evropského parlamentu a Rady 2000/76/ES ze dne 4. prosince 2000 o spalování odpadů [8], směrnici Evropského parlamentu a Rady 2001/80/ES ze dne 23. října 2001 o omezení emisí některých znečišťujících látek do ovzduší z velkých spalovacích zařízení [9] a směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/1/ES ze dne 15. ledna 2008 o integrované prevenci a omezování znečištění [10] je třeba provést řadu podstatných změn. Z důvodu srozumitelnosti a přehlednosti by tyto směrnice měly být přepracovány.

(2) Za účelem prevence, snižování a pokud možno úplného vyloučení znečištění vyplývajícího z průmyslových činností v souladu se zásadou „znečišťovatel platí“ a zásadou prevence znečištění je zapotřebí stanovit obecný rámec pro kontrolu hlavních průmyslových činností, přičemž přednost mají zásahy prováděné přímo u zdroje znečištění a zajištění šetrného hospodaření s přírodními zdroji, případně s přihlédnutím k ekonomické situaci a zvláštním místním charakteristikám lokality, v níž je daná průmyslová činnost prováděna.

(3) Rozdílné přístupy k omezování emisí do ovzduší, vody či půdy odděleně mohou spíše podporovat přenos znečištění z jedné složky životního prostředí na druhou, než aby chránily životní prostředí jako celek. Je proto vhodné stanovit integrovaný přístup k prevenci a omezování emisí do ovzduší, vody a půdy, k nakládání s odpady, k energetické účinnosti a k předcházení haváriím. Takový přístup rovněž přispěje k dosažení rovných podmínek v Unii sjednocením požadavků kladených na environmentální profil průmyslových zařízení.

---

[1] Úř. věst. C 182, 4.8.2009, s. 46.

[2] Úř. věst. C 325, 19.12.2008, s. 60.

[3] Postoj Evropského parlamentu ze dne 10. března 2009 (Úř. věst. C 87 E, 1.4.2010, s. 191) a postoj Rady v prvním čtení ze dne 15. února 2010 (Úř. věst. C 107 E, 27.4.2010, s. 1), postoj Evropského parlamentu ze dne 7. července 2010 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 8. listopadu 2010.

[4] Úř. věst. L 54, 25.2.1978, s. 19.

[5] Úř. věst. L 378, 31.12.1982, s. 1.

[6] Úř. věst. L 409, 31.12.1992, s. 11.

[7] Úř. věst. L 85, 29.3.1999, s. 1.

[8] Úř. věst. L 332, 28.12.2000, s. 91.

[9] Úř. věst. L 309, 27.11.2001, s. 1.

[10] Úř. věst. L 24, 29.1.2008, s. 8.

(4) Je vhodné provést revizi právních předpisů týkajících se průmyslových zařízení v zájmu zjednodušení a vyjasnění stávajících ustanovení, snížení zbytečné administrativní zátěže a provedení závěrů obsažených ve sděleních Komise „Tematická strategie o znečišťování ovzduší“ ze dne 21. září 2005 (dále jen „Tematická strategie o znečišťování ovzduší“), „Tematická strategie pro ochranu půdy“ ze dne 22. září 2006 a „Tematická strategie pro předcházení vzniku odpadů a jejich recyklaci“ ze dne 21. prosince 2005, jež byly přijaty v návaznosti na rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 1600/2002/ES ze dne 22. července 2002 o šestém akčním programu Společenství pro životní prostředí ([1]). Uvedená sdělení mají za cíl ochranu lidského zdraví a životního prostředí, čehož nelze dosáhnout bez dalšího snižování emisí vyplývajících z průmyslových činností.

(5) V zájmu zajištění prevence a omezování znečištění by mělo být každé zařízení v provozu jen za podmínky, že má povolení, nebo v případě některých zařízení a činností používajících organická rozpouštědla pouze za podmínky, že má povolení nebo je registrováno.

(6) Za předpokladu, že je zajištěn soulad s touto směrnicí, členské státy samy určí přístup pro stanovení povinností provozovatelů zařízení. Členské státy se tedy mohou rozhodnout udělit povolení buď jednomu provozovateli odpovídajícímu za celé zařízení, nebo rozdělit odpovědnost mezi několik provozovatelů různých částí zařízení. Stanoví-li stávající právní systém pro každé zařízení pouze jednoho odpovědného provozovatele, může se členský stát rozhodnout, že tento systém zachová.

(7) Aby se usnadnilo udělování povolení, měly by být členské státy schopny stanovit v obecně závazných pravidlech požadavky pro určité kategorie zařízení.

(8) Je důležité předcházet haváriím a mimořádným událostem a omezit jejich důsledky. Odpovědnost spojenou s důsledky havárií a mimořádných událostí pro životní prostředí upravuje příslušné vnitrostátní právo a případně další příslušné právo Unie.

(9) Aby nedošlo ke zdvojení právní úpravy, nemělo by povolení pro zařízení, na které se vztahuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství ([2]), obsahovat mezní hodnoty emisí pro přímé emise skleníkových plynů uvedených v příloze I této směrnice, není-li to nezbytné pro vyloučení vzniku jakéhokoli podstatného místního znečištění nebo není-li zařízení z uvedeného systému vyňato.

(10) Tato směrnice v souladu s článkem 193 Smlouvy o fungování Evropské unie není překážkou tomu, aby členské státy zachovávaly či zaváděly přísnější ochranná opatření, např. požadavky v oblasti emisí skleníkových plynů, pokud jsou tato opatření slučitelná se Smlouvami a pokud byla oznámena Komisi.

(11) Provozovatelé by měli podávat žádosti o povolení obsahující informace nezbytné pro stanovení podmínek povolení příslušným orgánem. Při podávání žádostí o povolení by měli provozovatelé mít možnost využít informace, které vyplývají z uplatňování směrnice Rady 85/337/EHS ze dne 27. června 1985 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí ([3]) a směrnice Rady 96/82/ES ze dne 9. prosince 1996 o kontrole nebezpečí závažných havárií s přítomností nebezpečných látek ([4]).

(12) Součástí povolení by měla být všechna nezbytná opatření, aby byla zajištěna vysoká úroveň ochrany životního prostředí jako celku a aby bylo zajištěno, že je zařízení provozováno v souladu s obecnými zásadami, kterými se řídí hlavní povinnosti provozovatele. Povolení by mělo rovněž zahrnovat mezní hodnoty emisí pro znečišťující látky nebo ekvivalentní parametry nebo technická opatření, odpovídající požadavky na ochranu půdy a podzemních vod a požadavky na monitorování. Podmínky povolení je třeba stanovit na základě nejlepších dostupných technik.

(13) S cílem stanovit nejlepší dostupné techniky a omezit v Unii nerovnováhu v úrovni emisí z průmyslových činností by měly být prostřednictvím výměny informací se zúčastněnými subjekty vypracovány, přezkoumány, a kde je to nezbytné, aktualizovány referenční dokumenty o nejlepších dostupných technikách (dále jen „referenční dokumenty o BAT“) a hlavní prvky referenčních dokumentů o BAT (dále jen „závěry o BAT“) by měly být přijímány postupem projednávání ve výboru. V tomto ohledu by Komise měla postupem projednávání ve výboru stanovit pokyny pro sběr údajů, pro vypracovávání referenčních dokumentů o BAT a pro zajištění jejich kvality. Na závěry o BAT by se mělo odkazovat při stanovení podmínek povolení. Mohou je doplnit i další zdroje. Komise by měla usilovat o to, aby referenční dokumenty o BAT byly aktualizovány nejpozději osm let po zveřejnění předchozí verze.

([1]) Úř. věst. L 242, 10.9.2002, s. 1.
([2]) Úř. věst. L 275, 25.10.2003, s. 32.
([3]) Úř. věst. L 175, 5.7.1985, s. 40.
([4]) Úř. věst. L 10, 14.1.1997, s. 13.

(14) S cílem zajistit účinnou a aktivní výměnu informací vedoucí k vysoké kvalitě referenčních dokumentů o BAT by Komise měla vytvořit fórum fungující transparentním způsobem. Měla by být stanovena praktická opatření pro výměnu informací a dostupnost referenčních dokumentů o BAT, zejména s cílem zajistit, aby členské státy a zúčastněné subjekty na základě stanovených pokynů poskytovaly údaje v dostatečné kvalitě a v dostatečném množství, které umožní určit nejlepší dostupné techniky a nově vznikající techniky.

(15) Je důležité poskytnout příslušným orgánům dostatečnou pružnost, aby stanovily takové mezní hodnoty emisí, které zajistí, že emise za běžných provozních podmínek nepřekročí úrovně emisí spojené s nejlepšími dostupnými technikami. Za tímto účelem může příslušný orgán stanovit mezní hodnoty emisí, které se od úrovní emisí spojených s nejlepšími dostupnými technikami odlišují použitými hodnotami, obdobími a referenčními podmínkami, lze-li prostřednictvím výsledků monitorování emisí prokázat, že emise nepřekročily úrovně emisí spojené s nejlepšími dostupnými technikami. Dodržení mezních hodnot emisí, jež jsou stanoveny v povoleních, vede k dosažení emisí, které jsou nižší než tyto jejich mezní hodnoty.

(16) Pro účely zohlednění určitých zvláštních okolností, kdy by použití úrovní emisí spojených s nejlepšími dostupnými technikami vedlo k nákladům, jejichž výše by nebyla přiměřená přínosům pro životní prostředí, by měly mít příslušné orgány možnost stanovit mezní hodnoty emisí, jež se od uvedených úrovní odchylují. Takovéto odchylky by měly vycházet z hodnocení zohledňujícího přesně definovaná kritéria. Mezní hodnoty emisí stanovené v této směrnici by neměly být překročeny. V žádném případě by nemělo být způsobeno závažné znečištění a celkově by mělo být dosaženo vysoké úrovně ochrany životního prostředí.

(17) Aby provozovatelé mohli zkoušet nově vznikající techniky, jež by mohly poskytovat buď vyšší obecnou úroveň ochrany životního prostředí, nebo alespoň stejnou úroveň ochrany životního prostředí a vyšší úspory nákladů než stávající nejlepší dostupné techniky, měl by mít příslušný orgán možnost udělovat dočasné výjimky z úrovní emisí spojených s nejlepšími dostupnými technikami.

(18) Změny stávajícího zařízení mohou být příčinou vyššího stupně znečištění. Provozovatelé by měli oznámit příslušnému orgánu každou plánovanou změnu, která by mohla ovlivnit životní prostředí. Podstatné změny stávajících zařízení, jež by mohly mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví či na životní prostředí, by neměly být učiněny bez povolení uděleného v souladu s touto směrnicí.

(19) Rozmetávání hnojiv významně přispívá k emisím znečišťujících látek do ovzduší a vody. V zájmu splnění cílů uvedených v tematické strategii o znečištění ovzduší a v právních předpisech Unie na ochranu vod je nezbytné, aby Komise znovu posoudila nutnost zavést co nejvhodnější kontroly těchto emisí prostřednictvím uplatňování nejlepších dostupných technik.

(20) Intenzivní chov drůbeže a dobytka významně přispívá k emisím znečišťujících látek do ovzduší a vody. V zájmu splnění cílů uvedených v tematické strategii o znečišťování ovzduší a v právu Unie na ochranu vod je nezbytné, aby Komise znovu posoudila nutnost zavést diferenciované prahové hodnoty kapacity pro různé druhy drůbeže, čímž by byla definována oblast působnosti této směrnice, a nutnost zavést co nejvhodnější kontroly emisí pocházejících ze zařízení pro chov dobytka.

(21) V zájmu zohlednění vývoje nejlepších dostupných technik nebo dalších změn zařízení by se měly podmínky povolení pravidelně přezkoumávat, a je-li to nezbytné, aktualizovat, zvláště pokud jsou přijaty nové nebo aktualizované závěry o BAT.

(22) Ve zvláštních případech, v nichž z přezkoumání a aktualizace povolení vyplyne, že k zavedení nových nejlepších dostupných technik může být po zveřejnění rozhodnutí týkající se závěrů o BAT zapotřebí delšího období než čtyř let, mohou příslušné orgány stanovit v podmínkách povolení delší období, pokud je to řádně odůvodněno na základě kritérií stanovených touto směrnicí.

(23) Je třeba zajistit, aby provoz zařízení nevedl ke zhoršování jakosti půdy a podzemních vod. Součástí podmínek povolení by proto měla být vhodná opatření pro předcházení emisím do půdy a podzemních vod a pravidelný dohled nad těmito opatřeními s cílem zamezit únikům látek, rozlití kapalin, mimořádným událostem nebo haváriím, k nimž by mohlo dojít během používání zařízení a skladování. Rovněž je nezbytné monitorování půdy a podzemních vod zaměřené na významné nebezpečné látky, aby bylo možno případné znečištění půdy a podzemních vod brzy odhalit, a přijmout díky tomu vhodná nápravná opatření dříve, než se znečištění rozšíří. Při určování frekvence tohoto monitorování lze zohlednit druh preventivních opatření a rozsah a uskutečňování dohledu nad nimi.

(24) Aby bylo zajištěno, že se provozem zařízení nezhorší kvalita půdy a podzemních vod, je nezbytné určit stav kontaminace půdy a podzemních vod prostřednictvím základní zprávy. Základní zpráva by měla být praktickým nástrojem umožňujícím v rámci možností kvantifikované srovnání stavu místa popsaného ve zprávě a stavu tohoto místa po úplném ukončení činnosti, aby bylo možno zjistit, zda došlo k výraznému zvýšení znečištění půdy či podzemních vod. Základní zpráva by tudíž měla obsahovat informace využívající stávající údaje získané z rozborů půdy a podzemních vod a historické údaje vztahující se k využívání daného místa v minulosti.

(25) Při hodnocení míry, do jaké došlo k výraznému znečištění půdy a podzemních vod způsobenému provozovatelem, které by dávalo vzniknout povinnosti uvést dané místo do stavu popsaného v základní zprávě, by členské státy měly v souladu se zásadou „znečišťovatel platí“ vzít v úvahu podmínky povolení, jež byly platné po dobu příslušné činnosti, opatření pro předcházení znečištění přijatá daným zařízením a relativní nárůst znečištění ve srovnání s kontaminační zátěží uvedenou v základní zprávě. Odpovědnost za znečištění, jež nebylo způsobeno provozovatelem, upravují příslušné vnitrostátní právo a případně další příslušné právo Unie.

(26) V zájmu zajištění účinného uplatňování a prosazování této směrnice by měli provozovatelé příslušnému orgánu pravidelně podávat zprávy o dodržování podmínek povolení. Členské státy by měly zajistit, aby provozovatel i příslušný orgán v případě nedodržování této směrnice přijali nezbytná opatření a stanovili systém inspekcí v oblasti životního prostředí. Členské státy by měly zajistit, aby byl k dispozici dostatečný personál s dovednostmi a kvalifikacemi potřebnými pro účinné provádění uvedených kontrol.

(27) V souladu s Aarhuskou úmluvou o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí ([1]) je nezbytná účinná účast veřejnosti na přijímání rozhodnutí tak, aby měla možnost vyjádřit své názory a obavy, které mohou být pro tato rozhodnutí podstatné, a aby činitelé s rozhodovací pravomocí měli možnost vzít tyto názory a obavy v úvahu, čímž se zvyšuje zodpovědnost a transparentnost rozhodovacího procesu a přispívá se k uvědomělému vztahu veřejnosti k otázkám životního prostředí a k veřejné podpoře učiněných rozhodnutí. Dotčené osoby z řad veřejnosti by měly mít přístup k právní ochraně, a přispívat tak k hájení práva na život v prostředí přiměřeném pro zdraví a blaho člověka.

(28) Spalování paliva v zařízeních s celkovým jmenovitým tepelným výkonem nižším než 50 MW významně přispívá k emisím znečišťujících látek do ovzduší. V zájmu splnění cílů uvedených v tematické strategii o znečištění ovzduší je nutné, aby Komise znovu posoudila potřebu zavést co nejvhodnější kontroly emisí z těchto zařízení. Uvedený přezkum by měl zohlednit zvláštnosti spalovacích zařízení používaných ve zdravotnických zařízeních, zejména s ohledem na jejich výjimečné použití v případě nouze.

(29) Na emisích znečišťujících látek do ovzduší, které významně ovlivňují lidské zdraví a životní prostředí, se značnou měrou podílejí velká spalovací zařízení. S cílem tento vliv snížit a usilovat o splnění požadavků směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/81/ES ze dne 23. října 2001 o národních emisních stropech pro některé látky znečišťující ovzduší ([2]) a cílů stanovených v tematické strategii o znečišťování ovzduší je nutno na úrovni Unie pro určité kategorie spalovacích zařízení a znečišťujících látek stanovit přísnější mezní hodnoty emisí.

(30) Komise by měla znovu zvážit potřebu zavést mezní hodnoty emisí platné pro celou Unii a upravit mezní hodnoty emisí stanovené v příloze V pro určitá velká spalovací zařízení, s přihlédnutím k přezkoumání a aktualizaci příslušných referenčních dokumentů o BAT. V této souvislosti by Komise měla přihlédnout ke konkrétní podobě energetických systémů rafinérií.

(31) Vzhledem k povaze některých domácích tuhých paliv je vhodné u spalovacích zařízení spalujících taková paliva použít spíše minimální stupeň odsíření než mezní hodnoty emisí pro oxid siřičitý. Navíc vzhledem k tomu, že zvláštní vlastnosti ropné břidlice mohou znemožnit použití stejných technik pro snížení obsahu síry nebo dosažení stejné účinnosti při odsíření jako u jiných paliv, je u zařízení využívající toto palivo vhodný mírně nižší minimální stupeň odsíření.

(32) V případě náhlého přerušení dodávky paliva či plynu s nízkým obsahem síry, které je způsobeno vážným nedostatkem tohoto paliva či plynu, by měl mít příslušný orgán možnost udělit dočasné výjimky, jimiž by se povolilo, aby emise z dotyčných spalovacích zařízení přesáhly mezní hodnoty emisí stanovené v této směrnici.

([1]) Úř. věst. L 124, 17.5.2005, s. 4.

([2]) Úř. věst. L 309, 27.11.2001, s. 22.

(33) Za účelem omezení nepříznivých vlivů znečištění na životní prostředí by dotyčný provozovatel neměl spalovací zařízení provozovat déle než 24 hodin poté, co dojde ke špatné funkci nebo poruše čisticího zařízení, a délka provozu bez čisticího zařízení nesmí za žádných okolností ve dvanáctiměsíčním období překročit 120 hodin. Pokud však převažuje potřeba zachovat dodávky energie nebo je nutno zabránit celkovému zvýšení emisí vznikajících z provozu jiného spalovacího zařízení, měly by mít příslušné orgány možnost udělit z těchto lhůt výjimku.

(34) K zajištění vysoké úrovně ochrany životního prostředí a lidského zdraví a k zamezení pohybu odpadu přes hranice do zařízení provozovaných podle nižších norem v oblasti životního prostředí je nutno stanovit a dodržovat přísné provozní podmínky, technické požadavky a mezní hodnoty emisí pro zařízení spalující nebo spoluspalující odpady v Unii.

(35) Používání organických rozpouštědel při některých činnostech a v některých zařízeních vede k emisím organických sloučenin do ovzduší, které přispívají k tvorbě fotochemických oxidantů v místním rozsahu i v rozsahu překračujícím hranice států, což poškozuje přírodní zdroje a má škodlivé účinky na lidské zdraví. Proti používání organických rozpouštědel je proto třeba učinit preventivní opatření a stanovit požadavek na dodržování mezních hodnot emisí u organických sloučenin, jakož i vhodné provozní podmínky. Provozovatelům by mělo být umožněno plnit požadavky plánu snižování emisí namísto dodržování mezních hodnot emisí stanovených v této směrnici, je-li možné dosáhnout rovnocenného snížení emisí pomocí jiných opatření, jako například používáním produktů nebo postupů s nízkým nebo nulovým obsahem rozpouštědel.

(36) Ovzduší a vodu mohou významně znečišťovat zařízení, která vyrábějí oxid titaničitý. Aby se tyto dopady snížily, je třeba na úrovni Unie stanovit pro některé znečišťující látky přísnější mezní hodnoty emisí.

(37) Pokud jde o zahrnutí zařízení pro výrobce keramických výrobků vypalováním do oblasti působnosti vnitrostátních právních a správních předpisů přijatých k provedení této směrnice na základě povahy odvětví průmyslu jednotlivých členských států, a v zájmu jasnějšího výkladu této působnosti by se členské státy měly rozhodnout, zda uplatní jak kritérium výrobní kapacity, tak kritérium kapacity pece, nebo zda uplatní pouze jedno z těchto dvou kritérií.

(38) S cílem zjednodušit podávání zpráv a snížit nadbytečnou administrativní zátěž by Komise měla určit metody, které umožní sladit způsob předkládání údajů podle této směrnice s ostatními požadavky práva Unie, a zejména nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 166/2006 ze dne 18. ledna 2006, kterým se zřizuje evropský registr úniků a přenosů znečišťujících látek [1].

(39) V zájmu zajištění jednotných podmínek provádění by Komisi měly být svěřeny prováděcí pravomoci k přijetí pokynů pro sběr údajů, vypracování referenčních dokumentů o BAT a zabezpečení jejich kvality včetně vhodnosti jejich obsahu a formátu, přijetí rozhodnutí o závěrech týkajících se BAT, zavedení podrobných pravidel pro určení období zahájení a ukončení a pro přechodné národní plány týkající se velkých spalovacích zařízení a stanovení druhu, formátu a četnosti informací, které mají členské státy poskytovat Komisi. V souladu s článkem 291 Smlouvy o fungování Evropské unie se pravidla a obecné zásady týkající se mechanismů, s jejichž pomocí členské státy kontrolují výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi, mají stanovit předem formou nařízení přijatého řádným legislativním postupem. Do přijetí tohoto nového nařízení zůstává v platnosti rozhodnutí Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi [2], s výjimkou regulativního postupu s kontrolou, který se nepoužije.

(40) Komise by měla být zmocněna k přijímání aktů v přenesené pravomoci v souladu s článkem 290 Smlouvy, pokud jde o stanovení dne, od kterého mají být kontinuálně měřeny emise těžkých kovů, dioxinů a furanů do ovzduší, a o přizpůsobování některých částí příloh V, VI a VII vědeckému a technickému pokroku. V případě zařízení na spalování odpadu a zařízení na spoluspalování odpadu to může mimo jiné zahrnovat i stanovení kritérií, která by umožnila výjimky z kontinuálního monitorování celkových emisí tuhých znečišťujících látek. Je zvláště důležité, aby Komise vedla během přípravné fáze odpovídající konzultace, včetně konzultací s odborníky.

(41) S cílem řešit rozsáhlé znečištění životního prostředí, například těžkými kovy, dioxiny a furany, by měla Komise předložit návrhy na zavedení celounijních minimálních požadavků na mezní hodnoty emisí a návrhy pravidel monitorování a posuzování souladu, přičemž tyto návrhy budou vycházet ze studie, která vyhodnotí, jak jsou v rámci určitých činností uplatňovány nejlepší dostupné techniky a jaký mají tyto činnosti dopad na životní prostředí jako celek.

(42) Členské státy by měly stanovit sankce za porušení vnitrostátních předpisů přijatých na základě této směrnice a zajistit jejich uplatňování. Tyto sankce by měly být účinné, přiměřené a odrazující.

[1] Úř. věst. L 33, 4.2.2006, s. 1.

[2] Úř. věst. L 184, 17.7.1999, s. 23.

(43) Aby měla stávající zařízení dost času se technicky přizpůsobit novým požadavkům této směrnice, měly by se na tato zařízení vztahovat některé nové požadavky až po uplynutí stanovené lhůty ode dne použitelnosti této směrnice. Je třeba, aby byl spalovacím zařízením dán dostatek času na zavedení nezbytných opatření na snižování emisí za účelem splnění mezních hodnot emisí stanovených v příloze V.

(44) Jelikož cílů této směrnice, totiž zajištění vysoké úrovně ochrany životního prostředí a zlepšení kvality tohoto prostředí, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jich může být z důvodu přeshraniční povahy znečišťování z průmyslových činností lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je pro dosažení těchto cílů nezbytné.

(45) Tato směrnice dodržuje základní práva a ctí zásady uznávané zejména Listinou základních práv Evropské unie. Cílem této směrnice je především podpořit uplatňování článku 37 uvedené listiny.

(46) Povinnost provést tuto směrnici ve vnitrostátním právu by se měla omezovat na ustanovení, která představují věcnou změnu v porovnání s předchozími směrnicemi. Povinnost provést ve vnitrostátním právu nezměněná ustanovení vyplývá z předchozích směrnic.

(47) V souladu s bodem 34 interinstitucionální dohody o zdokonalení tvorby právních předpisů [1] jsou členské státy vybízeny k tomu, aby jak pro sebe, tak i v zájmu Unie sestavily vlastní tabulky, z nichž bude co nejvíce patrné srovnání mezi touto směrnicí a prováděcími opatřeními, a aby tyto tabulky zveřejnily.

(48) Touto směrnicí by neměly být dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůt pro provedení směrnic uvedených v části B přílohy IX ve vnitrostátním právu,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

KAPITOLA I

SPOLEČNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Předmět

Tato směrnice stanoví pravidla týkající se integrované prevence a omezování znečištění vznikajícího v důsledku průmyslových činností.

Stanoví rovněž pravidla, která mají vyloučit, anebo pokud to není proveditelné, snížit emise do ovzduší, vody a půdy a předcházet vzniku odpadů, v zájmu dosažení vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku.

Článek 2

Oblast působnosti

1. Tato směrnice se vztahuje na průmyslové činnosti, které způsobují znečištění, uvedené v kapitolách II až VI.

2. Tato směrnice se nevztahuje na výzkum, vývoj a zkoušení nových výrobků a postupů.

Článek 3

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

1) „látkou“ jakýkoli chemický prvek a jeho sloučeniny, s výjimkou:

   a) radioaktivních látek definovaných v článku 1 směrnice Rady 96/29/Euratom ze dne 13. května 1996, kterou se stanoví základní bezpečnostní standardy na ochranu zdraví pracovníků a obyvatelstva před riziky vyplývajícími z ionizujícího záření [2];

   b) geneticky modifikovaných mikroorganismů definovaných v čl. 2 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/41/ES ze dne 6. května 2009 o uzavřeném nakládání s geneticky modifikovanými mikroorganismy [3];

   c) geneticky modifikovaných organismů definovaných v čl. 2 bodě 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/18/ES ze dne 12. března 2001 o záměrném uvolňování geneticky modifikovaných organismů do životního prostředí [4];

2) „znečištěním“ lidskou činností přímo či nepřímo způsobené vniknutí látek, vibrací, tepla nebo hluku do ovzduší, vody nebo půdy, které může být škodlivé lidskému zdraví, nepříznivě ovlivnit kvalitu životního prostředí, vést ke škodám na hmotném majetku anebo omezit či narušit hodnotu životního prostředí a další zákonné způsoby využití životního prostředí;

[1] Úř. věst. C 321, 31.12.2003, s. 1.

[2] Úř. věst. L 159, 29.6.1996, s. 1.

[3] Úř. věst. L 125, 21.5.2009, s. 75.

[4] Úř. věst. L 106, 17.4.2001, s. 1.

3) „zařízením“ stacionární technická jednotka, ve které probíhá jedna či více činností uvedených v příloze I nebo v části 1 přílohy VII a jakékoli další s nimi přímo spojené činnosti na tomtéž místě, které po technické stránce souvisejí s činnostmi uvedenými ve zmíněných přílohách a mohly by ovlivnit emise a znečištění;

4) „emisemi“ přímé nebo nepřímé uvolňování látek, vibrací, tepla nebo hluku z bodových nebo difúzních zdrojů v zařízení do ovzduší, vody či půdy;

5) „mezní hodnotou emisí“ objem vyjádřený pomocí určitých specifických parametrů, koncentrace nebo hladiny určité emise, který nesmí být během jednoho či více časových úseků překročen;

6) „normou kvality životního prostředí“ souhrn požadavků, které musí dané životní prostředí nebo jeho určitá část v daném čase splňovat a které jsou stanoveny právem Unie;

7) „povolením“ písemné oprávnění k provozu celého zařízení, spalovacího zařízení, zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu, anebo jeho části;

8) „obecně závaznými pravidly“ mezní hodnoty emisí nebo jiné podmínky, přinejmenším na odvětvové úrovni, které jsou přijaty za účelem přímého použití ke stanovení podmínek pro povolení;

9) „podstatnou změnou“ změna v povaze, funkci či rozsahu zařízení, spalovacího zařízení, zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu, která může mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí;

10) „nejlepšími dostupnými technikami“ nejúčinnější a nejpokročilejší stadium vývoje činností a jejich provozních metod dokládající praktickou vhodnost určité techniky jako základu pro stanovení mezních hodnot emisí a dalších podmínek povolení, jejichž smyslem je předejít vzniku emisí, nebo pokud to není proveditelné, tyto emise omezit, a zabránit tak nepříznivým dopadům na životní prostředí jako celek, přičemž

   a) „technikami“ se rozumí jak používaná technologie, tak způsob, jakým je zařízení navrženo, budováno, udržováno, provozováno a vyřazováno z činnosti;

   b) „dostupnými“ technikami se rozumějí techniky, které byly vyvinuty v měřítku umožňujícím jejich zavedení v příslušném průmyslovém odvětví za ekonomicky a technicky přijatelných podmínek s ohledem na náklady a přínosy, bez ohledu na to, zda jsou tyto techniky v dotyčném členském státě používány či vyráběny, pokud jsou provozovateli za rozumných podmínek dostupné;

   c) „nejlepšími“ technikami se rozumějí techniky nejúčinnější z hlediska dosažení vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku;

11) „referenčním dokumentem o BAT“ dokument, jenž je výsledkem výměny informací uspořádané podle článku 13, je vypracován pro určené činnosti a popisuje zejména použité techniky, současné úrovně emisí a spotřeby, zvažované techniky pro určení nejlepších dostupných technik, jakož i závěry o BAT a jakékoli nově vznikající techniky, se zvláštním přihlédnutím ke kritériím uvedeným v příloze III;

12) „závěry o BAT“ dokument obsahující části referenčního dokumentu o BAT stanovící závěry o nejlepších dostupných technikách, jejich popis, informace k hodnocení jejich použitelnosti, úrovně emisí spojené s nejlepšími dostupnými technikami, související monitorování, související úrovně spotřeby a případně příslušná sanační opatření;

13) „úrovněmi emisí spojenými s nejlepšími dostupnými technikami“ rozsah úrovní emisí získaný za běžných provozních podmínek použitím nejlepší dostupné techniky nebo kombinací nejlepších dostupných technik, jak jsou popsány v závěrech o BAT, vyjádřený jako průměr za určitý časový úsek za specifikovaných referenčních podmínek.

14) „nově vznikající technikou“ nová technika průmyslové činnosti, která by mohla v případě, že bude vyvinuta ke komerčním účelům, poskytovat buď vyšší obecnou úroveň ochrany životního prostředí, nebo alespoň stejnou úroveň ochrany životního prostředí a vyšší úspory nákladů než stávající nejlepší dostupné techniky;

15) „provozovatelem“ fyzická nebo právnická osoba, která zařízení, spalovací zařízení, zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu zcela nebo zčásti provozuje nebo řídí, nebo pokud tak stanoví vnitrostátní právo, na kterou byla přenesena rozhodující hospodářská pravomoc nad technickou funkcí zařízení;

16) „veřejností“ jedna nebo více fyzických nebo právnických osob a jejich sdružení, organizace nebo skupiny v souladu s vnitrostátním právem nebo zvyklostmi;

17) „dotčenou veřejností“ veřejnost, která je nebo by mohla být ovlivněna rozhodováním o udělení nebo aktualizaci povolení nebo podmínek povolení nebo která má na tomto rozhodování zájem; pro účely této definice se nevládní organizace prosazující ochranu životního prostředí a splňující požadavky podle vnitrostátního práva považují za organizace mající na rozhodnutí zájem;

18) „nebezpečnými látkami“ látky nebo směsi vymezené v článku 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1272/2008 ze dne 16. prosince 2008 o klasifikaci, označování a balení látek a směsí ([1]);

19) „základní zprávou“ informace o stavu kontaminace půdy a podzemních vod relevantními nebezpečnými látkami;

20) „podzemními vodami“ podzemní vody ve smyslu čl. 2 bodu 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/60/ES ze dne 23. října 2000, kterou se stanoví rámec pro činnost Společenství v oblasti vodní politiky ([2]);

21) „půdou“ svrchní vrstva zemské kůry, která se nachází mezi pevným skalním podložím a zemským povrchem. Půda je složena z minerálních částic, organické hmoty, vody, vzduchu a živých organismů;

22) „inspekcí v oblasti životního prostředí“ veškeré činnosti, včetně prohlídek na místě, monitorování emisí a kontrol interních zpráv a následných dokumentů, ověřování vlastního monitorování, kontrol používaných technik a vhodnosti řízení zařízení z hlediska životního prostředí, prováděné příslušným orgánem nebo jeho jménem s cílem kontrolovat zařízení z hlediska dodržování podmínek stanovených v povolení, podporovat dodržování těchto podmínek a tam, kde to je nezbytné, monitorovat jejich dopad na životní prostředí;

23) „drůbeží“ drůbež ve smyslu čl. 2 bodu 1 směrnice 90/539/EHS o veterinárních podmínkách pro obchod s drůbeží a násadovými vejci uvnitř Společenství a jejich dovoz ze třetích zemí ([3]);

24) „palivem“ jakýkoli tuhý, kapalný nebo plynný spalitelný materiál;

25) „spalovacím zařízením“ technické zařízení, v němž se paliva oxidují za účelem využití takto vyrobeného tepla;

26) „komínem“ konstrukce s jedním nebo dvěma průduchy zajišťujícími odvod odpadních plynů za účelem jejich vypuštění do ovzduší;

27) „provozními hodinami“ doba vyjádřená v hodinách, během níž je celé spalovací zařízení nebo jeho část v provozu a vypouští emise do ovzduší, s výjimkou doby uvádění zařízení do provozu a ukončování jeho provozu;

28) „stupněm odsíření“ poměr množství síry nevyloučené spalovacím zařízením do ovzduší v daném časovém úseku k množství síry obsažené v pevném palivu, které bylo do spalovacího zařízení přivedeno a použito ve stejném časovém úseku;

29) „domácím tuhým palivem“ přírodní pevné palivo, jež je spalováno ve spalovacím zařízení určeném zvláště pro ně a jež se těží místně;

30) „určujícím palivem“ palivo, pro něž je mezní hodnota emisí stanovená v části 1 přílohy V nejvyšší ze všech paliv, jež se používají ve spalovacím zařízení ke spalování více druhů paliv využívajícím zbytky pocházející z destilace a zpracování při rafinaci surové ropy pro vlastní spotřebu, samostatně či s jinými palivy, anebo má-li několik paliv shodnou mezní hodnotu emisí, to z těchto paliv, jež má nejvyšší tepelný příkon;

31) „biomasou“

a) produkty, které sestávají z rostlinného materiálu pocházejícího ze zemědělství nebo lesnictví a které lze použít jako palivo za účelem získání jeho energetického obsahu;

b) následující odpad:

i) rostlinný odpad ze zemědělství nebo lesnictví;

ii) rostlinný odpad z potravinářského průmyslu, pokud se vzniklé teplo opětovně použije;

iii) rostlinný odpad z výroby čerstvé vlákniny a z výroby papíru z buničiny, pokud se spoluspaluje v místě výroby a vzniklé teplo se využije;

iv) korkový odpad;

v) dřevný odpad s výjimkou dřevného odpadu, který může obsahovat halogenované organické sloučeniny nebo těžké kovy v důsledku ošetření látkami na ochranu dřeva nebo nátěrovými hmotami, včetně zejména dřevného odpadu ze stavebnictví a z demolic;

32) „spalovacím zařízením ke spalování více druhů paliv“ spalovací zařízení, v němž se mohou současně nebo střídavě spalovat dva nebo více druhů paliv;

33) „plynovou turbínou“ rotující stroj, který přeměňuje tepelnou energii v mechanickou práci a který se skládá především z kompresoru, tepelného zařízení, ve kterém se palivo oxiduje za účelem ohřátí pracovního média, a turbíny;

34) „plynovým motorem“ motor s vnitřním spalováním fungující na principu Ottova cyklu a využívající ke spalování paliva zážehového zapalování nebo, v případě dvojpalivového motoru, vznětového zapalování;

([1]) Úř. věst. L 353, 31.12.2008, s. 1.
([2]) Úř. věst. L 327, 22.12.2000, s. 1.
([3]) Úř. věst. L 303, 31.10.1990, s. 6.

35) „naftovým motorem“ motor s vnitřním spalováním fungující na principu Dieslova cyklu a využívající ke spalování paliva vznětového zapalování;

36) „malou izolovanou soustavou“ malá izolovaná soustava ve smyslu čl. 2 bodu 26 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/54/ES ze dne 26. června 2003 o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou ([1]);

37) „odpadem“ odpad ve smyslu čl. 3 bodu 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES ze dne 19. listopadu 2008 o odpadech ([2]);

38) „nebezpečným odpadem“ nebezpečný odpad ve smyslu čl. 3 bodu 2 směrnice 2008/98/ES;

39) „smíšeným komunálním odpadem“ odpad z domácností stejně jako živnostenský či průmyslový odpad a odpad z úřadů, který je svou charakteristikou a složením podobný odpadu z domácností, ale s výjimkou frakcí uvedených pod číslem 20 01 v příloze rozhodnutí Komise 2000/532/ES ([3]), které jsou sbírány odděleně u zdroje, a s výjimkou dalších odpadů uvedených ve zmíněné příloze pod číslem 20 02;

40) „zařízením na spalování odpadu“ stacionární nebo mobilní technická jednotka a zařízení určené k tepelnému zpracování odpadů, s využitím tepla vzniklého spalováním nebo bez něho, prostřednictvím spalování oxidací odpadu a dalšími způsoby tepelného zpracování, jako jsou pyrolýza, zplynování nebo plazmové procesy, pokud jsou látky tímto zpracováním vzniklé následně spáleny;

41) „zařízením na spoluspalování odpadu“ stacionární nebo mobilní technická jednotka, jejímž hlavním účelem je výroba energie nebo hmotných produktů a která využívá odpad jako normální nebo přídavné palivo nebo ve které je odpad tepelně zpracován za účelem jeho odstranění prostřednictvím spalování oxidací odpadu a dalšími způsoby tepelného zpracování, jako jsou pyrolýza, zplynování nebo plazmové procesy, pokud jsou látky tímto zpracováním vzniklé následně spáleny;

42) „jmenovitou kapacitou“ součet kapacit spalování všech pecí, z nichž se zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu skládá, jak je uvedl výrobce a potvrdil provozovatel, s řádným přihlédnutím ke spalnému teplu odpadu vyjádřenému jako množství odpadu spálené za hodinu;

43) „dioxiny a furany“ polychlorované p-dibenzodioxiny a dibenzofurany uvedené v části 2 přílohy VI;

44) „organickou sloučeninou“ sloučenina obsahující přinejmenším uhlík a jeden nebo více z těchto prvků: vodík, halogeny, kyslík, síra, fosfor, křemík nebo dusík, s výjimkou oxidů uhlíku a anorganických uhličitanů a hydrogenuhličitanů;

45) „těkavou organickou sloučeninou“ organická sloučenina nebo frakce kreosotu, která má při teplotě 293,15 K tlak par 0,01 kPa nebo vyšší nebo která za konkrétních podmínek použití vykazuje odpovídající těkavost;

46) „organickým rozpouštědlem“ těkavá organická sloučenina, která se používá

   a) samostatně nebo ve spojení s jinými látkami, aniž by přitom prošla chemickou změnou, k rozpouštění surovin, produktů nebo odpadů;

   b) jako čisticí prostředek k rozpouštění znečišťujících látek;

   c) jako odmašťovací prostředek;

   d) jako dispergační činidlo;

   e) jako prostředek používaný k úpravě viskozity;

   f) jako prostředek používaný k úpravě povrchového napětí;

   g) jako plastifikátor;

   h) jako konzervant;

47) „nátěrovou hmotou“ nátěrová hmota ve smyslu čl. 2 bodu 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/42/ES ze dne 21. dubna 2004 o omezování emisí těkavých organických sloučenin vznikajících při používání organických rozpouštědel v některých barvách a lacích a výrobcích pro opravy nátěru vozidel ([4]).

Článek 4

Povinnost mít povolení

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření zajišťující, že žádné zařízení, spalovací zařízení, zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu není provozováno bez povolení.

Odchylně od prvního pododstavce mohou členské státy stanovit postup pro registraci zařízení, na které se vztahuje pouze kapitola V.

Postup registrace musí být popsán v závazném předpise a zahrnovat přinejmenším oznámení provozovatele příslušnému orgánu o záměru provozovat zařízení.

([1]) Úř. věst. L 176, 15.7.2003, s. 37.

([2]) Úř. věst. L 312, 22.11.2008, s. 3.

([3]) Rozhodnutí Komise 2000/532/ES ze dne 3. května 2000, kterým se nahrazuje rozhodnutí 94/3/ES, kterým se stanoví seznam odpadů podle čl. 1 písm. a) směrnice Rady 75/442/EHS o odpadech, a rozhodnutí Rady 94/904/ES, kterým se stanoví seznam nebezpečných odpadů ve smyslu čl. 1 odst. 4 směrnice Rady 91/689/EHS o nebezpečných odpadech (Úř. věst. L 226, 6.9.2000, s. 3).

([4]) Úř. věst. L 143, 30.4.2004, s. 87.

2. Členské státy mohou stanovit, že se povolení vztahuje na dvě či více zařízení anebo části zařízení, pokud jsou provozovány stejným provozovatelem na stejném místě.

Vztahuje-li se jedno povolení na dvě či více zařízení, musí obsahovat podmínky, které zajistí, že požadavky této směrnice splňuje každé zařízení.

3. Členské státy mohou stanovit, že se povolení vztahuje na několik částí zařízení provozovaného různými provozovateli. V povolení se v tomto případě uvedou povinnosti jednotlivých provozovatelů.

Článek 5

Udělení povolení

1. Aniž jsou dotčeny jiné požadavky stanovené ve vnitrostátním právu nebo v právu Unie, udělí příslušný orgán povolení, pokud zařízení vyhovuje požadavkům této směrnice.

2. Členské státy přijmou nezbytná opatření k tomu, aby v případě, že se povolovacího řízení účastní více než jeden příslušný orgán nebo více než jeden provozovatel nebo je uděleno více než jedno povolení, byly podmínky pro udělení povolení a povolovací řízení plně koordinovány, aby byl zajištěn účinný integrovaný přístup všech orgánů, které jsou pro toto řízení příslušné.

3. V případě nového zařízení nebo podstatné změny zařízení, na které se vztahuje článek 4 směrnice 85/337/EHS, je pro udělení povolení nutno posoudit a použít i veškeré takto získané významné informace či závěry učiněné podle článků 5, 6, 7 a 9 uvedené směrnice.

Článek 6

Obecně závazná pravidla

Aniž je dotčena povinnost mít povolení, mohou členské státy zařadit požadavky pro určité kategorie zařízení, spalovacích zařízení, zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu do obecně závazných pravidel.

Přijmou-li se obecně závazná pravidla, může povolení jednoduše zahrnovat odkaz na tato pravidla.

Článek 7

Mimořádné události a havárie

Aniž je dotčena směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/35/ES ze dne 21. dubna 2004 o odpovědnosti za životní prostředí v souvislosti s prevencí a nápravou škod na životním prostředí ([1]), přijmou členské státy v případě jakékoli mimořádné události či havárie, která má závažné dopady na životní prostředí, nezbytná opatření k zajištění toho, aby

a) provozovatel ihned informoval příslušný orgán;

b) provozovatel ihned přijal opatření k omezení dopadů na životní prostředí a k zamezení dalších možných mimořádných událostí nebo havárií;

c) příslušný orgán vyžadoval od provozovatele přijetí veškerých vhodných doplňujících opatření, jež tento orgán považuje za nezbytné k omezení dopadů na životní prostředí a k zamezení dalších možných mimořádných událostí nebo havárií.

Článek 8

Nedodržení podmínek povolení

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění, aby byly dodržovány podmínky povolení.

2. Pokud jsou podmínky povolení porušeny, členské státy zajistí, aby

a) provozovatel ihned informoval příslušný orgán;

b) provozovatel ihned přijal opatření, která zajistí nápravu v nejkratší možné době;

c) příslušný orgán vyžadoval od provozovatele přijetí veškerých vhodných doplňujících opatření, jež tento orgán považuje za nezbytné k zajištění nápravy.

Pokud porušení podmínek povolení představuje bezprostřední ohrožení lidského zdraví nebo nebezpečí, že dojde k bezprostřednímu závažnému nepříznivému dopadu na životní prostředí, a není-li zjednána náprava podle prvního pododstavce písm. b) a c), je provozování zařízení, spalovacího zařízení, zařízení na spalování odpadu, zařízení na spoluspalování odpadu nebo jejich příslušné části pozastaveno.

Článek 9

Emise skleníkových plynů

1. Pokud jsou emise skleníkových plynů ze zařízení uvedeny v příloze I směrnice 2003/87/ES ve vztahu k činnosti prováděné v uvedeném zařízení, neobsahuje povolení mezní hodnoty emisí pro přímé emise uvedeného plynu, ledaže je to nezbytné k tomu, aby nebylo způsobeno žádné podstatné místní znečištění životního prostředí.

2. Členské státy se mohou rozhodnout, že pro činnosti uvedené v příloze I směrnice 2003/87/ES nestanoví požadavky týkající se energetické účinnosti s ohledem na spalovací jednotky nebo jiné jednotky emitující oxid uhličitý v místě, kde se zařízení nachází.

([1]) Úř. věst. L 143, 30.4.2004, s. 56.

3. Pokud je to nezbytné, příslušné orgány povolení náležitě pozmění.

4. Odstavce 1 až 3 se nevztahují na zařízení dočasně vyňatá ze systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů v Unii v souladu s článkem 27 směrnice 2003/87/ES.

KAPITOLA II

USTANOVENÍ PRO ČINNOSTI UVEDENÉ V PŘÍLOZE I

Článek 10

Oblast působnosti

Tato kapitola se vztahuje na činnosti uvedené v příloze I, které dosahují kapacitních prahových hodnot uvedených ve zmíněné příloze, jsou-li stanoveny.

Článek 11

Obecné zásady základních povinností provozovatele

Členské státy přijmou opatření nezbytná k tomu, aby byla zařízení provozována v souladu s těmito zásadami:

a) jsou učiněna všechna vhodná preventivní opatření proti znečišťování;

b) jsou použity nejlepší dostupné techniky;

c) nedochází k významnému znečišťování;

d) předchází se vzniku odpadů v souladu se směrnicí 2008/98/ES;

e) jestliže odpady vznikají, jsou v pořadí podle priority a v souladu se směrnicí 2008/98/ES připraveny k opětovnému použití, recyklovány, využívány, anebo, pokud využití není technicky a ekonomicky možné, odstraněny s vyloučením či omezením jakýchkoli dopadů na životní prostředí;

f) energie je využívána účinně;

g) jsou přijata nezbytná opatření, která mají předcházet výskytu havárií a omezovat jejich následky;

h) při úplném ukončení činnosti jsou přijata nezbytná opatření k zabránění jakémukoli riziku znečištění a k navrácení místa provozu do uspokojivého stavu definovaného v souladu s článkem 22.

Článek 12

Žádosti o povolení

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření zajišťující, aby žádost o povolení obsahovala popis

a) zařízení a jeho činností;

b) surovin a pomocných materiálů, dalších látek a energie, která je v zařízení používána anebo jím produkována;

c) zdrojů emisí ze zařízení;

d) podmínek místa zařízení;

e) tam, kde je to povinné, základní zprávy podle čl. 22 odst. 2;

f) povahy a množství předpokládaných emisí ze zařízení do jednotlivých složek prostředí, jakož i určení významných účinků těchto emisí na životní prostředí;

g) navrhované technologie a dalších metod určených pro předcházení, nebo pokud to není možné, ke snížení emisí ze zařízení;

h) opatření k předcházení vzniku odpadů, které v zařízení vznikají, a k přípravě jejich opětovného použití, recyklaci a využití;

i) dalších opatření plánovaných k dodržování obecných zásad základních povinností provozovatele stanovených v článku 11;

j) opatření plánovaných k monitorování emisí do životního prostředí;

k) hlavních náhradních řešení k navrhovaným technologiím, technikám a opatřením prověřených žadatelem, ve formě přehledu.

Žádost o povolení musí též obsahovat shrnutí údajů, které jsou uvedeny v prvním pododstavci, bez technických podrobností a odborných pojmů.

2. Pokud informace poskytnuté v souladu s požadavky směrnice Rady 85/337/EHS nebo bezpečnostní zpráva vypracovaná v souladu se směrnicí 96/82/ES nebo informace poskytnuté v souladu s jiným právním předpisem splňují některý z požadavků odstavce 1, je možné tyto informace do žádosti zahrnout nebo je k žádosti přiložit.

Článek 13

Referenční dokumenty o BAT a výměna informací

1. Za účelem vypracování, přezkoumání a případné nezbytné aktualizace referenčních dokumentů o BAT pořádá Komise výměnu informací mezi členskými státy, dotčenými průmyslovými odvětvími, nevládními organizacemi, které podporují ochranu životního prostředí, a Komisí.

2. Výměna informací se týká zejména

a) výkonnosti zařízení a technik z hlediska emisí, vyjádřených případně jako krátkodobé a dlouhodobé průměry, a souvisejících referenčních podmínek, spotřeby a povahy surovin, spotřeby vody, využívání energie a vzniku odpadů;

b) používaných technik, souvisejícího monitorování, mezisložkových vlivů, ekonomické a technické přijatelnosti a rozvoje v těchto oblastech;

c) nejlepších dostupných technik a nově vznikajících technik zjištěných v návaznosti na posouzení otázek uvedených v písmenech a) a b).

3. Komise zřídí a pravidelně svolává fórum složené ze zástupců členských států, dotčených průmyslových odvětví a nevládních organizací, které podporují ochranu životního prostředí.

Komise získá stanovisko fóra k praktickým záležitostem pro výměnu informací, a zejména

a) k jednacímu řádu fóra;

b) k pracovnímu programu pro výměnu informací;

c) k pokynům pro sběr údajů;

d) k pokynům pro vypracování referenčních dokumentů o BAT a zabezpečení jejich kvality včetně vhodnosti jejich obsahu a formátu.

Pokyny uvedené v druhém pododstavci písm. c) a d) zohlední stanovisko fóra a přijmou se regulativním postupem podle čl. 75 odst. 2.

4. Komise obdrží a zveřejní stanovisko fóra k navrhovanému obsahu referenčních dokumentů o BAT a pro účely postupů stanovených v odstavci 5 toto stanovisko zohlední.

5. Rozhodnutí o závěrech o BAT se přijímají regulativním postupem podle čl. 75 odst. 2.

6. Po přijetí rozhodnutí podle odstavce 5 Komise referenční dokument o BAT neprodleně zpřístupní veřejnosti a zajistí, aby byly závěry o BAT dostupné ve všech úředních jazycích Unie.

7. Do přijetí příslušného rozhodnutí podle odstavce 5 se závěry o nejlepších dostupných technikách z referenčních dokumentů o BAT přijatých Komisí přede dnem uvedeným v článku 83 použijí jako závěry o BAT pro účely této kapitoly, s výjimkou čl. 15 odst. 3 a 4.

Článek 14

Podmínky povolení

1. Členské státy zajistí, aby v povolení byla uvedena veškerá opatření nutná ke splnění požadavků podle článků 11 a 18.

Tato opatření obsahují alespoň

a) mezní hodnoty emisí pro znečišťující látky uvedené v příloze II a další znečišťující látky, které by mohly být emitovány z dotyčného zařízení ve významném množství, se zřetelem k jejich povaze a možnosti přenosu z jedné složky životního prostředí do druhé;

b) vhodné požadavky na ochranu půdy a podzemní vody a opatření k monitorování odpadů, které v zařízení vznikají, a k nakládání s nimi;

c) vhodné požadavky na monitorování emisí uvádějící

i) metody, frekvenci a postup vyhodnocování měření a

ii) v případě použití čl. 15 odst. 3 písm. b) požadavek, aby výsledky monitorování emisí byly k dispozici pro táž časová období a referenční podmínky jako v případě úrovní emisí spojených s nejlepšími dostupnými technikami;

d) povinnost předkládat příslušnému orgánu pravidelně a alespoň jednou za rok

i) informace na základě výsledků monitorování emisí podle písmene c) a další požadované údaje, jež příslušnému orgánu umožní ověřit soulad s podmínkami povolení; a

ii) použije-li se čl. 15 odst. 3 písm. b), shrnutí výsledků monitorování emisí umožňující srovnání s úrovněmi emisí spojenými s nejlepšími dostupnými technikami;

e) vhodné požadavky na pravidelnou údržbu a na dohled nad opatřeními přijatými k zabránění emisím do půdy a podzemních vod podle písmene b) a vhodné požadavky na pravidelné monitorování půdy a podzemních vod v souvislosti s příslušnými nebezpečnými látkami, které se mohou na daném místě vyskytovat, a s ohledem na možnost kontaminace půdy a podzemních vod v místě zařízení;

f) opatření pro případ jiných než běžných provozních podmínek, jako je spouštění, odstavování, neúmyslný únik látek, špatná funkce, krátkodobá přerušení a úplné ukončení provozu;

g) ustanovení týkající se minimalizace dálkového přenosu znečištění či znečištění přesahujícího hranice států;

h) podmínky pro posouzení dodržování mezních hodnot emisí nebo odkaz na platné požadavky stanovené jinde.

2. Pro účely odst. 1 písm. a) mohou být mezní hodnoty doplněny nebo nahrazeny ekvivalentními parametry nebo jinými technickými opatřeními, která zajistí rovnocennou úroveň ochrany životního prostředí.

3. Při stanovení podmínek povolení se jako reference použijí závěry o BAT.

4. Aniž je dotčen článek 18, může příslušný orgán stanovit přísnější podmínky povolení, než jsou podmínky, které lze splnit využitím nejlepších dostupných technik, jež jsou popsány v závěrech o BAT. Členské státy mohou stanovit pravidla, na jejichž základě může příslušný orgán takové přísnější podmínky stanovit.

5. Stanoví-li příslušný orgán podmínky povolení na základě nejlepších dostupných technik, které nejsou popsány v žádných příslušných závěrech o BAT, zajistí, aby

a) byla dotyčná technika určena se zvláštním přihlédnutím ke kritériím uvedeným v příloze III a

b) byly splněny požadavky stanovené v článku 15.

Neobsahují-li závěry o BAT uvedené v prvním pododstavci hodnoty emisí spojené s nejlepšími dostupnými technikami, zajistí příslušný orgán, aby technika uvedená v prvním pododstavci zajišťovala míru ochrany životního prostředí rovnocennou nejlepším dostupným technikám popsaným v závěrech o BAT.

6. Nevztahují-li se žádné závěry o BAT na činnosti nebo typ výrobního procesu prováděné v zařízení nebo nezabývají-li se tyto závěry všemi možnými dopady činnosti nebo procesu na životní prostředí, stanoví příslušný orgán po předchozí konzultaci s provozovatelem podmínky povolení na základě nejlepších dostupných technik, které určí pro dotyčné činnosti nebo procesy, přičemž zvláštní pozornost věnuje kritériím uvedeným v příloze III.

7. U zařízení uvedených v bodě 6.6 přílohy I se použijí odstavce 1 až 6 tohoto článku, aniž jsou dotčeny právní předpisy týkající se dobrých životních podmínek zvířat.

Článek 15

Mezní hodnoty emisí, ekvivalentní parametry a technická opatření

1. Mezní hodnoty emisí pro znečišťující látky se vztahují k bodu, kde emise zařízení opouštějí, a žádné ředění před uvedeným bodem se při zjišťování těchto hodnot nebere v úvahu.

V případě nepřímých výpustí znečišťujících látek do vody může být při určování mezních hodnot emisí pro dotyčné zařízení za předpokladu, že je zaručena rovnocenná úroveň ochrany životního prostředí jako celku a že výsledkem není vyšší stupeň znečištění životního prostředí, vzat v úvahu čisticí efekt čistírny odpadních vod.

2. Aniž je dotčen článek 18, musí mezní hodnoty emisí, ekvivalentní parametry a jiná technická opatření uvedená v čl. 14 odst. 1 a 2 vycházet z nejlepších dostupných technik, aniž je předepsáno použití jakékoli konkrétní metody či technologie.

3. Příslušný orgán stanoví mezní hodnoty emisí, které zajišťují, že za běžných provozních podmínek emise nepřekročí úrovně emisí spojené s nejlepšími dostupnými technikami, jak jsou stanoveny v rozhodnutích o závěrech o BAT uvedených v čl. 13 odst. 5, a to jedním z těchto způsobů:

a) stanovením mezních hodnot emisí, které nepřekračují úrovně emisí spojené s nejlepšími dostupnými technikami. Tyto mezní hodnoty emisí jsou vyjádřeny za stejné období jako úrovně emisí spojené s nejlepšími dostupnými technikami nebo za období kratší a za totožných referenčních podmínek; nebo

b) stanovením jiných mezních hodnot emisí, než jsou hodnoty uvedené v písmeni a), pokud jde o hodnoty, období a referenční podmínky.

Použije-li se písmeno b), příslušný orgán nejméně jednou ročně posoudí výsledky monitorování emisí s cílem zajistit, aby emise za běžných provozních podmínek nepřekračovaly úrovně emisí spojené s nejlepšími dostupnými technikami.

4. Odchylně od odstavce 3, a aniž je dotčen článek 18, může příslušný orgán v konkrétních případech stanovit mírnější mezní hodnoty emisí. Takovou odchylku lze použít, pouze pokud posouzení prokáže, že by dosažení úrovní emisí spojených s nejlepšími dostupnými technikami popsanými v závěrech o BAT vedlo k nákladům, jejichž výše by nebyla přiměřená přínosům pro životní prostředí, a to z důvodů:

a) zeměpisné polohy daného zařízení nebo jeho místních environmentálních podmínek; nebo

b) technické charakteristiky daného zařízení.

Příslušný orgán doloží v příloze k podmínkám povolení důvody vedoucí k použití prvního pododstavce, včetně výsledku posouzení a odůvodnění uložených podmínek.

Mezní hodnoty emisí stanovené v souladu s prvním pododstavcem však nesmějí překročit mezní hodnoty emisí, jsou-li tyto hodnoty v přílohách této směrnice stanoveny.

Příslušný orgán v každém případě zajistí, aby nedošlo k závažnému znečištění a aby bylo celkově dosaženo vysoké úrovně ochrany životního prostředí.

Na základě informací poskytnutých členskými státy v souladu s čl. 72 odst. 1, zejména pokud jde o uplatňování tohoto odstavce, může Komise v případě potřeby vyhodnotit a prostřednictvím pokynů dále upřesnit kritéria, jež mají být při použití tohoto odstavce zohledněna.

Příslušný orgán znovu posoudí použití prvního pododstavce v rámci každého přezkoumávání podmínek povolení podle článku 21.

5. Příslušný orgán může ke zkoušení a použití nově vznikajících technik udělit dočasnou výjimku z požadavků odstavců 2 a 3 tohoto článku a čl. 11 písm. a) a b) v celkové délce nepřesahující devět měsíců, je-li po uplynutí uvedené lhůty používání techniky buď zastaveno, nebo se při činnosti dosáhne alespoň úrovní emisí spojených s nejlepšími dostupnými technikami.

Článek 16

Požadavky na monitorování

1. Požadavky na monitorování uvedené v čl. 14 odst. 1 písm. c) vycházejí ze závěrů týkajících se monitorování, které jsou popsány v závěrech o BAT, pokud existují.

2. Četnost pravidelného monitorování uvedeného v čl. 14 odst. 1 písm. e) stanoví příslušný orgán v povolení pro každé jednotlivé zařízení nebo v obecně závazných pravidlech.

Aniž je dotčen první pododstavec, provádí se pravidelné monitorování nejméně jednou za pět let v případě podzemních vod a jednou za deset let v případě půdy, není-li toto monitorování založeno na systematickém hodnocení rizika kontaminace.

Článek 17

Obecně závazná pravidla k činnostem uvedeným v příloze I

1. Při přijímání obecně závazných pravidel zajistí členské státy integrovaný přístup a vysokou úroveň ochrany životního prostředí rovnocennou úrovni, jíž lze dosáhnout prostřednictvím jednotlivých podmínek povolení.

2. Obecně závazná pravidla vycházejí z nejlepších dostupných technik, aniž by k zajištění souladu s články 14 a 15 předepisovala použití jakékoli techniky či konkrétní technologie.

3. Členské státy zajišťují aktualizaci obecně závazných pravidel tak, aby zohledňovala vývoj nejlepších dostupných technik a bylo dosaženo souladu s článkem 21.

4. Obecně závazná pravidla přijatá v souladu s odstavci 1, 2 a 3 obsahují odkaz na tuto směrnici nebo se takový odkaz učiní při jejich úředním vyhlášení.

Článek 18

Normy kvality životního prostředí

Pokud určitá norma kvality životního prostředí vyžaduje dodržení přísnějších podmínek, než jakých lze dosáhnout použitím nejlepších dostupných technik, uvedou se v povolení dodatečná opatření, aniž jsou dotčena jiná opatření, která mohou být k dosažení souladu s normami kvality životního prostředí učiněna.

Článek 19

Vývoj nejlepších dostupných technik

Členské státy zajistí, aby příslušný orgán sledoval vývoj nejlepších dostupných technik nebo aby byl informován o tomto vývoji a o zveřejnění všech nových nebo aktualizovaných závěrů o BAT, a tyto informace poskytují dotčené veřejnosti.

Článek 20

Změny zařízení uskutečňované provozovatelem

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření zajišťující, aby provozovatel uvědomil příslušný orgán o jakýchkoli plánovaných změnách povahy, funkce či rozsahu zařízení, jež by mohly mít následky pro životní prostředí. V případě potřeby provede příslušný orgán aktualizaci povolení.

2. Členské státy přijmou nezbytná opatření zajišťující, aby se žádná podstatná změna, kterou provozovatel plánuje, neuskutečnila bez povolení uděleného v souladu s touto směrnicí.

Žádost o povolení a rozhodnutí příslušného orgánu se vztahuje na části zařízení a údaje uvedené v článku 12, které mohou být touto podstatnou změnou ovlivněny.

3. Každá změna povahy, funkce či rozsahu zařízení se považuje za podstatnou, pokud sama o sobě dosahuje kapacitních prahových hodnot stanovených v příloze I.

Článek 21

Přezkoumání a aktualizace podmínek povolení příslušným orgánem

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření zajišťující, aby příslušný orgán v souladu s odstavci 2 až 5 pravidelně přezkoumával všechny podmínky povolení a v případě, že je to nutné pro zajištění souladu s touto směrnicí, tyto podmínky aktualizoval.

2. Na žádost příslušného orgánu předloží provozovatel veškeré informace, které jsou nezbytné k přezkoumání podmínek povolení, zejména včetně výsledků monitorování emisí a jiných údajů umožňujících srovnání provozu zařízení s nejlepšími dostupnými technikami popsanými v příslušných závěrech o BAT a s úrovněmi emisí spojenými s nejlepšími dostupnými technikami.

Příslušný orgán při přezkoumávání podmínek povolení použije všechny informace získané z monitorování nebo inspekcí.

3. Do čtyř let od zveřejnění rozhodnutí o závěrech o BAT podle čl. 13 odst. 5 týkajícího se hlavní činnosti zařízení příslušný orgán zajistí, aby

a) všechny podmínky povolení pro dotyčné zařízení byly přezkoumány a v případě nutnosti aktualizovány s cílem zajistit soulad s touto směrnicí, zejména s čl. 15 odst. 3 a 4 tam, kde jsou použitelné;

b) zařízení tyto podmínky povolení dodržovalo.

Při přezkoumání se zohlední všechny nové nebo aktualizované závěry o BAT použitelné pro dané zařízení, které byly v souladu s čl. 13 odst. 5 přijaty od udělení povolení nebo jeho posledního přezkoumání.

4. Pokud se na zařízení nevztahují žádné závěry o BAT, podmínky povolení se přezkoumají a v případě nutnosti aktualizují, pokud vývoj v oblasti nejlepších dostupných technik umožňuje významné snížení emisí.

5. Podmínky povolení se přezkoumají a v případě potřeby aktualizují alespoň v jednom z těchto případů:

a) znečištění působené zařízením je tak značné, že je nutné znovu prověřit mezní hodnoty emisí uvedené v povolení anebo do povolení zahrnout mezní hodnoty nové;

b) bezpečnost provozu vyžaduje, aby byly použity jiné techniky;

c) je nezbytné dodržovat novou nebo revidovanou normu kvality životního prostředí v souladu s článkem 18.

Článek 22

Uzavření zařízení

1. Aniž je dotčena směrnice 2000/60/ES, směrnice 2004/35/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/118/ES ze dne 12. prosince 2006 o ochraně podzemních vod před znečištěním a zhoršováním stavu [1] a příslušné právní předpisy Unie o ochraně půdy, stanoví příslušný orgán podmínky povolení tak, aby při úplném ukončení činností bylo zajištěno dodržení odstavců 3 a 4 tohoto článku.

2. Pokud činnost zahrnuje používání, výrobu nebo uvolňování příslušných nebezpečných látek, a s ohledem na možnost kontaminace půdy a podzemních vod v místě zařízení vypracuje provozovatel základní zprávu a předloží ji příslušnému orgánu před zahájením provozu zařízení či před první aktualizací povolení pro zařízení provedenou po 7. lednu 2013.

Základní zpráva musí obsahovat informace, které jsou zapotřebí k určení stavu půdy a kontaminace podzemních vod, aby bylo možno učinit kvantifikované srovnání se stavem při úplném ukončení činností podle odstavce 3.

Základní zpráva obsahuje přinejmenším tyto informace:

a) informace o stávajícím využití a případně o minulých využitích daného místa;

b) dostupné stávající informace o rozborech půdy a podzemních vod popisující stav místa v době vypracování zprávy anebo nové rozbory půdy a podzemních vod s ohledem na možnost znečištění půdy a podzemních vod nebezpečnými látkami, jež mají být dotyčným zařízením používány, vyráběny nebo uvolňovány.

Splňují-li informace poskytnuté v souladu s jinými vnitrostátními právními předpisy či předpisy Unie požadavky tohoto odstavce, mohou být zahrnuty do předkládané základní zprávy nebo k ní mohou být připojeny.

Komise vypracuje pokyny týkající se obsahu základní zprávy.

3. Při úplném ukončení činností posoudí provozovatel stav kontaminace půdy a podzemních vod příslušnými nebezpečnými látkami používanými, vyráběnými nebo uvolňovanými daným zařízením. Pokud zařízení oproti stavu uvedenému v základní zprávě podle odstavce 2 způsobilo významné znečištění půdy nebo podzemních vod těmito nebezpečnými látkami, učiní provozovatel kroky nezbytné k odstranění znečištění tak, aby bylo dané místo uvedeno do zmíněného stavu. Za tímto účelem lze zohlednit technickou proveditelnost takových opatření.

Aniž je dotčen první pododstavec, přijme provozovatel po úplném ukončení činnosti a v případě, že kontaminace půdy a podzemních vod daného místa představuje významné riziko pro lidské zdraví nebo životní prostředí v důsledku povolených činností prováděných provozovatelem před první aktualizací povolení vztahujícího se k zařízení po 7. lednu 2013, a s přihlédnutím k podmínkám místa zařízení stanoveným podle čl. 12 odst. 1 písm. d) nezbytná opatření k odstranění, regulaci, izolaci nebo snížení množství příslušných nebezpečných látek tak, aby dané místo, vzhledem k současnému nebo budoucímu schválenému způsobu využívání, přestalo uvedené riziko představovat.

[1] Úř. věst. L 372, 27.12.2006, s. 19.

4. Pokud se od provozovatele nepožaduje vypracování základní zprávy podle odstavce 2, učiní provozovatel po úplném ukončení činnosti nezbytná opatření, která jsou zaměřena na odstranění, regulaci, izolaci nebo snížení množství příslušných nebezpečných látek tak, aby dané místo, vzhledem k současnému nebo budoucímu schválenému způsobu využívání, již v důsledku kontaminace půdy a podzemních vod plynoucí z povolených činností a s přihlédnutím k podmínkám místa zařízení stanoveným podle čl. 12 odst. 1 písm. d) nepředstavovalo žádné významné riziko pro lidské zdraví nebo životní prostředí.

Článek 23

Inspekce v oblasti životního prostředí

1. Členské státy zřídí systém pro inspekce zařízení v oblasti životního prostředí, zaměřené na přezkoumání plné šíře významných účinků dotyčného zařízení na životní prostředí.

Členské státy zajistí, aby provozovatelé poskytovali příslušným orgánům veškerou nezbytnou pomoc při jakékoli prohlídce na místě, při odebírání vzorků a při shromažďování veškerých potřebných informací, které jsou pro plnění jejich povinností v rámci této směrnice nezbytné.

2. Členské státy zajistí, aby se na všechna zařízení vztahoval plán inspekcí v oblasti životního prostředí na celostátní, regionální nebo místní úrovni a aby byl tento plán pravidelně přezkoumáván a podle potřeby aktualizován.

3. Každý plán inspekcí v oblasti životního prostředí musí obsahovat

a) obecné posouzení příslušných významných otázek v oblasti životního prostředí;

b) zeměpisnou oblast, na kterou se vztahuje;

c) seznam zařízení, na která se vztahuje;

d) postupy pro vypracování programu běžných inspekcí v oblasti životního prostředí podle odstavce 4;

e) postupy pro mimořádné inspekce v oblasti životního prostředí podle odstavce 5;

f) je-li to nezbytné, ustanovení o spolupráci mezi různými inspekčními orgány.

4. Příslušný orgán na základě plánů inspekcí pravidelně vypracovává programy běžných inspekcí v oblasti životního prostředí, včetně četnosti prohlídek na místě u různých druhů zařízení.

Doba mezi dvěma prohlídkami na místě se stanoví na základě systematického posuzování rizik v oblasti životního prostředí u dotyčných zařízení, přičemž v případě zařízení představujících nejvyšší riziko nesmí být delší než jeden rok a v případě zařízení představujících nejnižší riziko delší než tři roky.

Pokud inspekce zjistí závažné porušení podmínek povolení, bude do šesti měsíců od ní provedena dodatečná prohlídka na místě.

Při systematickém posuzování rizik v oblasti životního prostředí se vychází alespoň z těchto kritérií:

a) možné a skutečné dopady dotyčných zařízení na lidské zdraví a životní prostředí při zohlednění úrovní a druhů emisí, citlivosti místního prostředí a rizika havárií;

b) historie dodržování podmínek povolení;

c) účast provozovatele v systému Unie pro environmentální řízení podniků a audit (EMAS) podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1221/2009 [1].

Komise může přijmout pokyny týkající se kritérií pro posouzení rizik v oblasti životního prostředí.

5. Mimořádné inspekce v oblasti životního prostředí se provádějí co nejdříve a případně před udělením, přezkoumáním či aktualizací povolení za účelem prošetření závažných stížností týkajících se životního prostředí a vyšetření závažných havárií, mimořádných událostí a případů nedodržování požadavků v oblasti životního prostředí.

6. V návaznosti na každou prohlídku na místě vypracuje příslušný orgán zprávu, v níž budou popsána příslušná zjištění o tom, jak dané zařízení dodržuje podmínky povolení, a závěry o případné nutnosti dalších opatření.

Zpráva se oznámí dotyčnému provozovateli do dvou měsíců od provedení prohlídky na místě. Zprávu příslušný orgán zpřístupní veřejnosti v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2003/4/ES ze dne 28. ledna 2003 o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí [2] do čtyř měsíců po uskutečnění prohlídky na místě.

Aniž je dotčen čl. 8 odst. 2, zajistí příslušný orgán, aby provozovatel v přiměřené době přijal veškerá nutná opatření, která byla ve zprávě určena.

---

[1] Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1221/2009 ze dne 25. listopadu 2009 o dobrovolné účasti organizací v systému Společenství pro environmentální řízení podniků a audit (EMAS) (Úř. věst. L 342, 22.12.2009, s. 1).

[2] Úř. věst. L 41, 14.2.2003, s. 26.

Článek 24

Přístup k informacím a účast veřejnosti na povolovacím řízení

1. Členské státy zajistí, aby dotčená veřejnost dostávala včasnou a účinnou možnost účasti na řízení o

a) udělování povolení pro nová zařízení;

b) udělování povolení pro veškeré podstatné změny;

c) udělování nebo aktualizaci povolení zařízení v případě návrhu na uplatnění čl. 15 odst. 4;

d) aktualizaci povolení nebo podmínek povolení pro zařízení v souladu s čl. 21 odst. 5 písm. a).

Pro tuto účast platí postup stanovený v příloze IV.

2. Po přijetí rozhodnutí o udělení, přezkoumání či aktualizaci povolení příslušný orgán zpřístupní veřejnosti, a to i prostřednictvím internetu v souvislosti s písmeny a), b) a f), tyto informace:

a) obsah rozhodnutí včetně kopie povolení a případných následných aktualizací;

b) důvody, na kterých je rozhodnutí založeno;

c) výsledky konzultací konaných před přijetím rozhodnutí a vysvětlení, jakým způsobem byly tyto výsledky v daném rozhodnutí zohledněny;

d) názvy referenčních dokumentů o BAT s významem pro dotyčné zařízení nebo činnost;

e) způsob zohlednění nejlepších dostupných technik a úrovní emisí přiřazených k nejlepším dostupným technikám v podmínkách povolení uvedených v článku 14, včetně mezních hodnot emisí;

f) je-li udělena výjimka podle čl. 15 odst. 4, konkrétní důvody pro tuto výjimku vycházející z kritérií uvedených v daném odstavci a stanovených podmínek.

3. Příslušný orgán rovněž zpřístupní veřejnosti, a to i prostřednictvím internetu, alespoň pokud jde o písmeno a):

a) opatření přijatá provozovatelem při úplném ukončení činností v souladu s článkem 22;

b) výsledky monitorování emisí vyžadovaného podmínkami pro vydání povolení, které má příslušný orgán k dispozici.

4. Odstavce 1, 2 a 3 tohoto článku platí s výhradou omezení stanovených v čl. 4 odst. 1 a 2 směrnice 2003/4/ES.

Článek 25

Přístup k právní ochraně

1. Členské státy zajistí, aby v souladu s příslušným vnitrostátním právním řádem měly osoby z řad dotčené veřejnosti možnost dosáhnout přezkumu soudem nebo jiným nezávislým a nestranným orgánem zřízeným ze zákona, a mohly tak napadat hmotnou nebo procesní zákonnost jakýchkoli rozhodnutí, jednání nebo opomenutí podléhajících článku 24, pokud je splněna jedna z těchto podmínek:

a) mají dostatečný zájem;

b) namítají porušení práva v případech, kdy to správní právo procesní členského státu požaduje jako předběžnou podmínku.

2. Členské státy stanoví, v jaké fázi mohou být rozhodnutí, jednání nebo opomenutí napadena.

3. Členské státy určí, co představuje dostatečný zájem a porušování práva, v souladu s cílem poskytnout zúčastněné veřejnosti široký přístup k právní ochraně.

K tomuto účelu je zájem jakékoli nevládní organizace, která podporuje ochranu životního prostředí a splňuje veškeré požadavky vnitrostátního práva, pokládán pro účely odst. 1 písm. a) za dostatečný.

Pro účely odst. 1 písm. b) se předpokládá, že tyto organizace mají práva, která mohou být porušena.

4. Odstavce 1, 2 a 3 nevylučují možnost předběžného přezkumu správním orgánem a nedotýkají se požadavku, aby tam, kde to vyžaduje vnitrostátní právo, byly před předáním věci k soudnímu přezkumu vyčerpány postupy správního přezkumu.

Každé takové řízení musí být spravedlivé, nestranné a včasné a nesmí být nepřiměřeně nákladné.

5. Členské státy zajistí, aby byly veřejnosti poskytnuty praktické informace o přístupu ke správnímu a soudnímu přezkumu.

Článek 26

Účinky přesahující hranice států

1. Je-li si členský stát vědom, že by provoz určitého zařízení mohl mít závažný nepříznivý vliv na životní prostředí v jiném členském státě, nebo pokud o to členský stát, který by mohl být významně zasažen, požádá, předá členský stát, na jehož území byla podána žádost o povolení podle článku 4 nebo čl. 20 odst. 2, druhému členskému státu veškeré informace, které musí sdělit nebo zpřístupnit podle přílohy IV, ve stejnou dobu, kdy je zpřístupní veřejnosti.

Tyto informace slouží jako podklad pro jakékoli nezbytné konzultace v rámci dvoustranných vztahů mezi těmito členskými státy na základě vzájemnosti a rovnoprávnosti.

2. V rámci svých dvoustranných vztahů členské státy zajistí, aby v případech uvedených v odstavci 1 byly žádosti po přiměřenou dobu též zpřístupněny veřejnosti členského státu, která by mohla být dotčena, aby takto mohla využít práva na podání připomínek předtím, než příslušný orgán rozhodne.

3. Při rozhodování o žádosti o povolení bere příslušný orgán v úvahu výsledky veškerých konzultací podle odstavců 1 a 2.

4. Příslušný orgán uvědomí každý členský stát, s nímž byly vedeny konzultace podle odstavce 1, o rozhodnutí o žádosti a poskytne mu informace podle čl. 24 odst. 2. Tento druhý členský stát přijme nezbytná opatření, aby zajistil zpřístupnění těchto informací vhodným způsobem dotčené veřejnosti na svém území.

Článek 27

Nově vznikající techniky

1. Členské státy tam, kde je to vhodné, podporují vývoj a uplatňování nově vznikajících technik, zejména těch nově vznikajících technik, které jsou uvedeny v referenčních dokumentech o BAT.

2. Komise stanoví pokyny, které budou členským státům napomáhat při podpoře vývoje a uplatňování nově vznikajících technik podle odstavce 1.

KAPITOLA III

ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ PRO SPALOVACÍ ZAŘÍZENÍ

Článek 28

Oblast působnosti

Tato kapitola se vztahuje na spalovací zařízení o celkovém jmenovitém tepelném příkonu 50 MW nebo více, bez ohledu na typ použitého paliva.

Tato kapitola se nevztahuje na následující spalovací zařízení:

a) zařízení, ve kterých se produkty spalování používají k přímému ohřevu, sušení nebo jakémukoli jinému zpracování předmětů nebo materiálů;

b) zařízení k dospalování určená k čištění odpadních plynů spalováním, která nejsou provozována jako nezávislá spalovací zařízení;

c) zařízení k regeneraci katalyzátorů pro katalytické štěpení;

d) zařízení pro přeměnu sirovodíku na síru;

e) reaktory používané v chemickém průmyslu;

f) koksárenské baterie;

g) ohřívače větru vysokých pecí;

h) jakákoli technická zařízení používaná k pohonu vozidla, plavidla nebo letadla;

i) plynové turbíny a plynové motory používané na těžebních plošinách;

j) zařízení, která používají jako palivo tuhý nebo kapalný odpad jiný než odpad uvedený v čl. 3 bodě 31 písm. b).

Článek 29

Agregační pravidla

1. Jsou-li odpadní plyny ze dvou nebo více samostatných spalovacích zařízení odváděny společným komínem, považuje se propojení utvořené v těchto zařízeních za jediné spalovací zařízení a jejich kapacity se pro účely výpočtu celkového jmenovitého tepelného příkonu sčítají.

2. Jsou-li dvě nebo více samostatných spalovacích zařízení, jimž bylo poprvé uděleno povolení nebo jejichž provozovatelé poprvé podali úplnou žádost o toto povolení dne 1. července 1987 nebo po něm, umístěna tak, že by s přihlédnutím k technickým a ekonomickým faktorům jejich odpadní plyny mohly být podle posouzení příslušného orgánu odváděny společným komínem, považuje se propojení utvořené v těchto zařízeních za jediné spalovací zařízení a jejich kapacity se pro účely výpočtu celkového jmenovitého tepelného příkonu sčítají.

3. Pro účely výpočtu celkového jmenovitého tepelného příkonu v případě propojení spalovacích zařízení podle odstavců 1 a 2 se nezohledňují jednotlivá spalovací zařízení se jmenovitým tepelným příkonem nižším než 15 MW.

Článek 30

Mezní hodnoty emisí

1. Odpadní plyny ze spalovacích zařízení musí být řízeným způsobem vypouštěny komínem s jedním nebo dvěma odvody spalin, jehož výška se vypočte tak, aby se chránilo lidské zdraví a životní prostředí.

2. Veškerá povolení pro zařízení zahrnující spalovací zařízení, kterým bylo uděleno povolení nebo jejichž provozovatelé podali úplnou žádost o povolení před 7. lednem 2013, pokud je takové zařízení uvedeno do provozu do 7. ledna 2014, musí obsahovat podmínky zajišťující, aby emise z těchto zařízení do ovzduší nepřesáhly mezní hodnoty emisí stanovené v části 1 přílohy V.

Veškerá povolení pro zařízení zahrnující spalovací zařízení, kterým byla udělena výjimka podle čl. 4 odst. 4 směrnice 2001/80/ES a která budou v provozu po 1. lednu 2016, musí obsahovat podmínky zajišťující, aby emise z těchto zařízení do ovzduší nepřesáhly mezní hodnoty emisí stanovené v části 2 přílohy V.

3. Veškerá povolení pro zařízení zahrnující spalovací zařízení, na něž se nevztahuje odstavec 2, musí obsahovat podmínky zajišťující, aby emise z těchto zařízení do ovzduší nepřesáhly mezní hodnoty emisí stanovené v části 2 přílohy V.

4. Mezní hodnoty emisí stanovené v částech 1 a 2 přílohy V a minimální stupně odsíření stanovené v části 5 uvedené přílohy se použijí pro emise z každého společného komína ve vztahu k celkovému jmenovitému tepelnému příkonu celého spalovacího zařízení. Stanoví-li příloha V, že mezní hodnoty emisí lze použít pro část spalovacího zařízení s omezeným počtem provozních hodin, použijí se tyto mezní hodnoty na emise z dotyčné části zařízení, avšak ve vztahu k celkovému jmenovitému tepelnému příkonu celého spalovacího zařízení.

5. Příslušný orgán může na dobu nejvýše šesti měsíců udělit výjimku z povinnosti dodržovat mezní hodnoty emisí pro oxid siřičitý podle odstavců 2 a 3 u takového spalovacího zařízení, které dosud běžně používá palivo s nízkým obsahem síry, pokud provozovatel nemůže uvedené mezní hodnoty plnit z důvodu přerušení dodávky paliva s nízkým obsahem síry, které je způsobeno vážným nedostatkem tohoto paliva.

Členské státy Komisi neprodleně uvědomí o každé výjimce udělené podle prvního pododstavce.

6. Příslušný orgán může udělit výjimku z povinnosti dodržovat mezní hodnoty emisí podle odstavců 2 a 3 v případě, že je spalovací zařízení používající pouze plynné palivo nuceno výjimečně používat jiná paliva z důvodu náhlého přerušení dodávky plynu, a muselo by z tohoto důvodu být vybaveno zařízením na čištění odpadních plynů. Tuto výjimku lze udělit pouze na dobu nepřesahující deset dnů, pokud nepřevažuje potřeba zachovat dodávku energie.

Provozovatel neprodleně uvědomí příslušný orgán o každém konkrétním případu uvedeném v prvním pododstavci.

Členské státy o každé výjimce udělené podle prvního pododstavce okamžitě uvědomí Komisi.

7. Dojde-li k rozšíření spalovacího zařízení, použijí se na rozšířenou část zařízení ovlivněnou touto změnou mezní hodnoty emisí stanovené v části 2 přílohy V ve vztahu k celkovému jmenovitému tepelnému příkonu celého spalovacího zařízení. V případě změny spalovacího zařízení, která může mít dopad na životní prostředí a která se týká části zařízení, jež má jmenovitý tepelný příkon 50 MW nebo více, se mezní hodnoty emisí stanovené v části 2 přílohy V použijí na tu část zařízení, která se změnila ve vztahu k celkovému jmenovitému tepelnému příkonu celého spalovacího zařízení.

8. Mezní hodnoty emisí stanovené v částech 1 a 2 přílohy V se nevztahují na tato spalovací zařízení:

a) naftové motory;

b) regenerační kotle v zařízeních na výrobu buničiny.

9. Komise na základě nejlepších dostupných technik přezkoumá, zda je nutné zavést mezní hodnoty emisí na úrovni celé Unie a zda je nutné změnit mezní hodnoty emisí stanovené v příloze V

a) pro spalovací zařízení uvedená v odstavci 8;

b) pro spalovací zařízení v rafineriích, v nichž se spalují zbytky pocházející z destilace či zpracování při rafinaci surové ropy pro vlastní spotřebu, samostatně či s jinými palivy, s přihlédnutím ke konkrétní podobě energetických systémů daných rafinerií;

c) pro spalovací zařízení spalující plyny jiné než zemní plyn;

d) pro spalovací zařízení v chemických zařízeních využívající kapalné zbytky z výroby jakožto nekomerční palivo pro vlastní spotřebu.

O výsledku tohoto přezkumu, případně doplněné legislativním návrhem, podá Komise zprávu Evropskému parlamentu a Radě do 31. prosince 2013.

Článek 31

Stupeň odsíření

1. V případě spalovacích zařízení spalujících domácí tuhá paliva, která v důsledku vlastností tohoto paliva nemohou splnit mezní hodnoty emisí pro oxid siřičitý podle čl. 30 odst. 2 a 3, mohou členské státy namísto nich použít minimální stupně odsíření stanovené v části 5 přílohy V, a to v souladu s pravidly pro dodržování mezních hodnot stanovenými v části 6 uvedené přílohy a po předchozím schválení technické zprávy uvedené v čl. 72 odst. 4 písm. a) příslušným orgánem.

2. V případě spalovacích zařízení spalujících domácí tuhá paliva, která spoluspalují odpady a která v důsledku vlastností domácího tuhého paliva nemohou splnit mezní hodnoty emisí C_{proc} pro oxid siřičitý stanovené v bodech 3.1 nebo 3.2 části 4 přílohy VI, mohou členské státy namísto toho použít minimální stupně odsíření stanovené v části 5 přílohy V, a to v souladu s pravidly pro dodržování mezních hodnot stanovenými v části 6 uvedené přílohy. Pokud se členské státy rozhodnou použít tento odstavec, rovná se C_{odpad} podle bodu 1 části 4 přílohy VI 0 mg/Nm^3.

3. Komise do 31. prosince 2019 přezkoumá možnost použití minimálních stupňů odsíření stanovených v části 5 přílohy V zejména s přihlédnutím k nejlepším dostupným technikám a k přínosům plynoucím ze snížených emisí oxidu siřičitého.

Článek 32

Přechodný národní plán

1. V období od 1. ledna 2016 do 30. června 2020 mohou členské státy vypracovat a provádět přechodný národní plán, který se bude vztahovat na spalovací zařízení, jimž bylo vydáno první povolení před 27. listopadem 2002 nebo jejichž provozovatel před tímto dnem podal úplnou žádost o povolení a jež byla uvedena do provozu nejpozději 27. listopadu 2003. Tento plán u každého spalovacího zařízení, na které se vztahuje, zahrne emise jedné nebo více těchto znečišťujících látek: oxidů dusíku, oxidu siřičitého a tuhých znečišťujících látek. U plynových turbín se plán vztahuje pouze na emise oxidů dusíku.

Přechodný národní plán se nevztahuje na spalovací zařízení,

a) na něž se vztahuje čl. 33 odst. 1;

b) v rafineriích spalující plyny s nízkou výhřevností ze zplyňování rafinérských zbytků nebo zbytky pocházející z destilace či zpracování při rafinaci surové ropy pro vlastní spotřebu, samostatně či s jinými palivy;

c) na něž se vztahuje článek 35;

d) pro než byla udělena výjimka podle čl. 4 odst. 4 směrnice 2001/80/ES.

2. Spalovací zařízení, na něž se plán vztahuje, mohou být osvobozena od dodržování mezních hodnot emisí uvedených v čl. 30 odst. 2 pro znečišťující látky, které jsou předmětem plánu, nebo tam, kde je to použitelné, od dodržování stupňů odsíření podle článku 31.

Mezní hodnoty emisí pro oxidy dusíku, oxid siřičitý a tuhé znečišťující látky stanovené v povolení pro spalovací zařízení platném k 31. prosinci 2015, zejména v souladu s požadavky směrnic 2001/80/ES a 2008/1/ES, je třeba přinejmenším zachovat.

Spalovací zařízení s celkovým jmenovitým tepelným příkonem přesahujícím 500 MW, jež spalují tuhá paliva a jimž bylo první povolení vydáno po 1. červenci 1987, musí dodržovat mezní hodnoty emisí oxidů dusíku stanovené v části 1 přílohy V.

3. Přechodný národní plán stanoví pro všechny znečišťující látky, na něž se vztahuje, strop uvádějící maximální celkové roční množství emisí za všechna zařízení zahrnutá do plánu, a to na základě celkového skutečného jmenovitého tepelného příkonu každého zařízení k 31. prosinci 2010, jeho skutečných ročních provozních hodin a použitého paliva, v průměrných hodnotách za posledních deset let provozu až do roku 2010.

Strop pro rok 2016 se vypočítá na základě příslušných mezních hodnot emisí stanovených v přílohách III až VII směrnice 2001/80/ES nebo tam, kde je to použitelné, na základě stupňů odsíření stanovených v příloze III směrnice 2001/80/ES. V případě plynových turbín se použijí mezní hodnoty emisí pro oxidy dusíku stanovené pro tato zařízení v části B přílohy VI směrnice 2001/80/ES. Stropy pro roky 2019 a 2020 se vypočítají na základě mezních hodnot příslušných emisí stanovených v části 1 přílohy V této směrnice nebo tam, kde je to použitelné, příslušných stupňů odsíření stanovených v části 5 přílohy V této směrnice. Stropy pro roky 2017 a 2018 se stanoví při uplatnění lineárního poklesu stropů mezi roky 2016 a 2019.

Skutečnost, že zařízení, které bylo zařazeno do přechodného národního plánu, je uzavřené nebo již nespadá do oblasti působnosti kapitoly III, není důvodem ke zvýšení celkových ročních emisí ze zbývajících zařízení, na která se plán vztahuje.

4. Přechodný národní plán obsahuje rovněž ustanovení o monitorování a podávání zpráv splňující prováděcí pravidla stanovená podle čl. 41 písm. b), jakož i opatření plánovaná pro jednotlivá zařízení, s cílem zajistit včasné dodržení mezních hodnot emisí, které budou platit od 1. července 2020.

5. Členské státy sdělí Komisi své přechodné národní plány nejpozději 1. ledna 2013.

Komise plán posoudí, a pokud nevznese připomínky do dvanácti měsíců od jeho obdržení, považuje dotyčný členský stát svůj plán za přijatý.

Pokud se Komise domnívá, že plán není v souladu s prováděcími pravidly stanovenými podle čl. 41 písm. b), vyrozumí dotyčný členský stát o tom, že jeho plán nemůže být přijat. Pokud jde o hodnocení nové verze plánu, již členský stát sdělí Komisi, činí lhůta uvedená v druhém pododstavci šest měsíců.

6. Členské státy informují Komisi o všech následných změnách plánu.

Článek 33

Odchylka pro spalovací zdroje s omezenou životností

1. V období od 1. ledna 2016 do 31. prosince 2023 mohou být spalovací zařízení osvobozena od dodržování mezních hodnot emisí uvedených v čl. 30 odst. 2 a tam, kde je to použitelné, stupňů odsíření podle článku 31 a od zařazení do přechodného národního plánu podle článku 32, pokud jsou splněny tyto podmínky:

a) provozovatel spalovacího zařízení se v písemném prohlášení podaném příslušnému orgánu nejpozději 1. ledna 2014 zaváže, že v období od 1. ledna 2016 do 31. prosince 2023 nebude zařízení v provozu více než 17 500 provozních hodin;

b) provozovatel je povinen předložit každý rok příslušnému orgánu záznam o počtu provozních hodin od 1. ledna 2016;

c) mezní hodnoty emisí pro oxid siřičitý, oxidy dusíku a tuhé znečišťující látky stanovené v povolení pro spalovací zařízení a platné k 31. prosinci 2015, zejména podle požadavků uvedených ve směrnicích 2001/80/ES a 2008/1/ES, jsou dodržovány alespoň během zbývající doby provozní životnosti spalovacího zařízení. Spalovací zařízení s celkovým jmenovitým tepelným příkonem přesahujícím 500 MW, jež spalují tuhá paliva a jimž bylo první povolení uděleno po 1. červenci 1987, dodržují mezní hodnoty emisí oxidů dusíku stanovené v části 1 přílohy V; a

d) spalovacímu zařízení nebyla udělena výjimka podle čl. 4 odst. 4 směrnice 2001/80/ES.

2. Nejpozději 1. ledna 2016 sdělí všechny členské státy Komisi seznam veškerých spalovacích zařízení, na něž se vztahuje odstavec 1, přičemž uvedou jejich celkový jmenovitý tepelný příkon, druhy používaných paliv a příslušné mezní hodnoty emisí pro oxid siřičitý, oxidy dusíku a tuhé znečišťující látky. U zařízení, na která se vztahuje odstavec 1, poskytují členské státy Komisi jednou ročně záznam o počtu provozních hodin od 1. ledna 2016.

3. V případě spalovacího zařízení, které je k 6. lednu 2011 součástí malé izolované soustavy, na něž k tomuto dni připadá nejméně 35 % dodávek elektrické energie v dané soustavě a které z důvodu své technické povahy není schopno dodržovat mezní hodnoty emisí uvedené v čl. 30 odst. 2, činí počet provozních hodin podle odst. 1 písm. a) tohoto článku 18 000 od 1. ledna 2020 a nejdéle do 31. prosince 2023, přičemž dnem uvedeným v odst. 1 písm. b) a v odstavci 2 tohoto článku je 1. leden 2020.

4. V případě spalovacího zařízení s celkovým jmenovitým tepelným příkonem přesahujícím 1 500 MW, jehož provoz byl zahájen před 31. prosincem 1986 a jež spaluje domácí tuhé palivo s čistou výhřevností nižší než 5 800 kJ/kg, s hmotnostním obsahem vlhkosti vyšším než 45 %, se souhrnným hmotnostním obsahem vlhkosti a popela vyšším než 60 % a s obsahem oxidu vápenatého v popelu vyšším než 10 %, činí počet provozních hodin podle odst. 1 písm. a) 32 000.

Článek 34

Malé izolované soustavy

1. Spalovací zařízení, která jsou k 6. lednu 2011 součástí malé izolované soustavy, mohou být do 31. prosince 2019 osvobozena od dodržování mezních hodnot emisí podle čl. 30 odst. 2 a tam, kde je to použitelné, stupňů odsíření podle článku 31. Do 31. prosince 2019 musí být zachovány alespoň mezní hodnoty emisí stanovené v povoleních pro tato spalovací zařízení především podle požadavků směrnic 2001/80/ES a 2008/1/ES.

2. Spalovací zařízení s celkovým jmenovitým tepelným příkonem přesahujícím 500 MW, jež spalují tuhá paliva a jimž bylo první povolení vydáno po 1. červenci 1987, musí dodržovat mezní hodnoty emisí oxidů dusíku stanovené v části 1 přílohy V.

3. Pokud se v členském státě nacházejí spalovací zařízení, na něž se vztahuje tato kapitola a jež jsou součástí malé izolované soustavy, sdělí tento členský stát před 7. lednem 2013 Komisi jejich seznam, celkové roční množství spotřeby energie dotyčné malé izolované soustavy a množství energie získané propojením s dalšími soustavami.

Článek 35

Centrální zdroje tepla

1. Do 31. prosince 2022 může být spalovací zařízení osvobozeno od povinnosti dodržovat mezní hodnoty emisí uvedené v čl. 30 odst. 2 a stupně odsíření uvedené v článku 31, pokud jsou splněny tyto podmínky:

a) celkový jmenovitý tepelný příkon spalovacího zařízení nepřesahuje 200 MW;

b) první povolení pro zařízení bylo vydáno před 27. listopadem 2002 nebo provozovatel tohoto zařízení před tímto dnem podal úplnou žádost o povolení a toto zařízení bylo uvedeno do provozu nejpozději 27. listopadu 2003;

c) nejméně 50 % užitného tepla vyrobeného daným zařízením, vyjádřeno jako klouzavý průměr za období pěti let, je dodáváno v podobě páry či horké vody do veřejné sítě dálkového vytápění; a

d) mezní hodnoty emisí pro oxid siřičitý, oxidy dusíku a tuhé znečišťující látky stanovené v povolení spalovacího zařízení a platné k 31. prosinci 2015, zejména v souladu s požadavky směrnic 2001/80/ES a 2008/1/ES, jsou přinejmenším zachovány do 31. prosince 2022.

2. Nejpozději 1. ledna 2016 sdělí všechny členské státy Komisi seznam veškerých spalovacích zařízení, na něž se vztahuje odstavec 1, přičemž uvedou jejich celkový jmenovitý tepelný příkon, druhy používaných paliv a příslušné mezní hodnoty emisí pro oxid siřičitý, oxidy dusíku a tuhé znečišťující látky. Kromě toho členské státy během období uvedeného v odstavci 1 pro všechna spalovací zařízení, na něž se zmíněný odstavec vztahuje, jednou ročně uvědomí Komisi o podílu užitného tepla vyrobeného každým zařízením dodaného v podobě páry či horké vody do veřejné sítě dálkového vytápění, vyjádřeném jako klouzavý průměr za předchozích pět let.

Článek 36

Geologické ukládání oxidu uhličitého

1. Členské státy zajistí, aby provozovatelé všech spalovacích zařízení o jmenovitém elektrickém výkonu 300 MW nebo více, pro která bylo původní stavební povolení, nebo pokud stavební řízení neproběhlo, původní povolení k provozu uděleno po vstupu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/31/ES ze dne 23. dubna 2009 o geologickém ukládání oxidu uhličitého [1] v platnost, posoudili, zda jsou splněny tyto podmínky:

a) jsou dostupná vhodná úložiště,

b) přepravní zařízení jsou technicky a ekonomicky proveditelná,

c) je technicky a ekonomicky proveditelné dodatečné vybavení zařízením pro zachytávání oxidu uhličitého.

2. Jsou-li podmínky stanovené v odstavci 1 splněny, zajistí příslušný orgán, aby byl v místě zařízení vyhrazen vhodný prostor pro umístění zařízení nezbytného pro zachytávání a stlačování oxidu uhličitého. Příslušný orgán určí, zda jsou tyto podmínky splněny, na základě posouzení podle odstavce 1 a dalších dostupných informací, zejména informací o ochraně životního prostředí a lidského zdraví.

Článek 37

Špatná funkce nebo porucha čisticího zařízení

1. Členské státy zajistí, aby povolení obsahovala opatření pro případ, kdy dojde ke špatné funkci nebo poruše čisticího zařízení.

2. V případě poruchy požádá příslušný orgán provozovatele, aby omezil nebo zastavil provoz zařízení, nedojde-li do 24 hodin k obnovení normálního provozu, nebo aby provozoval zařízení za použití nízkoemisních paliv.

Provozovatel ohlásí každou špatnou funkci nebo poruchu čisticího zařízení příslušnému orgánu do 48 hodin poté, co k ní dojde.

V libovolném dvanáctiměsíčním období nesmí celková délka provozu bez čisticího zařízení překročit 120 hodin.

Příslušný orgán může udělit výjimku ze lhůt stanovených v prvním a třetím pododstavci v jednom z těchto případů:

a) převažuje potřeba zachovat dodávku energie;

b) spalovací zařízení s poruchou by bylo nahrazeno na omezenou dobu jiným zařízením, které by způsobilo celkové zvýšení emisí.

Článek 38

Monitorování emisí do ovzduší

1. Členské státy zajistí, aby se monitorování látek znečišťujících ovzduší uskutečňovalo v souladu s částí 3 přílohy V.

2. Instalace a funkčnost zařízení automatických systémů monitorování podléhají revizi a ročnímu přezkoušení v souladu s částí 3 přílohy V.

3. Příslušný orgán určí místa odběru vzorků a měření, jež se pro monitorování emisí mají používat.

4. Veškeré výsledky monitorování musí být zaznamenány, zpracovávány a předkládány tak, aby příslušný orgán mohl ověřit splnění provozních podmínek a mezních hodnot emisí obsažených v povolení.

Článek 39

Dodržování mezních hodnot emisí

Mezní hodnoty emisí do ovzduší se považují za splněné, jsou-li splněny podmínky stanovené v části 4 přílohy V.

Článek 40

Spalovací zařízení ke spalování více druhů paliv

1. U spalovacího zařízení spalujícího více druhů paliv a používajícího současně dva nebo více druhů paliv stanoví příslušný orgán mezní hodnoty emisí tímto postupem:

a) přiřadí každému jednotlivému palivu a znečišťující látce mezní hodnoty emisí odpovídající celkovému jmenovitému tepelnému příkonu celého spalovacího zařízení, jak je stanoveno v částech 1 a 2 přílohy V;

b) určí vážené mezní hodnoty emisí jednotlivých druhů paliv, a to tak, že jednotlivé mezní hodnoty emisí uvedené v písmenu a) vynásobí tepelným příkonem každého paliva a tento součin se vydělí součtem tepelných příkonů všech paliv;

c) sečte vážené mezní hodnoty emisí pro jednotlivá paliva.

[1] Úř. věst. L 140, 5.6.2009, s. 114.

2. V případě spalovacích zařízení spalujících více druhů paliv, na která se vztahuje čl. 30 odst. 2 a která používají zbytky pocházející z destilace či zpracování při rafinaci surové ropy pro vlastní spotřebu, samostatně či s jinými palivy, lze namísto mezních hodnot emisí stanovených podle odstavce 1 použít tyto mezní hodnoty emisí:

a) činí-li podíl, jímž přispívá určující palivo k součtu tepelných příkonů všech paliv, 50 % nebo více, mezní hodnotu emisí stanovenou v části 1 přílohy V pro určující palivo;

b) činí-li podíl, jímž přispívá určující palivo k součtu tepelných příkonů všech paliv, méně než 50 %, mezní hodnotu emisí stanovenou těmito kroky:

   i) pro každé z používaných paliv se použijí mezní hodnoty emisí stanovené v části 1 přílohy V odpovídající celkovému jmenovitému tepelnému příkonu spalovacího zařízení;

   ii) vypočítá se mezní hodnota emisí určujícího paliva, a to tak, že se mezní hodnota emisí určená pro dotyčné palivo podle bodu i) vynásobí dvěma a od výsledného součinu se odečte mezní hodnota emisí toho z použitých paliv, jež má podle části 1 přílohy V mezní hodnotu emisí nejnižší, v závislosti na celkovém jmenovitém tepelném příkonu spalovacího zařízení;

   iii) určí se vážená mezní hodnota emisí pro každé palivo, a to tak, že se mezní hodnota emisí určená podle bodů i) a ii) vynásobí tepelným příkonem dotyčného paliva a výsledný součin se vydělí součtem tepelných příkonů všech paliv;

   iv) sečtou se vážené mezní hodnoty emisí určené podle bodu iii).

3. V případě spalovacích zařízení spalujících více druhů paliv, na která se vztahuje čl. 30 odst. 2 a která používají zbytky pocházející z destilace či zpracování při rafinaci surové ropy pro vlastní spotřebu, samostatně či s jinými palivy, lze namísto mezních hodnot emisí stanovených podle odstavce 1 nebo 2 tohoto článku použít průměrné mezní hodnoty emisí pro oxid siřičitý stanovené v části 7 přílohy V.

Článek 41

Prováděcí pravidla

Stanoví se prováděcí pravidla

a) pro stanovení období zahajování a ukončování provozu uvedených v čl. 3 bodě 27 a v části 4 bodě 1 přílohy V a

b) pro přechodné národní plány uvedené v článku 32, a zejména stanovení emisních stropů a souvisejícího monitorování a předkládání zpráv.

Tato prováděcí pravidla se přijímají regulativním postupem podle čl. 75 odst. 2. Komise předloží vhodné návrhy nejpozději 7. července 2011.

KAPITOLA IV

ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ PRO ZAŘÍZENÍ NA SPALOVÁNÍ ODPADU A ZAŘÍZENÍ NA SPOLUSPALOVÁNÍ ODPADU

Článek 42

Oblast působnosti

1. Tato kapitola se vztahuje na zařízení na spalování odpadu a na zařízení na spoluspalování odpadu, která spalují nebo spoluspalují tuhý nebo kapalný odpad.

Tato kapitola se nevztahuje na zařízení provádějící zplyňování nebo pyrolýzu, jsou-li plyny, které jsou výsledkem tohoto tepelného zpracování odpadu, vyčištěny do takové míry, že se před jejich spálením již nejedná o odpad, a nemohou-li být zdrojem většího množství emisí než spalování zemního plynu.

Pro účely této kapitoly zahrnují zařízení na spalování odpadu a zařízení na spoluspalování odpadu veškeré spalovací linky nebo spoluspalovací linky, příjem odpadu, skladování, zařízení pro předběžnou úpravu odpadů na místě, systémy přívodu odpadu, paliva a vzduchu, kotle, zařízení pro čištění odpadních plynů, místní zařízení pro zpracování nebo skladování zbytků a jímání odpadních vod, komíny, zařízení a systémy pro řízení spalovacích nebo spoluspalovacích provozů a pro zaznamenávání a monitorování podmínek spalování a spoluspalování.

Pokud se k tepelnému zpracování odpadu používají jiné procesy než oxidace, například pyrolýza, zplyňování nebo plazmové procesy, považují se za zařízení na spalování či spoluspalování odpadu obě části pro tepelné zpracování i následné spalování.

Pokud spoluspalování odpadu probíhá tak, že hlavním účelem zařízení není výroba energie ani hmotných produktů, ale spíše tepelné zpracování odpadů, pokládá se takové zařízení za zařízení na spalování odpadu.

2. Tato kapitola se nepoužije

a) na zařízení, kde jsou zpracovávány pouze tyto odpady:

   i) odpad uvedený v čl. 3 bodě 31 písm. b);

   ii) radioaktivní odpad;

   iii) těla uhynulých zvířat v působnosti nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1774/2002 ze dne 3. října 2002 o hygienických pravidlech pro vedlejší produkty živočišného původu, které nejsou určeny pro lidskou spotřebu [1];

[1] Úř. věst. L 273, 10.10.2002, s. 1.

iv) odpad vznikající při průzkumu a těžbě ložisek ropy a zemního plynu z námořních zařízení a spalovaný na palubě těchto zařízení;

b) na pokusná zařízení využívaná k výzkumu, vývoji a zkoušení s cílem zlepšit proces spalování, která zpracují méně než 50 tun odpadu za rok.

Článek 43

Definice zbytku

Pro účely této kapitoly se „zbytkem" rozumí jakýkoli kapalný či pevný odpad, jenž vzniká v zařízení na spalování odpadu či v zařízení na spoluspalování odpadu.

Článek 44

Žádosti o povolení

Žádost o povolení provozovat zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu musí obsahovat popis opatření určených k zajištění toho, aby byly splněny tyto požadavky:

a) zařízení je navrženo a vybaveno a bude udržováno a provozováno způsobem, který splňuje požadavky této kapitoly, s přihlédnutím ke kategoriím odpadů, které v něm budou spalovány nebo spoluspalovány;

b) teplo vznikající při procesech spalování nebo spoluspalování je podle možností využíváno k výrobě tepla, páry nebo elektřiny;

c) množství vznikajících zbytků a jejich škodlivost budou minimalizovány a zbytky budou podle možnosti recyklovány;

d) zbytky, jejichž vzniku není možno předejít a nelze snížit jejich množství ani je recyklovat, budou odstraněny v souladu s vnitrostátním právem a s právem Unie.

Článek 45

Podmínky povolení

1. Povolení musí obsahovat

a) výčet všech druhů odpadů, které lze spalovat, přinejmenším s druhy odpadů podle Evropského seznamu odpadů stanoveného rozhodnutím 2000/532/ES, pokud je to možné, a popřípadě s údaji o množství každého druhu odpadů;

b) údaj o celkové kapacitě zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu;

c) mezní hodnoty pro emise do ovzduší a vody;

d) požadavky na pH, teplotu a průtok při vypouštění odpadních vod;

e) postupy a četnost odběru vzorků a měření, které se mají použít v zájmu splnění podmínek stanovených pro monitorování emisí;

f) maximální přípustnou dobu technicky nutných odstávek, poruch či selhání čisticích nebo měřicích zařízení, během kterých mohou emise do ovzduší a vypouštění odpadních vod překračovat předepsané mezní hodnoty emisí.

2. Vedle požadavků stanovených v odstavci 1 musí povolení udělené pro zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu využívající nebezpečný odpad obsahovat

a) seznam množství různých kategorií nebezpečného odpadu, které mohou být zpracovány;

b) minimální a maximální hmotnostní toky těchto nebezpečných odpadů, jejich minimální a maximální spalné teplo a jejich maximální obsah polychlorovaných bifenylů, pentachlorophenolu, chloru, fluoru, síry, těžkých kovů a jiných znečišťujících látek.

3. Členské státy si mohou stanovit seznamy kategorií odpadu obsažených v povolení, které mohou být spoluspalovány v určitých kategoriích zařízení na spoluspalování odpadu.

4. Příslušný orgán pravidelně přehodnocuje a v případě nutnosti aktualizuje podmínky povolení.

Článek 46

Omezování emisí

1. Odpadní plyny ze zařízení na spalování odpadu a zařízení na spoluspalování odpadu se vypouštějí regulovaným způsobem komínem, jehož výška musí být vypočtena tak, aby bylo chráněno lidské zdraví a životní prostředí.

2. Emise ze zařízení na spalování odpadu a zařízení na spoluspalování odpadu do ovzduší nesmějí překročit mezní hodnoty emisí stanovené v částech 3 a 4 přílohy VI nebo určené v souladu s částí 4 uvedené přílohy.

Pokud v zařízení na spoluspalování odpadu pochází z nebezpečných odpadů více než 40 % tepla vznikajícího spalováním nebo pokud zařízení spoluspaluje neupravený smíšený komunální odpad, použijí se mezní hodnoty emisí stanovené v části 3 přílohy VI.

3. Vypouštění odpadních vod, které vznikají čištěním odpadních plynů, do vodního prostředí se co nejvíce omezí a koncentrace znečišťujících látek nesmějí překročit mezní hodnoty emisí stanovené v části 5 přílohy VI.

4. Mezní hodnoty emisí se uplatní v bodě, ve kterém jsou odpadní vody ze zařízení na čištění odpadních plynů vypouštěny ze zařízení na spalování odpadu a zařízení na spoluspalování odpadu.

Jsou-li odpadní vody z čištění odpadních plynů čištěny mimo zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu v čistírně odpadních vod určené pouze k čištění tohoto druhu odpadních vod, uplatní se mezní hodnoty emisí stanovené v části 5 přílohy VI v místě, ve kterém jsou tyto vody vypouštěny z čistírny odpadních vod. Jsou-li odpadní vody z čištění odpadních plynů čištěny společně s odpadními vodami z jiných zdrojů v místě svého vzniku či mimo ně, vypočte provozovatel na základě výsledků měření stanovených v části 6 bodě 2 přílohy VI hmotnostní bilance s cílem stanovit míry emisí v místě konečného vypouštění odpadních vod vznikajících při čištění odpadních plynů.

Za žádných okolností se odpadní vody nesmějí ředit za účelem splnění mezních hodnot emisí stanovených v části 5 přílohy VI.

5. Prostory zařízení na spalování odpadu a zařízení na spoluspalování odpadu, včetně přilehlých skladovacích prostor pro odpady, musí být navrženy a provozovány tak, aby se zabránilo nepovolenému nebo náhodnému uvolnění jakýchkoli znečišťujících látek do půdy a povrchových i podzemních vod.

K zachycení odtoků znečištěných srážkových vod z prostoru zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu anebo znečištěných vod vznikajících při rozlití kapalin nebo hašení požárů musí být zajištěna skladovací kapacita. Tato skladovací kapacita musí být dostatečná, aby bylo možno zajistit testování a v případě nutnosti i čištění těchto vod před jejich vypouštěním.

6. Aniž je dotčen čl. 50 odst. 4 písm. c), nesmějí zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu ani jednotlivé pece tvořící součást zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu za žádných okolností pokračovat ve spalování odpadů po období delší než čtyři hodiny bez přerušení, pokud jsou překročeny mezní hodnoty emisí.

Kumulovaná doba provozu za těchto podmínek za jeden rok nesmí překročit 60 hodin.

Časový úsek stanovený v druhém pododstavci se vztahuje na ty pece, které jsou napojeny na stejné zařízení na čištění odpadních plynů.

Článek 47

Porucha

V případě poruchy provozovatel omezí nebo odstaví provoz co nejdříve, jak je to proveditelné, až do doby, než může být obnoven normální provoz.

Článek 48

Monitorování emisí

1. Členské státy zajistí, aby se monitorování emisí uskutečňovalo v souladu s částmi 6 a 7 přílohy VI.

2. Instalace a funkčnost zařízení automatických měřicích systémů musí být předmětem kontroly, dozoru a ročních přezkoušení, jak stanoví část 6 bod 1 přílohy VI.

3. Příslušný orgán určí místa odběru vzorků a měření, jež mají být používána k monitorování emisí.

4. Veškeré výsledky monitorování musí být zaznamenány, zpracovávány a předkládány tak, aby příslušný orgán mohl ověřit splnění provozních podmínek a mezních hodnot emisí obsažených v povolení.

5. Jakmile budou v Unii dostupné vhodné měřicí postupy, stanoví Komise prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s článkem 76 a za podmínek stanovených v článcích 77 a 78 den, od kterého budou emise těžkých kovů, dioxinů a furanů do ovzduší měřeny kontinuálně.

Článek 49

Dodržování mezních hodnot emisí

Mezní hodnoty emisí do ovzduší a do vody jsou pokládány za splněné, pokud jsou splněny podmínky uvedené v části 8 přílohy VI.

Článek 50

Provozní podmínky

1. Zařízení na spalování odpadu musí být provozována tak, aby se dosáhlo úrovně spalování, při které je obsah celkového organického uhlíku ve strusce a zbytkovém popelu nižší než 3 % nebo jejich ztráty po spálení jsou nižší než 5 % hmotnosti suchého materiálu. Podle potřeby se použijí metody předběžné úpravy odpadu.

2. Zařízení na spalování odpadu musí být navržena, vybavena, postavena a provozována tak, aby byl plyn vznikající při spalování odpadu po posledním vstřiku spalovacího vzduchu ohřát řízeným a stejnoměrným způsobem i za nejméně příznivých podmínek na dobu alespoň dvou sekund na teplotu alespoň 850 °C.

Zařízení na spoluspalování odpadu musí být navržena, vybavena, postavena a provozována tak, aby byl plyn vznikající při spoluspalování odpadu ohřát řízeným a stejnoměrným způsobem i za nejméně příznivých podmínek po dobu alespoň dvou sekund na teplotu alespoň 850 °C.

Pokud je spalován nebo spoluspalován nebezpečný odpad s obsahem halogenovaných organických látek, vyjádřených jako chlor, vyšším než 1 %, musí teplota požadovaná pro dosažení souladu s prvním a druhým pododstavcem dosahovat alespoň 1 100 °C.

V zařízeních na spalování odpadu se teploty stanovené v prvním a třetím pododstavci měří v blízkosti vnitřní stěny spalovací komory. Příslušný orgán může povolit měření v jiném reprezentativním místě spalovací komory.

3. Každá spalovací komora zařízení na spalování odpadu musí být vybavena nejméně jedním pomocným hořákem. Tento hořák se automaticky zapne, pokud teplota spalin po posledním vstřiku spalovacího vzduchu poklesne pod teploty stanovené v odstavci 2. Tento hořák musí být rovněž využíván během uvádění zařízení do provozu a jeho odstavování z provozu s cílem zajistit, aby se uvedené teploty se ve spalovací komoře udržely po celou tuto dobu, dokud je ve spalovací komoře nějaký nespálený odpad.

Pomocný hořák nesmí spalovat palivo, které může způsobit emise vyšší, než jsou emise vznikající spalováním plynového oleje definovaného v čl. 2 bodě 2 směrnice Rady 1999/32/ES ze dne 26. dubna 1999 o obsahu síry v některých kapalných palivech ([1]), zkapalněného plynu nebo zemního plynu.

4. Zařízení na spalování odpadu a zařízení na spoluspalování odpadu musí provozovat automatický systém, který zabrání přívodu odpadu v těchto situacích:

a) při uvádění do provozu, dokud není dosaženo teploty stanovené v odstavci 2 tohoto článku nebo teploty stanovené podle čl. 51 odst. 1;

b) kdykoli není zachována teplota stanovená v odstavci 2 tohoto článku nebo teplota stanovená podle čl. 51 odst. 1;

c) kdykoli kontinuální měření prokáží, že je v důsledku poruch nebo selhání zařízení na čištění odpadních plynů překročena jakákoli mezní hodnota emisí.

5. Veškeré teplo vznikající v zařízeních na spalování odpadu nebo zařízeních na spoluspalování odpadu musí být využito v co nejvyšší možné míře.

6. Infekční klinický odpad se umísťuje přímo do spalovací pece, aniž by byl předem mísen s jinými kategoriemi odpadu a aniž by se s ním přímo manipulovalo.

7. Členské státy zajistí, aby byla zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu provozována a kontrolována fyzickou osobou, která je k řízení zařízení způsobilá.

([1]) Úř. věst. L 121, 11.5.1999, s. 13.

Článek 51

Povolování změny provozních podmínek

1. Za předpokladu, že jsou splněny ostatní požadavky stanovené touto kapitolou, může příslušný orgán povolit podmínky odlišné od podmínek stanovených v čl. 50 odst. 1, 2 a 3 a pro teplotu v odstavci 4 uvedeného článku a upřesněné v povolení pro určité kategorie odpadu a pro určité tepelné procesy. Členské státy mohou stanovit pravidla, kterými se tato povolení řídí.

2. V případě zařízení na spalování odpadu nesmějí tyto změny provozních podmínek vést ke vzniku většího množství zbytků s vyšším obsahem organických znečišťujících látek v porovnání se zbytky, které by bylo možno předpokládat při splnění podmínek stanovených v čl. 50 odst. 1, 2 a 3.

3. Emise celkového organického uhlíku a oxidu uhelnatého ze zařízení na spoluspalování odpadu, jimž byla povolena změna provozních podmínek podle odstavce 1, musí rovněž splňovat mezní hodnoty emisí stanovené v části 3 přílohy VI.

Emise celkového organického uhlíku z kotlů spalujících kůru v papírnách a celulózkách, které spoluspalují odpad v místě jeho vzniku, které byly v provozu a měly povolení udělené před 28. prosincem 2002 a kterým byla povolena změna provozních podmínek podle odstavce 1, musí rovněž splňovat mezní hodnoty emisí stanovené v části 3 přílohy VI.

4. Členské státy sdělí Komisi všechny provozní podmínky povolené podle odstavců 1, 2 a 3 a výsledky ověření jejich plnění jako součást údajů poskytovaných v souladu s požadavky na podávání zpráv podle článku 72.

Článek 52

Dodávka a příjem odpadu

1. Provozovatel zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu musí učinit všechna opatření týkající se dodávky a příjmu odpadu s cílem předcházet v co nejvyšší možné míře znečišťování ovzduší, půdy a povrchových i podzemních vod, jakož i jiným negativním dopadům na životní prostředí, obtěžování zápachem a hlukem a přímým ohrožením lidského zdraví nebo je maximálně omezovat.

2. Provozovatel zařízení stanoví hmotnost každého druhu odpadu, pokud možno podle Evropského seznamu odpadů stanoveného rozhodnutím 2000/532/ES, před přijetím odpadu do zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu.

3. Před přijetím nebezpečného odpadu do zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu provozovatel shromáždí dostupné informace o odpadu pro účely ověření, zda přijetím odpadu neporuší požadavky povolení specifikované v čl. 45 odst. 2.

Uvedené informace musí obsahovat

a) veškeré administrativní údaje o procesu vzniku odpadu obsažené v dokumentech uvedených v odst. 4 písm. a);

b) fyzikální, a pokud možno, i chemické složení odpadu a všechny další údaje nutné k vyhodnocení vhodnosti odpadu pro zamýšlený spalovací proces;

c) nebezpečné vlastnosti odpadu, látky, se kterými se nemá směšovat, a předběžná opatření nutná při manipulaci s daným odpadem.

4. Před přijetím nebezpečného odpadu do zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu musí provozovatel provést přinejmenším

a) kontrolu dokumentů požadovaných směrnicí 2008/98/ES a dokumentů případně požadovaných nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 ze dne 14. června 2006 o přepravě odpadů [1] a právními předpisy o přepravě nebezpečných věcí;

b) odběr reprezentativních vzorků, není-li to nežádoucí, pokud možno ještě před vyložením, aby bylo možno ověřit soulad údajů stanovených podle odstavce 3 s danými odpady provedením kontroly a aby příslušné orgány mohly zjistit charakteristiku spalovaných odpadů.

Vzorky uvedené v písmenu b) jsou uchovávány nejméně po dobu jednoho měsíce po spálení nebo spoluspálení dotčeného odpadu.

5. Příslušný orgán může udělit výjimky z odstavců 2, 3 a 4 zařízením na spalování odpadu nebo zařízením na spoluspalování odpadu, která jsou součástí zařízení, na něž se vztahuje kapitola II, a která pouze spalují nebo spoluspalují odpad vzniklý v uvedeném zařízení.

Článek 53

Zbytky

1. Zbytky musí být minimalizovány, pokud jde o jejich množství a škodlivost. Zbytky musí být recyklovány pokud možno přímo v daném zařízení nebo mimo dané zařízení.

2. Přeprava a dočasné skladování suchých zbytků ve formě prachu se musí uskutečňovat tak, aby nedošlo k jejich rozptýlení do prostředí.

3. Před určením postupů pro odstranění nebo recyklaci zbytků musí být provedeny vhodné zkoušky k zjištění fyzikálních a chemických charakteristik a znečišťujícího potenciálu zbytků. Tyto zkoušky se musí zaměřit na celkový rozpustný podíl a rozpustný podíl těžkých kovů.

Článek 54

Podstatná změna

Změna provozu zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu zpracovávajícího v zařízení, na něž se vztahuje kapitola II, pouze odpad neklasifikovaný jako nebezpečný, která zasáhne spalování nebo spoluspalování nebezpečného odpadu, je pokládána za podstatnou změnu.

Článek 55

Podávání zpráv a informování veřejnosti o zařízeních na spalování odpadu a zařízeních na spoluspalování odpadu

1. Žádosti o nová povolení pro zařízení na spalování odpadu a zařízení na spoluspalování odpadu se zpřístupní veřejnosti na jednom nebo více místech na přiměřenou dobu, která umožní veřejnosti vznést k žádostem připomínky před tím, než příslušný orgán vydá rozhodnutí. Toto rozhodnutí, včetně alespoň kopie povolení a všech jeho dalších doplňků a změn, se rovněž zpřístupní veřejnosti.

2. Pro zařízení na spalování odpadu a zařízení na spoluspalování odpadu se jmenovitou kapacitou dvě a více tun za hodinu uvede zpráva podle článku 72 informace o funkci a monitorování zařízení a popíše stav průběhu procesů spalování a spoluspalování a úroveň emisí do ovzduší a do vody v porovnání s mezními hodnotami emisí. Uvedené informace se zpřístupní veřejnosti.

3. Příslušný orgán vede seznam zařízení na spalování odpadu a zařízení na spoluspalování odpadu se jmenovitou kapacitou menší než dvě tuny za hodinu, který zpřístupní veřejnosti.

KAPITOLA V

ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ PRO ZAŘÍZENÍ A ČINNOSTI POUŽÍVAJÍCÍ ORGANICKÁ ROZPOUŠTĚDLA

Článek 56

Oblast působnosti

Tato kapitola se vztahuje na činnosti stanovené v části 1 přílohy VII, které dosahují prahových hodnot spotřeby uvedených v části 2 zmíněné přílohy, jsou-li stanoveny.

[1] Úř. věst. L 190, 12.7.2006, s. 1.

Článek 57

Definice

Pro účely této kapitoly se rozumí:

1) „stávajícím zařízením“ zařízení, které bylo v provozu k 29. březnu 1999 anebo kterému bylo uděleno povolení před 1. dubnem 2001 nebo bylo před tímto dnem registrováno nebo jehož provozovatel předložil úplnou žádost o povolení před 1. dubnem 2001 a které bylo uvedeno do provozu nejpozději 1. dubna 2002;

2) „odpadními plyny“ konečný plynný odpad obsahující těkavé organické sloučeniny nebo jiné znečišťující látky vypouštěný do ovzduší z komína nebo ze zařízení na snižování emisí;

3) „fugitivními emisemi“ emise těkavých organických sloučenin do ovzduší, půdy a vody, které nejsou součástí odpadních plynů, a rozpouštědla obsažená v jakýchkoli produktech, není-li v části 2 přílohy VII stanoveno jinak;

4) „celkovými emisemi“ součet fugitivních emisí a emisí v odpadních plynech;

5) „směsí“ směs ve smyslu čl. 3 bodu 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 ze dne 18. prosince 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek a o zřízení evropské agentury pro chemické látky ([1]);

6) „adhezivním materiálem“ směs, včetně všech organických rozpouštědel nebo směsí obsahujících organická rozpouštědla nezbytná pro své správné použití, která se používá ke slepení oddělených částí výrobku;

7) „tiskařskou barvou“ směs, včetně všech organických rozpouštědel nebo směsí obsahujících organická rozpouštědla nezbytná pro své správné použití, která se používá k tisku textu nebo obrazu na určitý povrch;

8) „lakem“ průhledná nátěrová hmota;

9) „spotřebou“ celkové množství organických rozpouštědel spotřebovaných v zařízení za kalendářní rok nebo za jakékoli jiné období dvanácti měsíců, snížené o množství všech těkavých organických sloučenin, které jsou regenerovány pro opětovné využití;

10) „vstupním množstvím“ celkové množství organických rozpouštědel v čisté formě a ve směsích, které se používá při provádění určité činnosti, včetně rozpouštědel recyklovaných uvnitř zařízení i mimo ně, přičemž organická rozpouštědla se počítají pokaždé, kdy jsou použita při provádění dané činnosti;

11) „opětovným využitím“ použití regenerovaných organických rozpouštědel ze zařízení k jakémukoli technickému nebo komerčnímu účelu včetně jejich využití jako paliva, s vyloučením definitivního odstranění regenerovaných rozpouštědel jakožto odpadu;

12) „podmínkami záchytu“ takové podmínky provozu zařízení, kdy jsou těkavé organické sloučeniny uvolňované během činnosti zachycovány a vedeny do komína nebo do zařízení na snižování emisí, a nejsou proto zcela fugitivní;

13) „uváděním do provozu a odstavováním z provozu“ operace, kterými se uvádí technologický proces, provozní zařízení nebo zásobník do provozního nebo pohotovostního stavu nebo kterými se tento stav ukončuje, s výjimkou pravidelných fází provozních výkyvů v podmínkách běžného provozu.

Článek 58

Nahrazení nebezpečných látek

Látky nebo směsi, které jsou z důvodu obsahu těkavých organických sloučenin klasifikovány nařízením (ES) č. 1272/2008 jako karcinogenní, mutagenní nebo toxické pro reprodukci a kterým jsou přiřazeny standardní věty o nebezpečnosti H340, H350, H350i, H360D nebo H360F nebo které musí být těmito větami označovány, musí být co nejdříve a v nejvyšší možné míře nahrazeny méně škodlivými látkami nebo směsmi.

Článek 59

Omezování emisí

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření, která zajistí, aby všechna zařízení splňovala jeden z těchto požadavků:

a) emise těkavých organických sloučenin ze zařízení nepřekračují mezní hodnoty emisí v odpadních plynech a mezní hodnoty fugitivních emisí nebo mezní hodnoty celkových emisí a jsou splněny ostatní požadavky stanovené v částech 2 a 3 přílohy VII;

b) jsou splněny požadavky plánu snižování emisí stanoveného v části 5 přílohy VII, pokud se dosáhne snížení emisí rovnocenného tomu, kterého by se dosáhlo uplatněním mezních hodnot emisí uvedených v písmenu a).

V souladu s čl. 72 odst. 1 podají členské státy Komisi zprávu o pokroku v dosahování rovnocenného snížení emisí uvedeného v prvním pododstavci písm. b).

2. Odchylně od odst. 1 prvního pododstavce písm. a) může příslušný orgán, pokud mu provozovatel prokáže, že pro určité zařízení není mezní hodnota emisí pro fugitivní emise ekonomicky a technicky dosažitelná, povolit, aby emise překročily tuto mezní hodnotu emisí, není-li důvod obávat se významných rizik pro lidské zdraví nebo životní prostředí a prokáže-li provozovatel příslušnému orgánu, že jsou používány nejlepší dostupné techniky.

([1]) Úř. věst. L 396, 30.12.2006, s. 1.

3. Odchylně od odstavce 1 může v případě činností natírání spadajících do bodu 8 tabulky v části 2 přílohy VII, jež nelze provozovat za podmínek záchytu, příslušný orgán povolit, aby emise zařízení nesplňovaly požadavky stanovené v uvedeném odstavci, pokud provozovatel příslušnému orgánu prokáže, že takové splnění není ekonomicky a technicky dosažitelné a že jsou používány nejlepší dostupné techniky.

4. Výjimky uvedené v odstavcích 2 a 3 tohoto článku oznámí členské státy Komisi v souladu s čl. 72 odst. 2.

5. Za účelem ochrany lidského zdraví a životního prostředí se emise těkavých organických sloučenin, kterým jsou přiřazeny standardní věty o nebezpečnosti H340, H350, H350i, H360D nebo H360F nebo které musí být těmito větami označovány, nebo emise halogenovaných těkavých organických sloučenin, kterým jsou přiřazeny standardní věty o nebezpečnosti H341 nebo H351 nebo které musí být těmito větami označovány, omezují v podmínkách záchytu, a to do té míry, do jaké je to technicky a ekonomicky proveditelné, přičemž se nepřekračují příslušné mezní hodnoty emisí stanovené v části 4 přílohy VII.

6. Zařízení, ve kterých se provádějí dvě nebo více činností, z nichž každá překračuje prahové hodnoty uvedené v části 2 přílohy VII, musí,

a) co se týče látek uvedených v odstavci 5, splňovat požadavky uvedeného odstavce pro každou činnost zvlášť;

b) co se týče všech ostatních látek,

   i) splňovat požadavky odstavce 1 pro každou činnost zvlášť;

   ii) nebo mít celkové emise těkavých organických sloučenin pod úrovní, jež by musela být dodržena v případě uplatnění bodu i).

7. Je třeba přijmout veškerá vhodná preventivní opatření k minimalizaci emisí těkavých organických sloučenin během operací uvádění do provozu a odstavování z provozu.

Článek 60

Monitorování emisí

Členské státy buď prostřednictvím specifikace podmínek v povolení, nebo obecně závaznými pravidly zajistí, aby se měření emisí uskutečňovala v souladu s částí 6 přílohy VII.

Článek 61

Dodržování mezních hodnot emisí

Mezní hodnoty emisí v odpadních plynech se považují za dodržené, jsou-li splněny podmínky stanovené v části 8 přílohy VII.

Článek 62

Podávání zpráv o dodržování podmínek

Provozovatel poskytne příslušnému orgánu na požádání údaje, které tomuto příslušnému orgánu umožní ověřit splnění jednoho z těchto požadavků:

a) mezních hodnot emisí v odpadních plynech, mezních hodnot fugitivních emisí a mezních hodnot celkových emisí;

b) požadavků plánu snižování emisí podle části 5 přílohy VII;

c) výjimky udělené v souladu s čl. 59 odst. 2 a 3.

To může zahrnovat plán hospodaření s rozpouštědly vypracovaný v souladu s částí 7 přílohy VII.

Článek 63

Podstatná změna stávajících zařízení

1. Změna maximálního vstupního množství organických rozpouštědel stávajícího zařízení, vyjádřeno jako denní průměr, za provozních podmínek jiných než uvádění zařízení do provozu, odstavování z provozu a údržby se považuje za podstatnou, pokud vede ke zvýšení emisí těkavých organických sloučenin o více než

a) 25 % pro zařízení, které provádí buď činnosti spadající do pásma nižších prahových hodnot v případě položek 1, 3, 4, 5, 8, 10, 13, 16 nebo 17 části 2 přílohy VII, nebo činnosti spadající do některé z ostatních položek uvedených v části 2 přílohy VII, a které má roční spotřebu rozpouštědel nižší než 10 tun;

b) 10 % pro všechna ostatní zařízení.

2. Pokud se na stávajícím zařízení provádí podstatná změna nebo pokud se toto zařízení v důsledku podstatné změny poprvé ocitne v oblasti působnosti této směrnice, považuje se ta část zařízení, která prošla podstatnou změnou, buď za nové zařízení, nebo za stávající zařízení v případě, že celkové emise z celého zařízení nepřekračují úroveň, která by musela být dodržena, pokud by se část zařízení, na níž byla uskutečněna podstatná změna, považovala za nové zařízení.

3. V případě uskutečnění podstatné změny zkontroluje příslušný orgán, zda zařízení dodržuje požadavky této směrnice.

Článek 64

Výměna informací o nahrazování organických rozpouštědel

Komise pořádá výměnu informací s členskými státy, dotčeným odvětvím a nevládními organizacemi podporujícími ochranu životního prostředí o používání organických rozpouštědel a jejich potenciálních náhražek a o technikách, které mají nejmenší potenciální účinky na ovzduší, vodu, půdu, ekosystémy a lidské zdraví.

Výměna informací se pořádá ke všem těchto otázkám:

a) použití;

b) potenciální účinky na lidské zdraví, zejména v případě expozice na pracovišti;

c) potenciální účinky na životní prostředí;

d) hospodářské důsledky, zejména náklady a přínosy dostupných možností.

Článek 65

Přístup k informacím

1. Rozhodnutí příslušného orgánu, včetně nejméně jedné kopie povolení, a všechny jeho následné aktualizace se zpřístupní veřejnosti.

Veřejnosti se dále zpřístupní obecně závazná pravidla vztahující se na zařízení a seznam zařízení, jež jsou předmětem povolování a registrace.

2. Veřejnosti se zpřístupní rovněž výsledky monitorování emisí požadovaného podle článku 60, které má příslušný orgán k dispozici.

3. Odstavce 1 a 2 tohoto článku se použijí s výhradou omezení uvedených v čl. 4 odst. 1 a 2 směrnice 2003/4/ES.

KAPITOLA VI

ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ PRO ZAŘÍZENÍ NA VÝROBU OXIDU TITANIČITÉHO

Článek 66

Oblast působnosti

Tato kapitola se vztahuje na zařízení na výrobu oxidu titaničitého.

Článek 67

Zákaz odstraňování odpadu

Členské státy zakáží odstraňování níže uvedeného odpadu jeho umístěním do jakéhokoli vodního útvaru, moře nebo oceánu:

a) pevného odpadu;

b) matečných louhů vznikajících ve fázi filtrace po hydrolýze roztoku síranu titaničitého ze zařízení používajících sulfátový proces, včetně kyselého odpadu smíchaného s takovými louhy a obsahujícího celkem více než 0,5 % volné kyseliny sírové a různé těžké kovy a včetně matečných louhů zředěných tak, aby obsahovaly 0,5 % nebo méně volné kyseliny sírové;

c) odpadu ze zařízení používajících chloridový proces obsahujícího více než 0,5 % volné kyseliny chlorovodíkové a různé těžké kovy, včetně odpadu zředěného tak, aby obsahoval 0,5 % nebo méně volné kyseliny chlorovodíkové;

d) filtračních solí, kalů a kapalných odpadů vznikajících při úpravě (koncentraci nebo neutralizaci) s odpadem uvedeným v písmenech b) a c) a obsahujících různé těžké kovy, avšak nezahrnujících neutralizované a přefiltrované, popřípadě čištěné odpady, které obsahují těžké kovy pouze ve stopových množstvích a které mají před jakýmkoli zředěním hodnotu pH vyšší než 5,5.

Článek 68

Omezování emisí do vody

Emise ze zařízení do vody nesmějí překročit mezní hodnoty emisí stanovené v části 1 přílohy VIII.

Článek 69

Prevence a omezování emisí do ovzduší

1. Je nutno předejít emisím kapiček kyseliny ze zařízení.

2. Emise ze zařízení do ovzduší nesmějí překročit mezní hodnoty emisí stanovené v části 2 přílohy VIII.

Článek 70

Monitorování emisí

1. Členské státy zajistí monitorování emisí do vody, aby příslušný orgán mohl ověřovat dodržování podmínek povolení a článku 68.

2. Členské státy zajistí monitorování emisí do ovzduší, aby příslušný orgán mohl ověřovat dodržování podmínek povolení a článku 69. Toto monitorování zahrnuje alespoň monitorování emisí podle části 3 přílohy VIII.

3. Monitorování se uskutečňuje v souladu s normami CEN, nebo nejsou-li normy CEN k dispozici, podle norem ISO nebo jiných vnitrostátních či mezinárodních norem, které zajistí získání údajů srovnatelné odborné kvality.

KAPITOLA VII

USTANOVENÍ O VÝBORU, PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ

Článek 71

Příslušné orgány

Členské státy určí orgány příslušné pro plnění povinností vyplývajících z této směrnice.

Článek 72

Podávání zpráv členskými státy

1. Členské státy zajistí, aby měla Komise k dispozici informace o uplatňování této směrnice, o reprezentativních údajích o emisích a ostatních formách znečištění, o mezních hodnotách emisí, o uplatňování nejlepších dostupných technik v souladu s články 14 a 15, zejména o udělení výjimek v souladu s čl. 15 odst. 4, a o pokroku ve vývoji a používání nově vznikajících technik v souladu s článkem 27. Členské státy předkládají tyto informace v elektronické podobě. Členské státy předkládají tyto informace v elektronické podobě.

2. Druh, formát a četnost informací, které mají být poskytovány podle odstavce 1, se stanoví regulativním postupem podle čl. 75 odst. 2. Přitom se stanoví, kterých konkrétních činností a znečišťujících látek se mají údaje podle odstavce 1 týkat.

3. U všech spalovacích zařízení, na která se vztahuje kapitola III této směrnice, provádějí členské státy ode dne 1. ledna 2016 jednou ročně inventuru emisí oxidu siřičitého, oxidů dusíku a tuhých znečišťujících látek a energetického příkonu.

S ohledem na agregační pravidla uvedená v článku 29 se příslušnému orgánu předkládají pro každé spalovací zařízení tyto údaje:

a) celkový jmenovitý tepelný příkon (MW) spalovacího zařízení;

b) druh spalovacího zařízení: kotel, plynová turbína, plynový motor, naftový motor, jiné (s uvedením druhu zařízení);

c) datum zahájení provozu spalovacího zařízení;

d) celkové roční emise (v tunách za rok) oxidu siřičitého, oxidů dusíku a tuhých znečišťujících látek (jako celkových suspendovaných částic);

e) počet provozních hodin spalovacího zařízení;

f) celkovou roční výši energetického příkonu vztaženou na výhřevnost (TJ/rok) rozčleněnou na tyto kategorie paliva: černé uhlí, hnědé uhlí, biomasa, rašelina, ostatní tuhá paliva (s uvedením druhu), kapalná paliva, zemní plyn, ostatní plyny (s uvedením druhu).

Údaje, které jsou každý rok získávány pro jednotlivá zařízení v rámci těchto inventur, se na požádání zpřístupní Komisi.

Přehled inventur se zpřístupní Komisi každé tři roky, a to během dvanácti měsíců po skončení posuzovaného tříletého období. V tomto přehledu jsou samostatně uváděny údaje pro spalovací zařízení v rafineriích.

Komise do 24 měsíců po skončení posuzovaného tříletého období zpřístupní členských státům a veřejnosti přehled obsahující srovnání a vyhodnocení údajů z těchto inventur, v souladu se směrnicí 2003/4/ES.

4. Počínaje 1. lednem 2016 členské státy každý rok předkládají Komisi zprávy obsahující tyto údaje:

a) pro spalovací zařízení, na něž se vztahuje článek 31, obsah síry v používaných domácích tuhých palivech a dosažený stupeň odsíření, v průměru za každý měsíc; v průběhu prvního roku uplatňování článku 31 se uvádí také technické odůvodnění, proč není možné splnit mezní hodnoty emisí uvedené v čl. 30 odst. 2 a 3; a

b) pro spalovací zařízení, jejichž roční provoz v klouzavém průměru za pět let nepřesahuje dobu 1 500 provozních hodin za rok, počet provozních hodin za rok.

Článek 73

Přezkum

1. Do 7. ledna 2016 a poté každé tři roky předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu obsahující posouzení uplatňování této směrnice, vycházející z informací uvedených v článku 72.

Zpráva obsahuje hodnocení týkající se nezbytných opatření na úrovni Unie v podobě přijetí nebo aktualizace celounijních minimálních požadavků pro mezní hodnoty emisí a pravidla monitorování a dosahování souladu pro činnosti v rámci závěrů o BAT přijatých v období předchozích tří let, a to na základě těchto kritérií:

a) vliv daných činností na životní prostředí jako celek; a

b) stav uplatňování nejlepších dostupných technik u dotčených činností.

Hodnocení zohlední stanovisko fóra uvedeného v čl. 13 odst. 4.

Kapitola III a příloha V této směrnice jsou chápány tak, že představují celounijní minimální požadavky v případě velkých spalovacích zařízení.

V případě potřeby se ke zprávě přiloží legislativní návrhy. Je-li v hodnocení uvedeném v druhém pododstavci tato potřeba zjištěna, obsahují legislativní návrhy ustanovení týkající se stanovení nebo aktualizace celounijních minimálních požadavků pro mezní hodnoty emisí a pravidla monitorování a posouzení souladu pro dotčené činnosti.

2. Komise do 31. prosince 2012 přezkoumá potřebu kontrolovat emise:

a) ze spalování paliva v zařízeních s celkovým jmenovitým tepelným příkonem nižším než 50 MW,

b) z intenzivního chovu dobytka a

c) z rozmetávání hnojiv.

Komise výsledky tohoto přezkumu sdělí Evropskému parlamentu a Radě a případně je doplní legislativním návrhem.

3. Do 31. prosince 2011 předloží Komise v příloze I Evropskému parlamentu a Radě zprávu o stanovení:

a) jednotlivých prahových hodnot kapacity pro chov různých druhů drůbeže, včetně specifického případu křepelek;

b) prahových hodnot kapacity pro současný chov různých druhů zvířat v témže zařízení.

Komise výsledky tohoto přezkumu sdělí Evropskému parlamentu a Radě a případně je doplní legislativním návrhem.

Článek 74

Změny příloh

Aby mohla být ustanovení této směrnice přizpůsobena vědeckému a technickému pokroku na základě nejlepších dostupných technik, přijímá Komise akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 76 a za podmínek uvedených v článcích 77 a 78, pokud jde o přizpůsobení části 3 a 4 přílohy V, části 2, 6, 7 a 8 přílohy VI a části 5, 6, 7 a 8 přílohy VII tomuto vědeckému a technickému pokroku.

Článek 75

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor.

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se články 5 a 7 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na článek 8 zmíněného rozhodnutí.

Doba uvedená v čl. 5 odst. 6 rozhodnutí 1999/468/ES je tři měsíce.

Článek 76

Výkon přenesení pravomoci

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedené v čl. 48 odst. 5 a článku 74 je svěřena Komisi na dobu pěti let od 6. ledna 2011. Komise vypracuje zprávu o přenesené pravomoci nejpozději šest měsíců před koncem tohoto pětiletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejně dlouhá období, pokud je Evropský parlament nebo Rada nezruší v souladu s článkem 77.

2. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.

3. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci svěřená Komisi podléhá podmínkám stanoveným v článcích 77 a 78.

Článek 77

Zrušení přenesení pravomoci

1. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v čl. 48 odst. 5 a článku 74 kdykoli zrušit.

2. Orgán, který zahájil interní postup s cílem rozhodnout, zda zrušit přenesení pravomoci, vyvine úsilí v přiměřené lhůtě před přijetím konečného rozhodnutí informovat druhý orgán a Komisi a uvede pravomoci, jejichž přenesení by mělo být zrušeno, a možné důvody tohoto zrušení.

3. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomocí v něm blíže určených. Rozhodnutí nabývá účinku okamžitě nebo k pozdějšímu dni, který v něm je upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci. Bude zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 78

Námitky proti aktům v přenesené pravomoci

1. Evropský parlament nebo Rada mohou proti aktu v přenesené pravomoci vyslovit námitky ve lhůtě dvou měsíců ode dne oznámení.

Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o dva měsíce.

2. Pokud Evropský parlament ani Rada ve lhůtě stanovené v odstavci 1 námitky proti aktu v přenesené pravomoci nevysloví, zveřejní se akt v *Úředním věstníku Evropské unie a* vstupuje v platnost dnem v něm stanoveným.

Akt v přenesené pravomoci může být zveřejněn v Úředním věstníku Evropské unie a vstoupit v platnost před uplynutím tohoto období, pokud Evropský parlament i Rada informují Komisi o tom, že nehodlají vyslovit námitky.

3. Akt v přenesené pravomoci nevstoupí v platnost, pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada vysloví námitky ve lhůtě stanovené v odstavci 1. Orgán, který vyslovuje námitky proti aktu v přenesené pravomoci, je odůvodní.

Článek 79

Sankce

Členské státy stanoví sankce za porušení vnitrostátních předpisů přijatých na základě této směrnice. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy oznámí takto stanovené sankce Komisi do 7. ledna 2013 a neprodleně jí oznámí všechny následné změny těchto ustanovení.

Článek 80

Provedení

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s článkem 2, čl. 3 body 8, 11 až 15, 18 až 23, 26 až 30 a 34, 38 a 41, čl. 4 odst. 2 a 3, článkem 7, články 8 a 10, čl. 11 písm. e) a h), čl. 12 odst. 1 písm. e) a h), čl. 13 odst. 7, čl. 14 odst. 1 písm. c) bodem ii) a písm. d), e), f) a h) a odst. 2 až 7, čl. 15 odst. 2 až 5, články 16, 17 a 19, čl. 21 odst. 2 až 5, články 22, 23, 24, 27, 28 a 29, čl. 30 odst. 1, 2, 3, 4, 7 a 8, články 31 až 36, články 38 a 39, čl. 40 odst. 2 a 3, články 42 a 43, čl. 45 odst. 1, článkem 58, čl. 59 odst. 5, článkem 63, čl. 65 odst. 3, články 69 až 72 a článkem 79 a s prvním pododstavcem a body 1.1 a 1.4, bodem 2.5 písm. b), body 3.1, 4 a 5, bodem 6.1 písm. c), bodem 6.4 písm. b) a body 6.6, 6.10 a 6.11 přílohy I, přílohou II, bodem 12 přílohy III, přílohou V, částí 1 písm. b), částí 4 body 2.2, 2.4, 3.1 a 3.2, částí 6 body 2.5 a 2.6 a částí 8 bodem 1.1 písm. d) přílohy VI, částí 4 bodem 2, částí 5 bodem 1 a částí 7 bodem 3 přílohy VII a částí 1 bodem 1 a bodem 2 písm. c), částí 2 body 2 až 3 a částí 3 přílohy VIII do 7. ledna 2013.

Tyto předpisy použijí od téhož dne.

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 81

Zrušení

1. Směrnice 78/176/EHS, 82/883/EHS, 92/112/EHS, 1999/13/ES, 2000/76/ES a 2008/1/ES ve znění aktů uvedených v části A přílohy IX se zrušují s účinkem ode dne 7. ledna 2014, aniž jsou dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůt pro provedení směrnic uvedených v části B přílohy IX ve vnitrostátním právu.

2. Směrnice 2001/80/ES ve znění aktů uvedených v části A přílohy IX se zrušuje s účinkem od dne 1. ledna 2016, aniž jsou dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůt pro provedení směrnic uvedených v části B přílohy IX ve vnitrostátním právu.

3. Odkazy na zrušené směrnice se považují za odkazy na tuto směrnici v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze X.

Článek 82

Přechodná ustanovení

1. Na zařízení provozující činnosti uvedené v bodě 1.1 pro činnosti s celkovým jmenovitým tepelným příkonem více než 50 MW, bodech 1.2 a 1.3, bodě 1.4 písm. a), bodech 2.1 až 2.6, bodech 3.1 až 3.5, bodech 4.1 až 4.6 pro činnosti týkající se výroby chemickým zpracováním, bodech 5.1 a 5.2 pro činnosti, na které se vztahuje směrnice 2008/1/ES, bodě 5.3 písm. a) bodech i) a ii), bodě 5.4, bodě 6.1 písm. a) a b), bodech 6.2 a 6.3, bodě 6.4. písm. a), písm. b) pro činnosti, na které se vztahuje směrnice 2008/1/ES a písm. c) a bodech 6.5 až 6.9 přílohy I, která jsou v provozu, kterým bylo uděleno povolení nebo jejichž provozovatelé podali úplnou žádost o povolení před 7. lednem 2013 a která byla uvedena do provozu nejpozději 7. ledna 2014, použijí členské státy právní a správní předpisy přijaté v souladu s čl. 80 odst. 1 ode dne 7. ledna 2014, s výjimkou kapitoly III a přílohy V.

2. Na zařízení provozující činnosti uvedené v bodě 1.1 pro činnosti s celkovým jmenovitým tepelným příkonem 50 MW, bodě 1.4 písm. b), bodech 4.1 až 4.6 pro činnosti týkající se výroby biologickým zpracováním, bodech 5.1 a 5.2 pro činnosti na které se nevztahuje směrnice 2008/1/ES, bodě 5.3 písm. a), bodech iii), iv) a v), bodě 5.3 písm. b), bodech 5.5 a 5.6, bodě 6.1 písm. c), bodě 6.4 písm. b) pro činnosti, na které se nevztahuje směrnice 2008/1/ES, a bodech 6.10 a 6.11 přílohy I, která jsou v provozu před 7. lednem 2013, použijí členské státy právní a správní předpisy přijaté v souladu s touto směrnicí ode dne 7. července 2015, s výjimkou kapitol III a IV a příloh V a VI.

3. Na spalovací zařízení uvedená v čl. 30 odst. 2 použijí členské státy právní a správní předpisy přijaté v souladu s čl. 80 odst. 1, aby bylo dosaženo souladu s kapitolou III a přílohou V, od 1. ledna 2016.

4. Na spalovací zařízení uvedená v čl. 30 odst. 3 členské státy ode dne 7. ledna 2013 již dále nepoužívají směrnici 2001/80/ES.

5. Na spalovací zařízení, která spoluspalují odpad, se část 4 bod 3.1 přílohy VI použije

a) do dne 31. prosince 2015 v případě spalovacích zařízení uvedených v čl. 30 odst. 2;

b) ode dne 7. ledna 2013 v případě spalovacích zařízení uvedených v čl. 30 odst. 3.

6. Na spalovací zařízení, která spoluspalují odpad, se část 4 bod 3.2 přílohy VI použije

a) ode dne 1. ledna 2016 v případě spalovacích zařízení uvedených v čl. 30 odst. 2;

b) ode dne 7. ledna 2013 v případě spalovacích zařízení uvedených v čl. 30 odst. 3.

7. Článek 58 se použije ode dne 1. června 2015. Do té doby látky nebo směsi, které jsou z důvodu obsahu těkavých organických sloučenin klasifikovány podle nařízení (ES) č. 1272/2008 jako karcinogenní, mutagenní nebo toxické pro reprodukci a kterým jsou přiřazeny standardní věty o nebezpečnosti H340, H350, H350i, H360D nebo H360F či standardní věty označující specifickou rizikovost R45, R46, R49, R60 nebo R61 nebo které jsou těmito větami označovány, musí být co nejdříve a v nejvyšší možné míře nahrazeny méně škodlivými látkami nebo směsmi.

8. Ustanovení čl. 59 odst. 5 se použije ode dne 1. června 2015. Do té doby se za účelem ochrany lidského zdraví a životního prostředí emise těkavých organických sloučenin, kterým jsou přiřazeny standardní věty o nebezpečnosti H340, H350, H350i, H360D nebo H360F či standardní věty označující specifickou rizikovost R45, R46, R49, R60 nebo R61 nebo které musí být těmito větami označovány, a emise halogenovaných těkavých organických sloučenin, kterým jsou přiřazeny standardní věty o nebezpečnosti H341 nebo H351 či věty označující specifickou rizikovost R40 nebo R68 nebo které musí být těmito větami označovány, omezují v podmínkách záchytu do té míry, do jaké je to technicky a ekonomicky proveditelné, přičemž nesmějí překračovat příslušné mezní hodnoty emisí stanovené v části 4 přílohy VII.

9. Část 4 bod 2 přílohy VII se použije ode dne 1. června 2015. Do té doby musí být v případě emisí halogenovaných těkavých organických sloučenin, jimž jsou přiřazeny standardní věty o nebezpečnosti H341 nebo H351 či standardní věty označující specifickou rizikovost R40 nebo R68 nebo které musí být těmito větami označovány, o celkovém hmotnostním toku všech sloučenin, které jsou příčinou označení H341 nebo H351 či označení R40 nebo R68, větším nebo rovném 100 g/h dodržena mezní hodnota emisí 20 mg/Nm^3. Tato mezní hodnota emisí se týká součtu hmotností jednotlivých sloučenin.

Článek 83

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 84

Určení

Tato směrnice je určena členským státům.

Ve Štrasburku dne 24. listopadu 2010.

Za Evropský parlament	*Za Radu*
předseda	*předseda nebo předsedkyně*
J. BUZEK	O. CHASTEL

PŘÍLOHA I

Kategorie činností podle článku 10

Níže uváděné prahové hodnoty jsou obecně udávány ve vztahu k výrobním kapacitám anebo jinému výstupu průmyslové činnosti. Je-li ve stejném zařízení provozováno několik činností, které spadají pod týž popis činnosti zahrnující prahovou hodnotu, kapacity výstupů z těchto činností se sčítají. Pokud jde o činnosti v oblasti nakládání s odpady, použije se tento výpočet na úrovni činností 5.1, 5.3 písm. a) a 5.3 písm. b).

Komise vypracuje pokyny

a) ke vztahu mezi činnostmi v oblasti nakládání s odpady popsanými v této příloze a činnostmi v oblasti nakládání s odpady popsanými v přílohách I a II směrnice 2008/98/ES a

b) k výkladu pojmu „průmyslové měřítko“ ve vztahu k popisu činností chemického průmyslu uvedených v této příloze.

1. Energetika

1.1. Spalování paliv v zařízeních o celkovém jmenovitém tepelném příkonu 50 MW nebo více.

1.2. Rafinace minerálních olejů a plynů.

1.3. Výroba koksu.

1.4. Zplyňování nebo zkapalňování:

a) černého uhlí;

b) jiných paliv v zařízeních o celkovém jmenovitém tepelném příkonu 20 MW nebo více.

2. Výroba a zpracování kovů

2.1. Pražení nebo slinování kovové rudy (včetně sirníkové rudy).

2.2. Výroba surového železa nebo oceli (z prvotních nebo druhotných surovin), včetně kontinuálního lití, o kapacitě větší než 2,5 t za hodinu.

2.3. Zpracování železných kovů:

a) provoz válcoven za tepla o kapacitě větší než 20 t surové oceli za hodinu;

b) provoz kováren s buchary o energii větší než 50 kJ na jeden buchar, kde je spotřeba tepelné energie vyšší než 20 MW;

c) nanášení ochranných povlaků z roztavených kovů se zpracovávaným množstvím větším než 2 t surové oceli za hodinu.

2.4. Provoz sléváren železných kovů o výrobní kapacitě větší než 20 t za den.

2.5. Zpracování neželezných kovů:

a) výroba surových neželezných kovů z rudy, koncentrátů nebo druhotných surovin metalurgickými, chemickými nebo elektrolytickými postupy;

b) tavení, včetně slitinování, neželezných kovů, včetně přetavovaných produktů a provoz sléváren neželezných kovů o kapacitě tavení větší než 4 t za den u olova a kadmia nebo 20 t za den u všech ostatních kovů.

2.6. Povrchová úprava kovů nebo plastických hmot s použitím elektrolytických nebo chemických postupů, je-li obsah lázní větší než 30 m^3.

3. Zpracování nerostů

3.1. Výroba cementu, vápna a oxidu hořečnatého:

a) výroba cementového slínku v rotačních pecích o výrobní kapacitě větší než 500 t za den nebo v jiných pecích o výrobní kapacitě větší než 50 t za den;

b) výroba vápna v pecích o výrobní kapacitě větší než 50 t za den;

c) výroba oxidu hořečnatého v pecích o výrobní kapacitě větší než 50 t za den.

3.2. Výroba azbestu nebo produktů na bázi azbestu.

3.3. Výroba skla, včetně skleněných vláken, o kapacitě tavení větší než 20 t za den.

3.4. Tavení nerostných materiálů, včetně výroby nerostných vláken, o kapacitě tavení větší než 20 t za den.

3.5. Výroba keramických výrobků vypalováním, zejména krytinových tašek, cihel, žáruvzdorných tvárnic, obkládaček, kameniny nebo porcelánu o výrobní kapacitě větší než 75 t za den, nebo o kapacitě pece větší než 4 m^3 a s hustotou vsázky větší než 300 kg/m^3 na pec.

4. Chemický průmysl

Pro účely tohoto oddílu se u kategorií činností uvedených v této části „výrobou“ rozumí výroba látek nebo skupin látek uvedených v bodech 4.1 až 4.6 na základě chemického nebo biologického zpracování v průmyslovém měřítku.

4.1. Výroba organických chemických látek, jako jsou

a) jednoduché uhlovodíky (lineární nebo cyklické, nasycené nebo nenasycené, alifatické nebo aromatické);

b) kyslíkaté deriváty uhlovodíků, jako alkoholy, aldehydy, ketony, karboxylové kyseliny, estery a směsi esterů, acetáty, ethery, peroxidy a epoxidové pryskyřice;

c) organické sloučeniny síry;

d) organické sloučeniny dusíku, jako aminy, amidy, nitroderiváty, nitrily, kyanatany a isokyanatany;

e) organické sloučeniny fosforu;

f) halogenderiváty uhlovodíků;

g) organokovové sloučeniny;

h) plastické hmoty (polymery, syntetická vlákna a vlákna na bázi celulózy);

i) syntetické kaučuky;

j) barviva a pigmenty;

k) povrchově aktivní látky.

4.2. Výroba anorganických chemických látek, jako jsou:

a) plyny, jako čpavek, chlor nebo chlorovodík, fluor nebo fluorovodík, oxidy uhlíku, sloučeniny síry, oxidy dusíku, vodík, oxid siřičitý a karbonylchlorid;

b) kyseliny, jako kyselina chromová, kyselina fluorovodíková, kyselina fosforečná, kyselina dusičná, kyselina solná, kyselina sírová, oleum a kyselina siřičitá;

c) zásady, jako hydroxid amonný, hydroxid draselný a hydroxid sodný;

d) soli, jako chlorid amonný, chlorečnan draselný, uhličitan draselný, uhličitan sodný, perboritan a dusičnan stříbrný;

e) nekovy, oxidy kovů či jiné anorganické sloučeniny, jako karbid vápníku, křemík a karbid křemíku.

4.3. Výroba hnojiv na bázi fosforu, dusíku a draslíku (jednoduchých nebo směsných).

4.4. Výroba prostředků na ochranu rostlin nebo biocidů.

4.5. Výroba farmaceutických produktů, včetně meziproduktů.

4.6. Výroba výbušnin.

5. Nakládání s odpady

5.1. Odstraňování nebo využívání nebezpečných odpadů při kapacitě větší než 10 t za den a zahrnující jednu nebo více z těchto činností:

a) biologická úprava;

b) fyzikálně-chemická úprava;

c) mísení nebo směšování před zahájením některé z dalších činností uvedených v bodech 5.1 a 5.2;

d) opětovné balení před zahájením některé z dalších činností uvedených v bodech 5.1 a 5.2;

e) zpětné získávání či regenerace rozpouštědel;

f) recyklace či zpětné získávání anorganických látek jiných než kovy nebo sloučeniny kovů;

g) regenerace kyselin nebo zásad;

h) využití složek používaných ke snižování znečištění;

i) využití složek katalyzátorů;

j) rafinace olejů nebo jiné opětovné použití olejů;

k) ukládání do povrchových úložišť.

5.2. Odstranění nebo využití odpadu v zařízeních na spalování odpadu nebo v zařízeních na spoluspalování odpadu

a) při kapacitě větší než 3 t za hodinu v případě odpadu jiného než nebezpečného;

b) při kapacitě větší než 10 t za den v případě nebezpečného odpadu.

5.3. a) Odstraňování odpadů neklasifikovaných jako nebezpečné o kapacitě nad 50 t za den a zahrnující jednu nebo více z následujících činností, s výjimkou činností, na které se vztahuje směrnice 91/271/EHS ze dne 21. května 1991 o čištění městských odpadních vod ([1]):

i) biologická úprava;

ii) fyzikálně-chemická úprava;

iii) předúprava odpadu pro spalování nebo spoluspalování;

iv) úprava strusky a popela;

v) úprava kovových odpadů v drtičích, včetně odpadních elektrických a elektronických zařízení, vozidel s ukončenou životností a jejich součástí;

([1]) Úř. věst. L 135, 30.5.1991, s. 40.

b) využití nebo využití kombinované s odstraněním jiných než nebezpečných odpadů, při kapacitě větší než 75 t za den a za použití jedné či více z níže uvedených činností, s výjimkou činností, na něž se vztahuje směrnice 91/271/EHS:

i) biologická úprava;

ii) předúprava odpadů pro spalování nebo spoluspalování;

iii) úprava strusky a popela;

iv) úprava kovových odpadů v drtičích, včetně odpadních elektrických a elektronických zařízení, vozidel s ukončenou životností a jejich součástí.

Je-li jedinou z použitých činností úpravy odpadu anaerobní digesce, činí prahová hodnota pro kapacitu u této činnosti 100 t za den.

5.4. Skladování na skládkách ve smyslu čl. 2 písm. g) směrnice Rady 1999/31/ES ze dne 26. dubna 1999 o skládkách odpadů ([1]), které přijímají více než 10 t odpadu za den nebo mají celkovou kapacitu větší než 25 000 t, s výjimkou skládek inertního odpadu.

5.5. Dočasné uložení nebezpečného odpadu, na něž se nevztahuje bod 5.4, před provedením činností uvedených v bodech 5.1, 5.2, 5.4 a 5.6 o celkovém objemu větším než 50 tun, s výjimkou dočasného uložení před sběrem na místě, kde odpad vzniká.

5.6. Podzemní uložení nebezpečného odpadu o celkové kapacitě větší než 50 tun.

6. Ostatní činnosti

6.1. Výroba v průmyslových zařízeních

a) buničiny ze dřeva nebo jiných vláknitých materiálů;

b) papíru nebo lepenky při výrobní kapacitě větší než 20 t za den;

c) jednoho či více následujících druhů desek na bázi dřeva: desky z orientovaných třísek, dřevotřískové desky nebo dřevovláknité desky, při výrobní kapacitě větší než 600 m^3 za den.

6.2. Předúprava (operace jako praní, bělení, mercerace) nebo barvení textilních vláken či textilií při kapacitě zpracování větší než 10 t za den.

6.3. Vydělávání kůží a kožešin při zpracovatelské kapacitě větší než 12 t hotových výrobků za den.

6.4. a) Provozování jatek o kapacitě porážky větší než 50 t za den.

b) Úprava a zpracování, jiné než výlučně balení, následujících surovin, a to bez ohledu na to, zda dříve byly nebo nebyly zpracovány, za účelem výroby potravin nebo krmiv

i) pouze ze surovin živočišného původu (jiných než výlučně mléka) při výrobní kapacitě větší než 75 t za den;

ii) pouze ze surovin rostlinného původu při výrobní kapacitě větší než 300 t za den, nebo není-li zařízení žádný rok v nepřetržitém provozu po dobu delší než 90 po sobě jdoucích dní, 600 t za den;

iii) ze surovin živočišného a rostlinného původu, ve formě kombinovaných nebo samostatných výrobků, při výrobní kapacitě v tunách za den větší než

— 75, pokud A je 10 nebo více; nebo

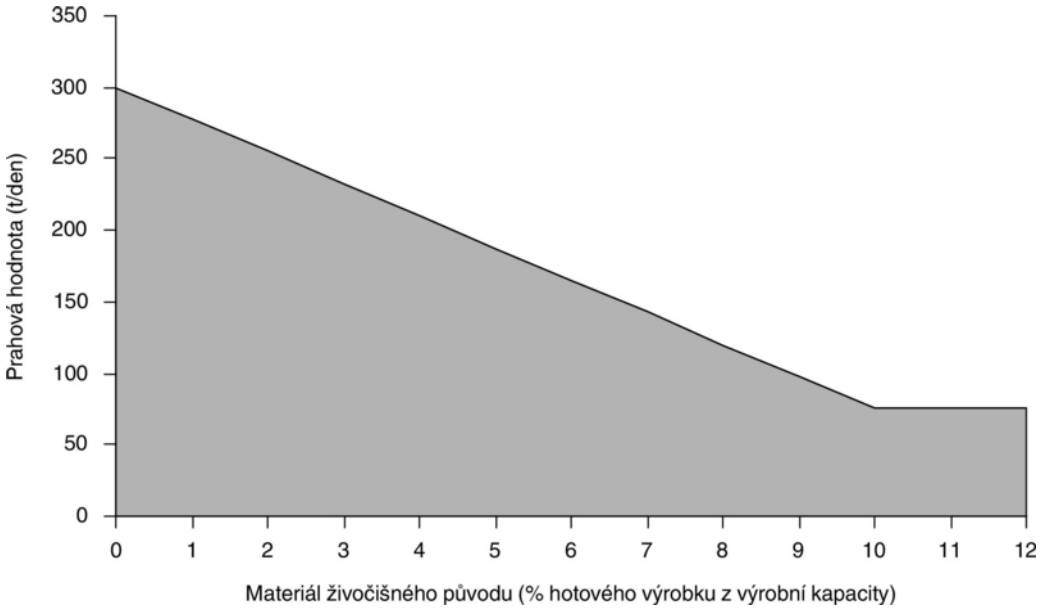
— [300– (22,5 × A)] ve všech ostatních případech,

kde „A“ je podíl materiálu živočišného původu (v procentech hmotnostních) na výrobní kapacitě.

Do konečné hmotnosti výrobku se nezahrnuje balení.

([1]) Úř. věst. L 182, 16.7.1999, s. 1.

Tento pododdíl se nepoužije, pokud je surovinou pouze mléko.

c) Úprava a zpracování pouze mléka při kapacitě odebíraného mléka větší než 200 t za den (průměrná roční hodnota).

6.5. Odstraňování a zpracování mrtvých těl zvířat a odpadů živočišného původu při kapacitě zpracování větší než 10 t za den.

6.6. Intenzivní chov drůbeže nebo prasat

a) s prostorem pro více než 40 000 kusů drůbeže;

b) s prostorem pro více než 2 000 prasat na porážku (nad 30 kg); nebo

c) s prostorem pro více než 750 prasnic.

6.7. Povrchová úprava látek, předmětů nebo výrobků, používající organická rozpouštědla, zejména provádějící apreturu, potiskování, pokovování, odmašťování, nepromokavou úpravu, úpravu rozměrů, barvení, čištění nebo impregnaci, při spotřebě organických rozpouštědel vyšší než 150 kg za hodinu nebo než 200 t za rok.

6.8. Výroba uhlíku (vysokoteplotní karbonizací černého uhlí) nebo elektrografitu vypalováním či grafitizací.

6.9. Zachytávání toků CO_2 ze zařízení, na něž se vztahuje tato směrnice, za účelem geologického ukládání podle směrnice 2009/31/ES.

6.10. Konzervace dřeva a dřevěných výrobků chemickými látkami při výrobní kapacitě větší než 75 m^3 za den, jiná než pouhé ošetření proti zabarvení běli.

6.11. Nezávisle prováděné čištění odpadních vod, na které se nevztahuje směrnice 91/271/EHS a které jsou vypouštěny zařízením, na které se vztahuje kapitola II.

PŘÍLOHA II

Seznam znečišťujících látek

OVZDUŠÍ

1. Oxid siřičitý a jiné sloučeniny síry
2. Oxidy dusíku a jiné sloučeniny dusíku
3. Oxid uhelnatý
4. Těkavé organické sloučeniny
5. Kovy a jejich sloučeniny
6. Tuhé znečišťující látky, včetně jemných částic
7. Azbest (suspendované částice, vlákna)
8. Chlor a jeho sloučeniny
9. Fluor a jeho sloučeniny
10. Arzen a jeho sloučeniny
11. Kyanidy
12. Látky a směsi, u nichž bylo prokázáno, že při přenosu vzduchem mají karcinogenní nebo mutagenní účinky nebo vlastnosti, které mohou ovlivnit reprodukci
13. Polychlorované dibenzodioxiny a polychlorované dibenzofurany

VODA

1. Organické sloučeniny halogenů a látky, které mohou ve vodném prostředí tyto sloučeniny vytvářet
2. Organické sloučeniny fosforu
3. Organické sloučeniny cínu
4. Látky a směsi, u nichž bylo prokázáno, že ve vodním prostředí nebo při přenosu vodním prostředím mají karcinogenní nebo mutagenní účinky nebo vlastnosti, které mohou ovlivnit reprodukci
5. Perzistentní uhlovodíky a perzistentní a bioakumulovatelné toxické organické látky
6. Kyanidy
7. Kovy a jejich sloučeniny
8. Arzen a jeho sloučeniny
9. Biocidy a přípravky na ochranu rostlin
10. Materiály v suspenzi
11. Látky, které přispívají k eutrofizaci (zejména dusičnany a fosforečnany)
12. Látky s nepříznivým vlivem na kyslíkovou bilanci (které mohou být měřeny pomocí parametrů jako BSK, CHSK atd.)
13. Látky uvedené v příloze X směrnice 2000/60/ES

PŘÍLOHA III

Kritéria pro určování nejlepších dostupných technik

1. Použití nízkoodpadní technologie

2. Použití méně nebezpečných látek

3. Podpora využívání a recyklace látek, které vznikají nebo se používají v technologickém procesu, a případně využívání a recyklaci odpadu

4. Srovnatelné procesy, zařízení či provozní metody, které již byly úspěšně vyzkoušeny v průmyslovém měřítku

5. Technický rozvoj a vývoj vědeckých poznatků

6. Povaha, účinky a množství dotyčných emisí

7. Předpokládané termíny spuštění nových nebo stávajících zařízení

8. Doba potřebná k zavedení nejlepší dostupné techniky

9. Spotřeba a druh surovin (včetně vody) používaných v technologickém procesu a jejich energetická náročnost

10. Požadavek prevence nebo omezení na minimum celkového dopadu emisí na životní prostředí a stupeň rizika jeho ohrožení

11. Požadavek předcházení haváriím a minimalizace jejich následků pro životní prostředí

12. Informace zveřejňované veřejnými mezinárodními organizacemi

PŘÍLOHA IV

Účast veřejnosti na rozhodování

1. Následující informace musí být sděleny veřejnosti (prostřednictvím veřejného oznámení nebo jinými vhodnými prostředky, jako například elektronickými médii, jsou-li k dispozici) v počátečním stádiu rozhodovacího procesu nebo nejpozději, jakmile je možné tyto informace rozumně poskytnout:

   a) žádost o povolení nebo případně návrh na aktualizaci povolení nebo podmínek povolení podle článku 21, včetně popisu prvků uvedených v čl. 12 odst. 1;

   b) tam, kde je to použitelné, skutečnost, že rozhodnutí podléhá posouzení vnitrostátních nebo přeshraničních vlivů na životní prostředí nebo konzultacím mezi členskými státy podle článku 26;

   c) údaje o orgánech příslušných vydat rozhodnutí, o orgánech, od kterých je možné obdržet příslušné informace, a o orgánech, na které se lze obracet s připomínkami či dotazy, a také údaje o lhůtách pro podávání připomínek či dotazů;

   d) povaha možných rozhodnutí nebo návrh rozhodnutí, je-li k dispozici;

   e) údaje o případném návrhu na aktualizaci povolení nebo podmínek povolení;

   f) informace o tom, kdy, kde a jakým způsobem budou příslušné informace zpřístupněny;

   g) podrobné podmínky účasti veřejnosti a konzultací stanovené podle bodu 5.

2. Členské státy zajistí, aby dotčené veřejnosti byly v přiměřených lhůtách zpřístupněny tyto informace:

   a) v souladu s vnitrostátním právem hlavní zprávy a doporučení adresované příslušnému orgánu nebo orgánům v době, kdy byla dotčená veřejnost informována v souladu s bodem 1;

   b) v souladu se směrnicí 2003/4/ES informace neuvedené v bodě 1, které jsou významné pro rozhodnutí podle článku 5 této směrnice a které budou dostupné až po informování dotčené veřejnosti v souladu s bodem 1.

3. Dotčená veřejnost má právo předkládat příslušnému orgánu připomínky a stanoviska před přijetím rozhodnutí.

4. Při rozhodování musí být náležitě přihlédnuto k výsledkům konzultací konaných podle této přílohy.

5. Podrobné podmínky informování veřejnosti (například formou vývěsek v určité oblasti nebo oznámeními v místním tisku) a konzultací s dotčenou veřejností (například písemným vyjádřením nebo veřejnou anketou) stanoví členské státy. Pro jednotlivé fáze se stanoví přiměřené lhůty tak, aby bylo dost času na informování veřejnosti a aby dotčená veřejnost měla dost času na přípravu a účinnou účast na rozhodování ve věcech životního prostředí podle této přílohy.

PŘÍLOHA V

Technická ustanovení týkající se spalovacích zařízení

ČÁST 1

Mezní hodnoty emisí pro spalovací zařízení uvedená v čl. 30 odst. 2

1. Všechny mezní hodnoty emisí se počítají při teplotě 273,15 K, tlaku 101,3 kPa, po korekci na obsah vodní páry v odpadních plynech a při normovaném obsahu O_2 6 % u pevných paliv, 3 % u spalovacích zařízení využívajících kapalná a plynná paliva, s výjimkou plynových turbín a plynových motorů, a 15 % u plynových turbín a plynových motorů.

2. Mezní hodnoty emisí (v mg/Nm^3) pro SO_2 pro spalovací zařízení využívající pevná nebo kapalná paliva, s výjimkou plynových turbín a plynových motorů

Celkový jmenovitý tepelný příkon (MW)	Černé a hnědé uhlí a další pevná paliva	Biomasa	Rašelina	Kapalná paliva
50–100	400	200	300	350
100–300	250	200	300	250
> 300	200	200	200	200

Pro spalovací zařízení, která využívají pevná paliva, kterým bylo uděleno povolení před 27. listopadem 2002 nebo jejichž provozovatel před tímto dnem podal úplnou žádost o povolení, která byla uvedena do provozu nejpozději 27. listopadu 2003 a která nejsou v provozu více než 1 500 provozních hodin za rok jako klouzavý průměr za pět let, platí mezní hodnota emisí pro SO_2 ve výši 800 mg/Nm^3.

Pro spalovací zařízení, která využívají kapalná paliva, kterým bylo uděleno povolení před 27. listopadem 2002 nebo jejichž provozovatel před tímto dnem podal úplnou žádost o povolení, která byla uvedena do provozu nejpozději 27. listopadu 2003 a která nejsou v provozu více než 1 500 provozních hodin za rok jako klouzavý průměr za dobu pěti let, platí mezní hodnota emisí pro SO_2 ve výši 850 mg/Nm^3 v případě zařízení s celkovým jmenovitým tepelným příkonem nepřesahujícím 300 MW a ve výši 400 mg/Nm^3 v případě zařízení s celkovým jmenovitým tepelným příkonem vyšším než 300 MW.

Na část spalovacího zařízení, která vypouští odpadní plyny jedním či více samostatnými průduchy v rámci společného komína a která není v provozu více než 1 500 provozních hodin za rok jako klouzavý průměr za dobu pěti let, se mohou vztahovat mezní hodnoty stanovené v předchozích dvou pododstavcích ve vztahu k celkovému jmenovitému tepelnému příkonu celého spalovacího zařízení. V tom případě se emise odváděné každým z těchto průduchů monitorují odděleně.

3. Mezní hodnoty emisí (v mg/Nm^3) pro SO_2 pro spalovací zařízení využívající plynná paliva, s výjimkou plynových turbín a plynových motorů

Obecně	35
Zkapalněný plyn	5
Plyny z koksárenských pecí s nízkou výhřevností	400
Plyny z vysokých pecí s nízkou výhřevností	200

Pro spalovací zařízení spalující plyny s nízkou výhřevností ze zplyňování rafinérských zbytků, kterým bylo uděleno povolení před 27. listopadem 2002 nebo jejichž provozovatel před tímto dnem podal úplnou žádost o povolení a která byla uvedena do provozu nejpozději 27. listopadu 2003, platí mezní hodnota emisí pro SO_2 ve výši 800 mg/Nm^3.

4. Mezní hodnoty emisí (v mg/Nm^3) pro NO_x pro spalovací zařízení využívající pevná nebo kapalná paliva, s výjimkou plynových turbín a plynových motorů

Celkový jmenovitý tepelný příkon (MW)	Černé a hnědé uhlí a další pevná paliva	Biomasa a rašelina	Kapalná paliva
50–100	300 450 v případě spalování práškového hnědého uhlí	300	450
100–300	200	250	200 (1)
> 300	200	200	150 (1)

Poznámka:

(1) Mezní hodnota emisí činí 450 mg/Nm^3 pro spalování zbytků pocházejících z destilace či zpracování při rafinaci surové ropy pro vlastní spotřebu ve spalovacích zařízeních o celkovém jmenovitém tepelném příkonu nepřesahujícím 500 MW, kterým bylo uděleno povolení před 27. listopadem 2002 nebo jejichž provozovatel před tímto dnem podal úplnou žádost o povolení a která byla uvedena do provozu nejpozději 27. listopadu 2003.

Pro spalovací zařízení v chemických zařízeních o celkovém jmenovitém tepelném příkonu nepřesahujícím 500 MW používajících kapalné zbytky z výroby jakožto nekomerční palivo pro vlastní spotřebu, kterým bylo uděleno povolení před 27. listopadem 2002 nebo jejichž provozovatel před tímto dnem podal úplnou žádost o povolení a která byla uvedena do provozu nejpozději 27. listopadu 2003, platí mezní hodnota emisí pro NO_x ve výši 450 mg/Nm^3.

Pro spalovací zařízení o celkovém jmenovitém tepelném příkonu nepřesahujícím 500 MW, která využívají pevná nebo kapalná paliva, kterým bylo uděleno povolení před 27. listopadem 2002 nebo jejichž provozovatel před tímto dnem podal úplnou žádost o povolení, která byla uvedena do provozu nejpozději 27. listopadu 2003 a která nejsou v provozu déle než 1 500 provozních hodin za rok jako klouzavý průměr za dobu pěti let, platí mezní hodnota emisí pro NO_x ve výši 450 mg/Nm^3.

Pro spalovací zařízení o celkovém jmenovitém tepelném příkonu vyšším než 500 MW, která využívají pevná paliva, kterým bylo uděleno povolení před 1. červencem 1987 a která nejsou v provozu déle než 1 500 provozních hodin za rok jako klouzavý průměr za dobu pěti let, platí mezní hodnota emisí pro NO_x ve výši 450 mg/Nm^3.

Pro spalovací zařízení o celkovém jmenovitém tepelném příkonu vyšším než 500 MW, která využívají kapalná paliva, kterým bylo uděleno povolení před 27. listopadem 2002 nebo jejichž provozovatel před tímto dnem podal úplnou žádost o povolení, která byla uvedena do provozu nejpozději 27. listopadu 2003 a která nejsou v provozu více než 1 500 provozních hodin za rok jako klouzavý průměr za dobu pěti let, platí mezní hodnota emisí pro NO_x ve výši 400 mg/Nm^3.

Na část spalovacího zařízení, která vypouští odpadní plyny jedním či více samostatnými průduchy v rámci společného komína a která není v provozu více než 1 500 provozních hodin za rok jako klouzavý průměr za dobu pěti let, se mohou vztahovat mezní hodnoty emisí stanovené v předchozích třech pododstavcích ve vztahu k celkovému jmenovitému tepelnému příkonu celého spalovacího zařízení. V tom případě se emise odváděné každým z těchto průduchů monitorují odděleně.

5. Pro plynové turbíny (včetně CCGT) používající jako kapalná paliva lehké a střední destiláty platí mezní hodnoty emisí ve výši 90 mg/Nm^3 pro NO_x a 100 mg/Nm^3 pro CO.

Mezní hodnoty emisí stanovené v tomto bodě se nevztahují na plynové turbíny určené pro použití v mimořádných případech, které jsou v provozu méně než 500 provozních hodin za rok. Provozovatel takových zařízení zaznamenává využité provozní hodiny.

6. Mezní hodnoty emisí (v mg/Nm^3) pro NO_x a CO pro spalovací zařízení spalující plyn

	NO_x	CO
Spalovací zařízení spalující zemní plyn, s výjimkou plynových turbín a plynových motorů	100	100
Spalovací zařízení spalující vysokopecní plyn, plyn z koksárenských pecí nebo plyny ze zplyňování rafinérských zbytků s nízkou výhřevností, s výjimkou plynových turbín a plynových motorů	200 (4)	—
Spalovací zařízení spalující jiné plyny, s výjimkou plynových turbín a plynových motorů	200 (4)	—
Plynové turbíny (včetně CCGT) využívající jako palivo zemní plyn (1)	50 (2) (3)	100
Plynové turbíny (včetně CCGT) využívající jako palivo jiné plyny (4)	120	—
Plynové motory	100	100

Poznámky:

(1) Zemní plyn je přirozeně se vyskytující methan s maximálním obsahem 20 % obj. inertů a dalších složek.

(2) 75 mg/Nm^3 v následujících případech, kdy je účinnost plynové turbíny stanovena za podmínek základního zatížení podle ISO:

i) plynové turbíny v kombinovaných systémech na výrobu tepla a elektřiny s celkovou účinnosti vyšší než 75 %;

ii) plynové turbíny v zařízeních s kombinovaným cyklem s roční průměrnou celkovou elektrickou účinností vyšší než 55 %;

iii) plynové turbíny pro mechanický pohon.

(3) Pro plynové turbíny s jednoduchým cyklem, které nespadají do kategorií uvedených v poznámce 2, ale mají účinnost vyšší než 35 % – stanovenou za podmínek základního zatížení podle ISO –, platí mezní hodnota emisí pro NO_x ve výši 50×η/35, kde η je účinnost plynové turbíny za podmínek základního zatížení podle ISO vyjádřená v procentech.

(4) 300 mg/Nm^3 pro takováto spalovací zařízení o celkovém jmenovitém tepelném příkonu nepřesahujícím 500 MW, kterým bylo uděleno povolení před 27. listopadem 2002 nebo jejichž provozovatel před tímto dnem podal úplnou žádost o povolení a která byla uvedena do provozu nejpozději 27. listopadu 2003.

Pro plynové turbíny (včetně CCGT) platí mezní hodnoty emisí pro NO_x a CO stanovené v tabulce, která je obsažena v tomto bodě, pouze při zatížení větším než 70 %.

Pro plynové turbíny (včetně CCGT), kterým bylo uděleno povolení před 27. listopadem 2002 nebo jejichž provozovatel před tímto dnem podal úplnou žádost o povolení, které byly uvedeny do provozu nejpozději 27. listopadu 2003 a které nejsou v provozu více než 1 500 provozních hodin za rok jako klouzavý průměr za dobu pěti let, platí mezní hodnota emisí pro NO_x ve výši 150 mg/Nm^3 v případě spalování zemního plynu a ve výši 200 mg/Nm^3 v případě spalování ostatních plynů nebo kapalných paliv.

Na část spalovacího zařízení, která vypouští odpadní plyny jedním či více samostatnými průduchy v rámci společného komína a která není v provozu více než 1 500 provozních hodin za rok jako klouzavý průměr za dobu pěti let, se mohou vztahovat mezní hodnoty emisí stanovené v předchozím pododstavci ve vztahu k celkovému jmenovitému tepelnému příkonu celého spalovacího zařízení. V tom případě se emise odváděné každým z těchto průduchů monitorují odděleně.

Mezní hodnoty emisí stanovené v tomto bodě se nevztahují na plynové turbíny a plynové motory určené pro použití v mimořádných případech, které jsou v provozu méně než 500 provozních hodin za rok. Provozovatel takových zařízení zaznamenává využité provozní hodiny.

7. Mezní hodnoty emisí (v mg/Nm^3) pro emisní limity tuhých znečišťujících látek pro spalovací zařízení využívající pevná nebo kapalná paliva, s výjimkou plynových turbín a plynových motorů

Celkový jmenovitý tepelný příkon (MW)	Černé a hnědé uhlí a další pevná paliva	Biomasa a rašelina	Kapalná paliva (1)
50–100	30	30	30
100–300	25	20	25
> 300	20	20	20

Poznámka:

(1) Pro spalování zbytků pocházejících z destilace či zpracování při rafinaci surové ropy pro vlastní spotřebu ve spalovacích zařízeních, kterým bylo uděleno povolení před 27. listopadem 2002 nebo jejichž provozovatel před tímto dnem podal úplnou žádost o povolení a která byla uvedena do provozu nejpozději 27. listopadu 2003, platí mezní hodnota emisí ve výši 50 mg/Nm^3.

8. Mezní hodnoty emisí (v mg/Nm^3) pro tuhé znečišťující látky pro spalovací zařízení využívající plynná paliva, s výjimkou plynových turbín a plynových motorů

Obecně	5
Vysokopecní plyn	10
Plyny vznikající v ocelářském průmyslu, které lze použít jinde	30

ČÁST 2

Mezní hodnoty emisí pro spalovací zařízení uvedená v čl. 30 odst. 3

1. Všechny mezní hodnoty emisí se počítají při teplotě 273,15 K, tlaku 101,3 kPa, po korekci na obsah vodní páry v odpadních plynech a při normovaném obsahu O_2 6 % u pevných paliv, 3 % u spalovacích zařízení využívajících kapalná a plynná paliva, s výjimkou plynových turbín a plynových motorů, a 15 % u plynových turbín a plynových motorů.

   V případě plynových turbín s kombinovaným cyklem (CCGT) s doplňkovým spalováním může být normovaný obsah O_2 vymezen příslušným orgánem s ohledem na specifické vlastnosti příslušného zařízení.

2. Mezní hodnoty emisí (v mg/Nm^3) pro SO_2 pro spalovací zařízení využívající pevná nebo kapalná paliva, s výjimkou plynových turbín a plynových motorů

Celkový jmenovitý tepelný příkon (MW)	Černé a hnědé uhlí a jiná pevná paliva	Biomasa	Rašelina	Kapalná paliva
50–100	400	200	300	350
100–300	200	200	300 250 v případě spalování ve fluidním loži	200
> 300	150 200 v případě cirkulačního nebo tlakového spalování ve fluidním loži	150	150 200 v případě spalování ve fluidním loži	150

3. Mezní hodnoty emisí (v mg/Nm^3) pro SO_2 pro spalovací zařízení využívající plynná paliva, s výjimkou plynových turbín a plynových motorů

Obecně	35
Zkapalněný plyn	5
Plyny z koksárenských pecí s nízkou výhřevností	400
Plyny z vysokých pecí s nízkou výhřevností	200

4. Mezní hodnoty emisí (v mg/Nm^3) pro NO_x pro spalovací zařízení využívající pevná nebo kapalná paliva, s výjimkou plynových turbín a plynových motorů

Celkový jmenovitý tepelný příkon (MW)	Černé a hnědé uhlí a jiná pevná paliva	Biomasa a rašelina	Kapalná paliva
50–100	300 400 v případě spalování práškového hnědého uhlí	250	300
100–300	200	200	150
> 300	150 200 v případě spalování práškového hnědého uhlí	150	100

5. Pro plynové turbíny (včetně CCGT) využívající jako kapalná paliva lehké a střední destiláty platí mezní hodnoty emisí ve výši 50 mg/Nm^3 pro NO_x a 100 mg/Nm^3 pro CO.

Mezní hodnoty emisí stanovené v tomto bodě se nevztahují na plynové turbíny určené pro použití v mimořádných případech, které jsou v provozu méně než 500 provozních hodin za rok. Provozovatel takových zařízení zaznamenává využité provozní hodiny.

6. Mezní hodnoty emisí (v mg/Nm^3) pro NO_x a CO pro spalovací zařízení spalující plyn

	NO_x	CO
Spalovací zařízení jiná než plynové turbíny a plynové motory	100	100
Plynové turbíny (včetně CCGT)	50 (1)	100
Plynové motory	75	100

Poznámka:

(1) Pro plynové turbíny s jednoduchým cyklem, které mají účinnost vyšší než 35 % – stanovenou za podmínek základního zatížení podle ISO –, platí mezní hodnota emisí pro NO_x ve výši $50 \times \eta / 35$, kde η je účinnost plynové turbíny za podmínek základního zatížení podle ISO vyjádřená v procentech.

Pro plynové turbíny (včetně CCGT) platí mezní hodnoty emisí pro NO_x a CO stanovené v tomto bodě pouze při zatížení větším než 70 %.

Mezní hodnoty emisí stanovené v tomto bodě se nevztahují na plynové turbíny a plynové motory určené pro použití v mimořádných případech, které jsou v provozu méně než 500 provozních hodin za rok. Provozovatel takových zařízení zaznamenává využité provozní hodiny.

7. Mezní hodnoty emisí (v mg/Nm^3) pro tuhé znečišťující látky pro spalovací zařízení využívající pevná nebo kapalná paliva, s výjimkou plynových turbín a plynových motorů

Celkový jmenovitý tepelný příkon (MW)	
50–300	20
> 300	10 20 pro biomasu a rašelinu

8. Mezní hodnoty emisí (v mg/Nm^3) pro tuhé znečišťující látky pro spalovací zařízení využívající plynná paliva, s výjimkou plynových turbín a plynových motorů

Obecně	5
Vysokopecní plyn	10
Plyny vznikající v ocelářském průmyslu, které lze použít jinde	30

ČÁST 3

Monitorování emisí

1. Koncentrace SO_2, NO_x a tuhých znečišťujících látek v odpadních plynech z každého spalovacího zařízení o celkovém jmenovitém tepelném příkonu 100 MW nebo více se měří kontinuálně.

Koncentrace CO v odpadních plynech z každého spalovacího zařízení spalujícího plynná paliva o celkovém jmenovitém tepelném příkonu 100 MW nebo více se měří kontinuálně.

2. Příslušný orgán může rozhodnout, že nebude vyžadovat kontinuální měření uvedené v bodě 1 v těchto případech:

a) u spalovacích zařízení s životností kratší než 10 000 provozních hodin;

b) pro SO_2 a tuhé znečišťující látky ze spalovacích zařízení spalujících zemní plyn;

c) pro SO_2 ze spalovacích zařízení spalujících olej se známým obsahem síry v případech, že nejsou vybaveny zařízením na odsiřování odpadních plynů;

d) pro SO_2 ze spalovacích zařízení spalujících biomasu, jestliže provozovatel může prokázat, že emise SO_2 nemohou být za žádných okolností vyšší než předepsané mezní hodnoty emisí.

3. Pokud se kontinuální měření nevyžaduje, provádí se měření SO_2, NO_x, tuhých znečišťujících látek a u zařízení spalujících plyn také CO nejméně jednou za šest měsíců.

4. U spalovacích zařízení spalujících černé nebo hnědé uhlí se nejméně jednou za rok měří emise celkové rtuti.

5. Ke stanovení emisí SO_2 a NO_x lze jako alternativu k měření SO_2 a NO_x podle bodu 3 použít jiné postupy ověřené a schválené příslušnými orgány. U těchto postupů se použijí příslušné normy CEN, nebo nejsou-li normy CEN k dispozici, normy ISO nebo vnitrostátní či mezinárodní normy, které zajistí získání údajů srovnatelné odborné kvality.

6. Příslušný orgán musí být informován o významných změnách druhu používaného paliva nebo způsobu provozu zařízení. Příslušný orgán rozhodne, zda jsou požadavky na monitorování uvedené v bodech 1 až 4 i nadále postačující, nebo zda se musí upravit.

7. Kontinuální měření prováděná v souladu s bodem 1 zahrnují měření obsahu kyslíku, teploty, tlaku a obsahu vodní páry v odpadních plynech. Kontinuální měření obsahu vodní páry v odpadních plynech nejsou nutná, pokud se vzorkovaný odpadní plyn před provedením rozboru emisí vysuší.

8. Odběry vzorků a rozbor příslušných znečišťujících látek a měření provozních ukazatelů a rovněž zabezpečení kvality automatizovaných měřicích systémů a referenční metody měření určené ke kalibraci těchto systémů se provádějí v souladu s normami CEN. Nejsou-li normy CEN k dispozici, použijí se normy ISO nebo vnitrostátní či mezinárodní normy, které zajistí získání údajů srovnatelné odborné kvality.

Automatizované měřicí systémy podléhají alespoň jednou za rok revizi prostřednictvím paralelních měření referenčními metodami.

Provozovatel uvědomí příslušný orgán o výsledcích kontroly automatizovaných měřicích systémů.

9. Na úrovni mezních hodnot emisí nesmějí hodnoty 95 % intervalu spolehlivosti jednotlivého naměřeného výsledku překročit následující procentní podíly mezních hodnot emisí:

oxid uhelnatý	10 %
oxid siřičitý	20 %
oxidy dusíku	20 %
tuhé znečišťující látky	30 %

10. Platné hodinové a denní průměrné hodnoty se stanoví z naměřených platných hodinových průměrných hodnot po odečtení hodnoty intervalu spolehlivosti uvedeného v bodě 9.

Kterýkoli den, ve kterém jsou více než tři průměrné hodinové hodnoty v důsledku poruchy nebo údržby automatizovaného měřicího systému neplatné, je z hlediska měření neplatný. Je-li více než deset dní v roce z uvedených příčin neplatných, uloží příslušný orgán provozovateli, aby přijal patřičná opatření ke zlepšení spolehlivosti automatizovaného měřicího systému.

11. V případě zařízení, která musí dodržovat stupně odsíření podle článku 31, se pravidelně monitoruje rovněž obsah síry v palivu, které je ve spalovacím zařízení spalováno. Příslušné orgány jsou informovány o podstatných změnách v typu používaného paliva.

ČÁST 4

Posouzení dodržování mezních hodnot emisí

1. V případě kontinuálního měření se mezní hodnoty emisí stanovené v částech 1 a 2 považují za splněné, pokud vyhodnocení výsledků měření z hodin provozu v příslušném kalendářním roce ukáže, že byly dodrženy všechny tyto podmínky:

   a) žádná platná měsíční průměrná hodnota nepřekračuje odpovídající mezní hodnoty emisí stanovené v částech 1 a 2;

   b) žádná platná denní průměrná hodnota nepřekračuje 110 % odpovídajících mezních hodnot emisí stanovených v částech 1 a 2;

   c) v případě spalovacích zařízení složených pouze z kotlů na černé uhlí o celkovém jmenovitém tepelném příkonu menším než 50 MW žádná platná denní průměrná hodnota nepřekračuje 150 % odpovídajících mezních hodnot emisí stanovených v částech 1 a 2;

   d) 95 % všech platných hodinových průměrných hodnot za rok nepřekračuje 200 % odpovídajících mezních hodnot emisí stanovených v částech 1 a 2.

   Platné průměrné hodnoty se stanoví podle části 3 bodu 10.

   Pro účely výpočtu průměrných hodnot emisí se nepřihlíží k hodnotám naměřeným během období uvedených v čl. 30 odst. 5 a 6 a v článku 37 ani během období uvádění zařízení do provozu a odstavování z provozu.

2. V případě, kdy se nepožaduje kontinuální měření, se mezní hodnoty emisí uvedené v částech 1 a 2 považují za splněné, pokud výsledky každé série měření nebo jiných definovaných postupů a postupů stanovených podle pravidel přijatých příslušnými orgány nepřekročí mezní hodnoty emisí.

ČÁST 5

Minimální stupeň odsíření

1. Minimální stupeň odsíření pro spalovací zařízení uvedená v čl. 30 odst. 2

Celkový jmenovitý tepelný příkon (MW)	Minimální stupeň odsíření	
	Zařízení, kterým bylo uděleno povolení před 27. listopadem 2002 nebo jejich provozovatelé před tímto dnem podali úplnou žádost o povolení a která byla uvedena do provozu nejpozději 27. listopadu 2003	Jiná zařízení
50 - 100	80 %	92 %
100 - 300	90 %	92 %
> 300	96 % (1)	96 %

Poznámka:
(1) U spalovacích zařízení spalujících ropnou břidlici činí minimální stupeň odsíření 95 %.

2. Minimální stupeň odsíření pro spalovací zařízení uvedená v čl. 30 odst. 3

Celkový jmenovitý tepelný příkon (MW)	Minimální stupeň odsíření
50 - 100	93 %
100 - 300	93 %
> 300	97 %

ČÁST 6

Dodržování stupně odsíření

Minimální stupně odsíření uvedené v části 5 této přílohy se použijí jako měsíční průměrná mezní hodnota.

ČÁST 7

Průměrné mezní hodnoty pro spalovací zařízení v rafineriích spalující více druhů paliv

Průměrné mezní hodnoty emisí pro SO_2 (v mg/Nm^3) pro spalovací zařízení v rafineriích spalující více druhů paliv, s výjimkou plynových turbín a plynových motorů, využívající zbytky pocházející z destilace či zpracování při rafinaci surové ropy pro vlastní spotřebu, samostatně či s jinými palivy činí:

a) pro spalovací zařízení, kterým bylo uděleno povolení před 27. listopadem 2002 nebo jejichž provozovatel před tímto dnem podal úplnou žádost o povolení a která byla uvedena do provozu nejpozději 27. listopadu 2003: 1 000 mg/Nm^3;

b) pro ostatní spalovací zařízení: 600 mg/Nm^3.

Tyto mezní hodnoty emisí se počítají při teplotě 273,15 K, tlaku 101,3 kPa, po korekci na obsah vodní páry v odpadních plynech a při normovaném obsahu O_2 6 % u pevných paliv a 3 % u kapalných a plynných paliv.

PŘÍLOHA VI

Technická ustanovení týkající se zařízení na spalování odpadu a zařízení na spoluspalování odpadu

ČÁST 1

Definice

Pro účely této přílohy se rozumí:

a) „stávajícím zařízením na spalování odpadu“ zařízení na spalování odpadu, které:

i) bylo v provozu a mělo povolení podle použitelných právních předpisů Unie vydané před 28. prosincem 2002, nebo

ii) bylo povoleno nebo registrováno pro spalování odpadu a mělo povolení udělené před 28. prosincem 2002 podle použitelných právních předpisů Unie za předpokladu, že zařízení bylo uvedeno do provozu nejpozději do 28. prosince 2003, nebo

iii) bylo z hlediska příslušného orgánu předmětem úplné žádosti o povolení podané před 28. prosincem 2002 za podmínky, že bylo uvedeno do provozu nejpozději 28. prosince 2004;

b) „novým zařízením na spalování odpadu“ zařízení na spalování odpadu, na které se nevztahuje písmeno a).

ČÁST 2

Ekvivalenty toxicity dibenzodioxinů a dibenzofuranů

Ke stanovení celkové koncentrace dioxinů a furanů se hmotnostní koncentrace níže uvedených polychlorovaných dioxinů a dibenzofuranů před jejich sečtením vynásobí následujícími koeficienty ekvivalentů toxicity:

	Koeficient ekvivalentu toxicity
2,3,7,8-Tetrachlordibenzodioxin (TCDD)	1
1,2,3,7,8-Pentachlordibenzodioxin (PeCDD)	0,5
1,2,3,4,7,8-Hexachlordibenzodioxin (HxCDD)	0,1
1,2,3,6,7,8-Hexachlordibenzodioxin (HxCDD)	0,1
1,2,3,7,8,9-Hexachlordibenzodioxin (HxCDD)	0,1
1,2,3,4,6,7,8-Heptachlordibenzodioxin (HpCDD)	0,01
Oktachlordibenzodioxin (OCDD)	0,001
2,3,7,8-Tetrachlordibenzofuran (TCDF)	0,1
2,3,4,7,8-Pentachlordibenzofuran (PeCDF)	0,5
1,2,3,7,8-Pentachlordibenzofuran (PeCDF)	0,05
1,2,3,4,7,8-Hexachlordibenzofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,6,7,8-Hexachlordibenzofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,7,8,9-Hexachlordibenzofuran (HxCDF)	0,1
2,3,4,6,7,8-Hexachlordibenzofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,4,6,7,8-Heptachlordibenzofuran (HpCDF)	0,01
1,2,3,4,7,8,9-Heptachlordibenzofuran (HpCDF)	0,01
Oktachlordibenzofuran (OCDF)	0,001

ČÁST 3

Mezní hodnoty emisí do ovzduší pro zařízení na spalování odpadu

1. Všechny mezní hodnoty emisí se počítají při teplotě 273,15 K, tlaku 101,3 kPa a po korekci na obsah vodní páry v odpadních plynech.

Přepočtou se na 11 % obsah O2 v odpadním plynu, s výjimkou případu spalování minerálního odpadního oleje podle definice v čl. 3 bodě 3 směrnice 2008/98/ES, kdy se přepočtou na 3 % obsah O2, a případů uvedených v části 6 bodě 2.7.

1.1. Průměrné denní mezní hodnoty emisí pro následující znečišťující látky (v mg/Nm^3)

Celkové tuhé znečišťující látky	10
Plynné a odpařované organické látky vyjádřené jako celkový organický uhlík (TOC)	10
Chlorovodík (HCl)	10
Fluorovodík (HF)	1
Oxid siřičitý (SO_2)	50
Oxid dusnatý (NO) a oxid dusičitý (NO_2) vyjádřené jako NO_2 pro stávající zařízení na spalování odpadu o jmenovité kapacitě přesahující 6 t/h nebo pro nová zařízení na spalování odpadu	200
Oxid dusnatý (NO) a oxid dusičitý (NO_2) vyjádřené jako NO_2 pro stávající zařízení na spalování odpadu o jmenovité kapacitě do 6 t/h	400

1.2. Průměrné půlhodinové mezní hodnoty emisí pro následující znečišťující látky (v mg/Nm^3)

	(100 %) A	(97 %) B
Celkové tuhé znečišťující látky	30	10
Plynné a odpařované organické látky vyjádřené jako celkový organický uhlík (TOC)	20	10
Chlorovodík (HCl)	60	10
Fluorovodík (HF)	4	2
Oxid siřičitý (SO_2)	200	50
Oxid dusnatý (NO) a oxid dusičitý (NO_2) vyjádřené jako NO_2 pro stávající zařízení na spalování odpadu o jmenovité kapacitě přesahující 6 t/h nebo pro nová zařízení na spalování odpadu	400	200

1.3. Průměrné mezní hodnoty emisí (v mg/Nm^3) pro následující těžké kovy změřené během intervalu odběru vzorků v délce nejméně 30 minut a nejvíce 8 hodin

Kadmium a jeho sloučeniny vyjádřené jako kadmium (Cd)	celkem: 0,05
Thalium a jeho sloučeniny vyjádřené jako thalium (Tl)	
Rtuť a její sloučeniny vyjádřené jako rtuť (Hg)	0,05
Antimon a jeho sloučeniny vyjádřené jako antimon (Sb)	celkem: 0,5
Arsen a jeho sloučeniny vyjádřené jako arsen (As)	
Olovo a jeho sloučeniny vyjádřené jako olovo (Pb)	
Chrom a jeho sloučeniny vyjádřené jako chrom (Cr)	
Kobalt a jeho sloučeniny vyjádřené jako kobalt (Co)	
Měď a její sloučeniny vyjádřené jako měď (Cu)	
Mangan a jeho sloučeniny vyjádřené jako mangan (Mn)	
Nikl a jeho sloučeniny vyjádřené jako nikl (Ni)	
Vanad a jeho sloučeniny vyjádřené jako vanad (V)	

Tyto průměrné hodnoty se vztahují i na plynné formy a výpary příslušných emisí těžkých kovů a jejich sloučenin.

1.4. Průměrná mezní hodnota emisí (v ng/Nm^3) pro dioxiny a furany během intervalu odběru vzorků v délce nejméně 6 hodin a nejvíce 8 hodin. Uvedená mezní hodnota emisí se vztahuje na celkovou koncentraci dioxinů a furanů vypočtenou v souladu s částí 2.

Dioxiny a furany	0,1

1.5. Mezní hodnoty emisí (v mg/Nm^3) pro oxid uhelnatý (CO) v odpadních plynech:

a) průměrná denní hodnota: 50;

b) průměrná půlhodinová hodnota: 100;

c) průměrná desetiminutová hodnota: 150.

Příslušný orgán může povolit výjimky z mezních hodnot emisí stanovených v tomto bodě pro zařízení na spalování odpadu používající technologii spalování ve fluidním loži, pokud povolení stanoví jednohodinovou průměrnou mezní hodnotu emisí pro CO nejvýše 100 mg/Nm^3.

2. Mezní hodnoty emisí použitelné za okolností popsaných v čl. 46 odst. 5 a v článku 47.

Celková koncentrace tuhých znečišťujících látek v emisích ze zařízení na spalování odpadu do ovzduší nesmí za žádných okolností překročit hodnotu 150 mg/Nm^3 vyjádřenou jako půlhodinový průměr. Mezní hodnoty emisí do ovzduší pro celkový organicky vázaný uhlík (TOC) a CO stanovené v bodě 1.2 a v bodě 1.5 písm. b) nesmějí být překročeny.

3. Členské státy mohou stanovit pravidla, kterými se řídí výjimky uvedené v této části.

ČÁST 4

Stanovení mezních hodnot emisí do ovzduší pro spoluspalování odpadu

1. Pokud v tabulce této části není stanovena specifická celková mezní hodnota emisí „C“, použije se k jejímu stanovení výpočet podle následujícího vzorce (směšovací pravidlo).

Mezní hodnota emisí pro každou jednotlivou znečišťující látku a CO v odpadním plynu, který vzniká při spoluspalování odpadu, se vypočte takto:

$$\frac{V_{odpad} \times C_{odpad} + V_{proc} \times C_{proc}}{V_{odpad} + V_{proc}} = C$$

V_{odpad}: objem odpadního plynu vzniklého spalováním pouze odpadu, stanovený podle odpadu s nejnižší výhřevností specifikovaného v povolení a přepočtený na podmínky stanovené v této směrnici.

Jestliže je teplo uvolňované při spalování nebezpečného odpadu nižší než 10 % celkového tepla uvolňovaného v tomto zařízení, vypočte se hodnota V_{odpad} z (teoretického) množství odpadu, jehož spálením by se dosáhlo 10 % uvolněného tepla při stanovené hodnotě celkového uvolňovaného tepla.

C_{odpad}: mezní hodnoty emisí pro zařízení na spalování odpadu stanovené v části 3.

V_{proc}: objem odpadního plynu vznikajícího v zařízení při procesu, včetně spalování úředně povolených paliv v zařízení normálně používaných (bez spalovaných odpadů), stanovený na základě obsahu kyslíku, na který musí být emise přepočteny podle práva Unie nebo vnitrostátního práva. Pokud pro daný druh zařízení takové předpisy neexistují, použije se skutečný obsah kyslíku v odpadním plynu nezředěný přídavkem vzduchu, který je pro vlastní proces zbytečný.

C_{proc}: mezní hodnoty emisí stanovené v této části pro některé průmyslové činnosti, nebo pokud tyto hodnoty neexistují, mezní hodnoty emisí zařízení, která splňují ustanovení vnitrostátních právních a správních předpisů pro tato zařízení, pokud spalují úředně povolená paliva (bez spalovaných odpadů). Pokud takové předpisy neexistují, použijí se mezní hodnoty emisí stanovené v povolení. Jestliže ani tyto mezní hodnoty emisí nejsou stanoveny, použijí se skutečné hmotnostní koncentrace.

C: celkové mezní hodnoty emisí při obsahu kyslíku stanoveném v této části pro některé průmyslové činnosti a některé znečišťující látky, nebo pokud takové hodnoty neexistují, celkové mezní hodnoty emisí, kterými se nahradí mezní hodnoty emisí stanovené ve specifických přílohách této směrnice. Celkový obsah kyslíku, kterým se nahradí obsah kyslíku pro přepočtení, se vypočte na základě výše uvedeného obsahu kyslíku s respektováním parciálních objemů.

Všechny mezní hodnoty emisí se počítají při teplotě 273,15 K, tlaku 101,3 kPa a po korekci na obsah vodní páry v odpadních plynech.

Členské státy mohou stanovit pravidla, kterými se řídí výjimky uvedené v této části.

2. Zvláštní ustanovení pro spoluspalování odpadů v cementářských pecích.

2.1. Mezní hodnoty emisí stanovené v bodech 2.2 a 2.3 platí jako denní průměrné hodnoty pro celkové tuhé znečišťující látky, HCl, HF, NO_x, SO_2 a TOC (pro kontinuální měření), jako průměrné hodnoty změřené ve vzorcích odebíraných v intervalu v délce nejméně 30 minut a nejvíce 8 hodin pro těžké kovy a jako průměrné hodnoty změřené ve vzorcích odebíraných v intervalu v délce nejméně 6 hodin a nejvíce 8 hodin pro dioxiny a furany.

Všechny hodnoty se přepočtou na 10 % obsah O2.

Půlhodinové průměrné hodnoty jsou nutné pouze k výpočtu denních průměrných hodnot.

2.2. C – celkové mezní hodnoty emisí (v mg/Nm^3 s výjimkou dioxinů a furanů) pro následující znečišťující látky

Znečišťující látka	C
Celkové tuhé znečišťující látky	30
HCl	10
HF	1
NO_x	500 (1)
Cd + Tl	0,05
Hg	0,05
Sb + As + Pb + Cr + Co + Cu + Mn + Ni + V	0,5
Dioxiny a furany (ng/Nm^3)	0,1

(1) Do 1. ledna 2016 může příslušný orgán povolit výjimky z mezní hodnoty pro NO_x pro Lepolovy pece a dlouhé rotační pece, jestliže povolení stanoví mezní hodnotu emicí pro NO_x na nejvýše 800 mg/Nm^3.

2.3. C – celkové mezní hodnoty emisí (v mg/Nm^3) pro SO_2 a TOC

Znečišťující látka	C
SO_2	50
TOC	10

Příslušný orgán může udělit výjimky z mezních hodnot emisí stanovených v tomto bodě v případě, že emise TOC a SO_2 nevznikají spalováním odpadu.

2.4. C – celkové mezní hodnoty emisí pro CO

Příslušný orgán může stanovit mezní hodnoty emisí pro CO.

3. Zvláštní ustanovení pro zařízení pro spoluspalování odpadů

3.1. Mezní hodnoty emisí C_{proc} vyjádřené jako denní průměrné hodnoty (v mg/Nm^3) platné do dne uvedeného v čl. 82 odst. 5

Pro určení celkového jmenovitého tepelného příkonu spalovacích zařízení platí agregační pravidla vymezená v článku 29. Půlhodinové průměrné hodnoty jsou nutné pouze k výpočtu denních průměrných hodnot.

Mezní hodnota emisí C_{proc} pro tuhá paliva s výjimkou biomasy (vztažená na 6 % obsah O_2):

Znečišťující látky	< 50 MWt	50–100 MWt	100–300 MWt	> 300 MWt
SO_2	—	850	200	200
NO_x	—	400	200	200
Tuhé znečišťující látky	50	50	30	30

Mezní hodnota emisí C_{proc} pro biomasu (vztažená na 6 % obsah O_2)

Znečišťující látky	< 50 MWt	50–100 MWt	100–300 MWt	> 300 MWt
SO_2	—	200	200	200
NO_x	—	350	300	200
Tuhé znečišťující látky	50	50	30	30

Mezní hodnota emisí C_{proc} pro kapalná paliva (vztažená na 3 % obsah O_2)

Znečišťující látky	< 50 MWt	50–100 MWt	100–300 MWt	> 300 MWt
SO_2	—	850	400 – 200 lineární pokles ze 100 ke 300 MWt	200
NO_x	—	400	200	200
Tuhé znečišťující látky	50	50	30	30

3.2. Mezní hodnoty emisí C_{proc} vyjádřené jako denní průměrné hodnoty (v mg/Nm^3) platné ode dne uvedeného v čl. 82 odst. 6

Pro určení celkového jmenovitého tepelného příkonu spalovacích zařízení platí agregační pravidla vymezená v článku 29. Půlhodinové průměrné hodnoty jsou nutné pouze k výpočtu denních průměrných hodnot.

3.2.1. Mezní hodnota emisí C_{proc} pro spalovací zařízení uvedená v čl. 30 odst. 2, s výjimkou plynových turbín a plynových motorů

Mezní hodnota emisí C_{proc} pro tuhá paliva s výjimkou biomasy (vztažená na 6 % obsah O_2):

Znečišťující látka	< 50 MWt	50–100 MWt	100–300 MWt	> 300 MWt
SO_2	—	400 pro rašelinu: 300	200	200
NO_x	—	300 pro práškové hnědé uhlí: 400	200	200
Tuhé znečišťující látky	50	30	25 pro rašelinu: 20	20

Mezní hodnota emisí C_{proc} pro biomasu (vztažená na 6 % obsah O_2):

Znečišťující látka	< 50 MWt	50–100 MWt	100–300 MWt	> 300 MWt
SO_2	—	200	200	200
NO_x	—	300	250	200
Tuhé znečišťující látky	50	30	20	20

Mezní hodnota emisí C_{proc} pro kapalná paliva (vztažená na 3 % obsah O_2):

Znečišťující látka	< 50 MWt	50–100 MWt	100–300 MWt	> 300 MWt
SO_2	—	350	250	200
NO_x	—	400	200	150
Tuhé znečišťující látky	50	30	25	20

3.2.2. Mezní hodnota emisí C_{proc} pro spalovací zařízení uvedená v čl. 30 odst. 3, s výjimkou plynových turbín a plynových motorů

Mezní hodnota emisí C_{proc} pro tuhá paliva s výjimkou biomasy (vztažená na 6 % obsah O_2):

Znečišťující látka	< 50 MWt	50–100 MWt	100–300 MWt	> 300 MWt
SO_2	—	400 pro rašelinu: 300	200 pro rašelinu: 300, s výjimkou spalování ve fluidním loži: 250	150 pro cirkulační nebo tlakové spalování ve fluidním loži nebo, v případě spalování rašeliny, pro všechno spalování ve fluidním loži: 200
NO_x	—	300 pro rašelinu: 250	200	150 pro spalování práškového hnědého uhlí: 200
Tuhé znečišťující látky	50	20	20	10 pro rašelinu: 20

Mezní hodnota emisí C_{proc} pro biomasu (vztažená na 6 % obsah O_2):

Znečišťující látka	< 50 MWt	50–100 MWt	100–300 MWt	> 300 MWt
SO_2	—	200	200	150
NO_x	—	250	200	150
Tuhé znečišťující látky	50	20	20	20

Mezní hodnota emisí C_{proc} pro kapalná paliva (vztažená na 3 % obsah O_2):

Znečišťující látka	< 50 MWt	50 – 100 MWt	100 – 300 MWt	> 300 MWt
SO_2	—	350	200	150
NO_x	—	300	150	100
Tuhé znečišťující látky	50	20	20	10

3.3. C – mezní hodnoty celkových emisí (v mg/Nm^3) pro těžké kovy vyjádřené jako průměrné hodnoty změřené ve vzorcích odebíraných v intervalu v délce nejméně 30 minut a nejvíce 8 hodin (vztažené na 6 % obsah O_2 u pevných paliv a 3 % obsah O_2 u kapalných paliv).

Znečišťující látky	C
Cd + Tl	0,05
Hg	0,05
Sb + As + Pb + Cr + Co + Cu + Mn + Ni + V	0,5

3.4. C – mezní hodnota celkových emisí (v ng/Nm^3) pro dioxiny a furany vyjádřená jako průměrná hodnota změřená ve vzorcích odebíraných v intervalu v délce nejméně 6 hodin a nejvíce 8 hodin (vztažená na 6 % obsah O_2 u pevných paliv a 3 % obsah O_2 u kapalných paliv).

Znečišťující látka	C
Dioxiny a furany	0,1

4. Zvláštní ustanovení pro zařízení na spoluspalování odpadu v průmyslových odvětvích neuvedených v bodech 2 a 3 této části

4.1. C – mezní hodnota celkových emisí (v ng/Nm^3) pro dioxiny a furany vyjádřená jako průměrná hodnota změřená ve vzorcích odebíraných v intervalu v délce nejméně 6 hodin a nejvíce 8 hodin:

Znečišťující látka	C
Dioxiny a furany	0,1

4.2. C – mezní hodnoty celkových emisí (v mg/Nm^3) pro těžké kovy vyjádřené jako průměrné hodnoty změřené ve vzorcích odebíraných v intervalu v délce nejméně 30 minut a nejvíce 8 hodin:

Znečišťující látky	C
Cd + Tl	0,05
Hg	0,05

ČÁST 5

Mezní hodnoty emisí pro vypouštění odpadních vod z procesů čištění odpadních plynů

Znečišťující látka	Mezní hodnota emisí nefiltrovaných vzorků (v mg/l s výjimkou dioxinů a furanů)	
1. Celkové nerozpuštěné látky definované v příloze I směrnice 91/271/EHS	(95 %)	(100 %)
	30	45
2. Rtuť a její sloučeniny vyjádřené jako rtuť (Hg)	0,03	
3. Kadmium a jeho sloučeniny vyjádřené jako kadmium (Cd)	0,05	
4. Thalium a jeho sloučeniny vyjádřené jako thalium (Tl)	0,05	
5. Arsen a jeho sloučeniny vyjádřené jako arsen (As)	0,15	
6. Olovo a jeho sloučeniny vyjádřené jako olovo (Pb)	0,2	
7. Chrom a jeho sloučeniny vyjádřené jako chrom (Cr)	0,5	
8. Měď a její sloučeniny vyjádřené jako měď (Cu)	0,5	
9. Nikl a jeho sloučeniny vyjádřené jako nikl (Ni)	0,5	
10. Zinek a jeho sloučeniny vyjádřené jako zinek (Zn)	1,5	
11. Dioxiny a furany	0,3 ng/l	

ČÁST 6

Monitorování emisí

1. Měřicí metody

1.1. Měření ke stanovení koncentrací látek znečišťujících ovzduší a vodu musí být prováděno reprezentativně.

1.2. Odběr vzorků a rozbor všech znečišťujících látek včetně dioxinů a furanů, jakož i zabezpečení kvality automatizovaných měřicích systémů a referenční metody pro jejich kalibraci musí odpovídat normám CEN. Nejsou-li normy CEN k dispozici, použijí se normy ISO nebo jiné mezinárodní či vnitrostátní normy, které zajistí získání údajů srovnatelné odborné kvality. Automatizované měřicí systémy podléhají alespoň jednou za rok revizi prostřednictvím paralelních měření referenčními metodami.

1.3. Na denní úrovni mezní hodnoty emisí nesmějí hodnoty 95 % intervalu spolehlivosti jednotlivých změřených výsledků pro následující znečišťující látky překročit tyto procentní podíly mezních hodnot emisí:

Oxid uhelnatý	10 %
Oxid siřičitý	20 %
Oxid dusičitý	20 %
Celkové tuhé znečišťující látky	30 %
Celkový organický uhlík	30 %
Chlorovodík	40 %
Fluorovodík	40 %.

Pravidelná měření emisí do ovzduší a do vody musí být prováděna v souladu s body 1.1 a 1.2.

2. Měření týkající se látek znečišťujících ovzduší

2.1. Provádějí se tato měření týkající se látek znečišťujících ovzduší:

a) kontinuální měření následujících látek: NO_x, jsou-li stanoveny mezní hodnoty emisí, CO, celkové tuhé znečišťující látky, celkový organický uhlík, HCl, HF a SO_2;

b) kontinuální měření těchto provozních ukazatelů procesu: teploty měřené v blízkosti vnitřní stěny nebo v jiném reprezentativním místě spalovací komory schváleném příslušným orgánem, koncentrace kyslíku, tlaku, teploty a obsahu vodní páry v odpadním plynu;

c) nejméně dvakrát ročně měření těžkých kovů, dioxinů a furanů; avšak během prvních dvanácti měsíců provozu musí být každé tři měsíce provedeno alespoň jedno měření.

2.2. Doba zdržení, minimální teplota a obsah kyslíku v odpadních plynech musí být náležitě ověřeny, alespoň při uvádění zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu do provozu, a to za nejméně příznivých předpokládaných provozních podmínek.

2.3. Od kontinuálního měření HF je možné upustit, jestliže je dosaženo takového stupně čištění od HCl, které zaručí, že mezní hodnoty emisí pro HCl nebudou překročeny. V tom případě je měření HF prováděno pravidelně, jak stanoví bod 2.1 písm. c).

2.4. Kontinuální měření obsahu vodních par není požadováno, jestliže jsou vzorky odpadního plynu před vlastním rozborem vysušeny.

2.5. Příslušný orgán se může rozhodnout nevyžadovat kontinuální měření HCl, HF a SO_2 v zařízeních na spalování odpadu nebo zařízeních na spoluspalování odpadu a vyžadovat pravidelná měření, jak je stanoveno v bodě 2.1 písm. c), nebo žádné měření, pokud provozovatel může prokázat, že emise těchto znečišťujících látek nemohou být za žádných okolností vyšší, než jsou předepsané mezní hodnoty emisí.

Příslušný orgán se může rozhodnout nevyžadovat kontinuální měření NO_x a vyžadovat pravidelná měření, jak je stanoveno v bodě 2.1 písm. c), ve stávajících zařízeních na spalování odpadu o jmenovité kapacitě menší než 6 t/h nebo ve stávajících zařízeních na spoluspalování odpadu o jmenovité kapacitě menší než 6 t/h, pokud provozovatel může na základě informací o kvalitě příslušného odpadu, používaných technologiích a výsledků monitorování emisí prokázat, že emise NO_x nemohou být za žádných okolností vyšší, než je předepsaná mezní hodnota emisí.

2.6. Příslušný orgán se může rozhodnout vyžadovat jedno měření za dva roky pro těžké kovy a jedno měření za rok pro dioxiny a furany v těchto případech:

a) emise z procesů spalování nebo spoluspalování odpadu leží za všech okolností pod úrovní 50 % mezních hodnot emisí;

b) odpady určené ke spoluspalování nebo spalování sestávají pouze z určitých tříděných spalitelných frakcí odpadů neklasifikovaných jako nebezpečné, které jsou nevhodné k recyklaci a vykazují určité vlastnosti a které jsou dále specifikovány na základě posouzení uvedeného v písmenu c);

c) provozovatel může prokázat na základě údajů o kvalitě příslušných odpadů a monitorování emisí, že emise jsou za všech okolností významně nižší, než jsou mezní hodnoty emisí pro těžké kovy, dioxiny a furany.

2.7. Výsledky měření se přepočtou s použitím standardních koncentrací kyslíku uvedených v části 3 nebo vypočtou podle části 4 a použitím vzorce uvedeného v části 7.

Pokud je odpad spalován nebo spoluspalován v atmosféře obohacené kyslíkem, výsledky měření mohou být přepočteny na obsah kyslíku stanovený příslušným orgánem podle zvláštních podmínek konkrétního případu.

Pokud jsou emise znečišťujících látek sníženy čištěním odpadního plynu v zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu zpracovávajícím nebezpečný odpad, provede se přepočet na obsah kyslíku stanovený v prvním pododstavci pouze tehdy, pokud měřený obsah kyslíku ve stejném období, v němž proběhlo měření znečišťujících látek, překračuje příslušný standardní obsah kyslíku.

3. Měření týkající se látek znečišťujících vodu

3.1. V místě vypouštění odpadních vod se provádějí tato měření:

a) kontinuální měření hodnoty pH, teploty a průtoku;

b) místní (bodové) denní měření celkových nerozpuštěných látek nebo měření reprezentativních vzorků úměrně průtoku za období 24 hodin;

c) nejméně jednou za měsíc měření Hg, Cd, TI, As, Pb, Cr, Cu, Ni a Zn v reprezentativních vzorcích vypouštěných vod, odebíraných úměrně průtoku, za období 24 hodin;

d) měření dioxinů a furanů nejméně každých šest měsíců; avšak během prvních dvanácti měsíců provozu musí být každé tři měsíce provedeno alespoň jedno měření.

3.2. Pokud jsou odpadní vody z čištění odpadních plynů čištěny v místě svého vzniku společně s odpadními vodami z jiných zdrojů ve spalovacím zařízení, provádí provozovatel měření

a) v toku odpadních vod z procesů čištění odpadních plynů před příjmem do společného zařízení na čištění odpadních vod;

b) v toku či tocích ostatních odpadních vod před jejich příjmem do společného zařízení na čištění odpadních vod;

c) v bodě konečného vypouštění odpadních vod po čištění ze zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu.

ČÁST 7

Vzorec pro výpočet emisních koncentrací při standardní procentní koncentraci kyslíku

$$E_S = \frac{21 - O_S}{21 - O_M} \times E_M$$

E_S = vypočtená hodnota koncentrace emisí při standardní procentní koncentraci kyslíku

E_M = změřená koncentrace emisí

O_S = standardní koncentrace kyslíku

O_M = změřená koncentrace kyslíku

ČÁST 8

Posouzení dodržování mezních hodnot emisí

1. Mezní hodnoty emisí do ovzduší

1.1. Mezní hodnoty emisí do ovzduší jsou pokládány za splněné, pokud

a) žádná z denních průměrných hodnot nepřekročí žádnou mezní hodnotu emisí stanovenou v části 3 bodě 1.1 nebo v části 4 nebo vypočtenou v souladu s částí 4;

b) buď žádná z půlhodinových průměrných hodnot nepřekročí žádnou mezní hodnotu emisí stanovenou ve sloupci A tabulky v části 3 bodě 1.2, nebo kde je to vhodné, 97 % všech půlhodinových průměrných hodnot v roce nepřekročí žádnou mezní hodnotu emisí stanovenou ve sloupci B tabulky v části 3 bodě 1.2;

c) žádná z průměrných hodnot za období odběru vzorků stanovené pro těžké kovy a dioxiny a furany nepřekročí mezní hodnoty emisí stanovené v části 3 bodech 1.3 a 1.4 nebo v části 4 nebo vypočítané v souladu s částí 4;

d) pro oxid uhelnatý (CO):

i) v případě zařízení na spalování odpadu:

— nejméně 97 % denních průměrných hodnot za rok nepřekročí mezní hodnotu emisí stanovenou v části 3 bodě 1.5 písm. a) a

— nejméně 95 % všech desetiminutových průměrných hodnot za období 24 hodin nebo všechny půlhodinové průměrné hodnoty za stejné období nepřekročí mezní hodnoty emisí stanovené v části 3 bodě 1.5 písm. b) a c); v případě spalovacích zařízení, v nichž teplota plynu ze spalovacího procesu dosahuje přinejmenším 1 100 °C po dobu alespoň dvou sekund, mohou členské státy pro desetiminutové průměrné hodnoty použít sedmidenní hodnotící období;

ii) v případě zařízení na spoluspalování odpadu: je dosaženo souladu s částí 4.

1.2. Půlhodinové průměrné hodnoty a desetiminutové průměrné hodnoty se stanoví během skutečné provozní doby (s výjimkou doby uvádění do provozu a odstavování, jestliže není spalován žádný odpad) ze změřených hodnot po odečtení hodnoty intervalu spolehlivosti uvedené v části 6 bodě 1.3. Denní průměrné hodnoty se stanoví z těchto platných průměrných hodnot.

Pro získání platných denních průměrných hodnot nesmí být vyřazeno více než pět půlhodinových průměrných hodnot během dne v důsledku nefunkčnosti nebo údržby systému kontinuálního měření. Za rok nesmí být zrušeno více než deset denních průměrných hodnot v důsledku špatné funkce nebo údržby systému kontinuálního měření.

1.3. Průměrné hodnoty za období odběru vzorků a průměrné hodnoty v případě pravidelného měření HF, HCl a SO_2 se stanoví v souladu s požadavky čl. 45 odst. 1 písm. e), čl. 48 odst. 3 a části 6 bodu 1.

2. Mezní hodnoty emisí pro vodu

Mezní hodnoty emisí pro vodu se pokládají za splněné, pokud

a) pro celkové nerozpuštěné látky 95 % a 100 % měřených hodnot nepřekročí příslušné mezní hodnoty emisí stanovené v části 5;

b) pro těžké kovy (Hg, Cd, Tl, As, Pb, Cr, Cu, Ni a Zn) nejvýše jedna měřená hodnota za rok překročí příslušné mezní hodnoty emisí stanovené v části 5; nebo jestliže daný členský stát stanoví povinnost měřit více než dvacet vzorků ročně, pokud nejvýše 5 % těchto vzorků překročí příslušné mezní hodnoty emisí stanovené v části 5;

c) pro dioxiny a furany výsledky měření nepřekročí příslušnou mezní hodnotu těchto emisí stanovenou v části 5.

PŘÍLOHA VII

Technická ustanovení týkající se zařízení a činností využívajících organická rozpouštědla

ČÁST 1

Činnosti

1. Ve všech následujících bodech činnost zahrnuje i čištění použitého vybavení, ale nikoli čištění výrobků, pokud není uvedeno jinak.

2. Adhezivní nátěr

Jakákoli činnost, při které se nanáší adhezivní materiál na určitý povrch, s výjimkou adhezivních nátěrů a laminování v rámci tiskařských činností.

3. Nanášení nátěrových hmot

Jakákoli činnost, při které se nanáší jedna nebo více souvislých vrstev nátěrové hmoty

a) na kterékoli z těchto vozidel:

i) nové automobily, které ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/46/ES ze dne 5. září 2007, kterou se stanoví rámec pro schvalování motorových vozidel a jejich přípojných vozidel, jakož i systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků určených pro tato vozidla ([1]), patří do kategorie M1 a také do kategorie N1, pokud jsou natírány ve stejném zařízení jako vozidla kategorie M1;

ii) kabiny nákladních automobilů, tj. prostor pro řidiče a veškeré integrované prostory pro technické vybavení vozidel kategorií N2 a N3 ve smyslu směrnice 2007/46/ES;

iii) dodávkové a nákladní automobily, tj. vozidla kategorií N1, N2 a N3 ve smyslu směrnice 2007/46/ES, vyjma kabiny nákladních automobilů;

iv) autobusy, tj. vozidla kategorií M2 a M3 ve smyslu směrnice 2007/46/ES;

v) přívěsy kategorií O1, O2, O3 a O4 ve smyslu směrnice 2007/46/ES;

b) na kovové a plastové povrchy včetně povrchů letadel, lodí, vlaků atd.;

c) na dřevěné povrchy;

d) na textilní, tkaninové, filmové a papírové povrchy;

e) na kůži.

Nanášení nátěrových hmot nezahrnuje nanášení kovových povrchů na podklad elektroforetickými postupy a postupy chemického rozprašování. Pokud nanášení nátěrové hmoty zahrnuje operaci, při které je tentýž výrobek potiskován jakoukoli tiskařskou technologií, je tato tiskařská operace považována za součást činnosti nanášení nátěrové hmoty. Tiskařské činnosti provozované jako samostatné činnosti sem ovšem zahrnuty nejsou, ale může se na ně vztahovat kapitola V této směrnice, pokud spadají do oblasti její působnosti.

4. Natírání plechů ve svitcích

Jakákoli činnost, při níž je nanášen souvislý film nátěrové hmoty na svitek pásové oceli, korozivzdorné oceli či povlakované oceli nebo pás z měděné slitiny či z hliníku jednou nebo více vrstvami.

([1]) Úř. věst. L 263, 9.10.2007, s. 1.

5. Chemické čištění

Jakákoli průmyslová nebo komerční činnost využívající těkavých organických sloučenin v určitém zařízení k čištění oděvů, bytových textilií a podobného spotřebního zboží, s výjimkou ručního odstraňování skvrn v textilním a oděvním průmyslu.

6. Výroba obuvi

Jakákoli činnost výroby obuvi nebo jejích částí.

7. Výroba nátěrových směsí, laků, tiskařských barev a adhezivních materiálů

Výroba výše uvedených konečných výrobků nebo meziproduktů, jsou-li vyráběny ve stejném místě, mísením pigmentů, pryskyřic a adhezivních materiálů s organickými rozpouštědly nebo s jinými nosiči; výroba zahrnuje i proces dispergování a přípravné předispergační činnosti, úpravy viskozity a odstínu a plnění konečného výrobku do příslušných obalů.

8. Výroba farmaceutických přípravků

Chemická syntéza, fermentace, extrakce, skladba a dokončení farmaceutických přípravků a v případech, kdy jsou vyráběny ve stejném místě, i výroba meziproduktů.

9. Tisk

Jakákoli činnost spočívající v reprodukování textu nebo obrazů, při níž se pomocí tiskové formy přenáší tiskařská barva na jakýkoli typ povrchu. Tato činnost zahrnuje rovněž související činnosti lakování, natírání a laminování. Kapitola V se však vztahuje pouze na následující dílčí procesy:

a) gumotisk (flexografie) – tiskařská činnost, při níž se používá tisková forma z pryže nebo z elastických fotopolymerů, jejíž tiskové plochy vyčnívají nad plochami netiskovými, a při níž se používají kapalné tiskařské barvy, které schnou odpařováním;

b) tepelný ofsetový rotační tisk – rotační tištění na pás potiskovaného materiálu pomocí tiskové formy, jejíž tiskové a netiskové plochy leží ve stejné rovině, přičemž „rotačním tiskem“ se rozumí skutečnost, že materiál k potiskování je dávkován do tiskařského stroje z role, a nikoli formou oddělených listů. Netisková plocha je hydrofilizována tak, aby nepřijímala tiskařskou barvu, zatímco tisková plocha je zpracována tak, aby ji přijímala a předávala na potiskovaný materiál. K vypařování dochází v sušárně, kde se potištěný materiál zahřívá horkým vzduchem;

c) laminování spojené s tištěním – spojování dvou či více ohebných materiálů za účelem výroby laminátů;

d) publikační hlubotisk – hlubotisk užívaný k tištění časopisů, brožur, katalogů nebo podobných produktů s použitím barev na bázi toluenu;

e) hlubotisk – tištění pomocí válcové tiskové formy, jejíž tisková plocha je níže než plocha netisková, přičemž se používají kapalné barvy, které schnou vypařováním. Prohlubně se vyplní barvou a netiskové plochy se očistí od jejích přebytků; poté se potiskovaný materiál dostane do kontaktu s válcem a vyzdvihne barvu z prohlubní;

f) rotační filmový tisk (sítotisk) – rotační tištění na pás potiskovaného materiálu, při němž se barva na plochu nanáší přes porézní tiskovou formu, jejíž tisková plocha je otevřena a netisková plocha zakryta, přičemž se používají kapalné barvy, které schnou pouze vypařováním. „Rotačním tiskem“ se rozumí skutečnost, že materiál k potiskování je dávkován do tiskařského stroje z role, a nikoli formou oddělených listů;

g) lakování – činnost, při níž se na ohebný materiál nanáší lak či adhezivní nátěr za účelem pozdějšího zapečetění obalového materiálu.

10. Zpracování kaučuku, výroba pryže

Jakákoli činnost spočívající v mísení, mletí, barvení, kalandrování, extruzi či vulkanizaci přírodního nebo syntetického kaučuku a jakékoli další pomocné operace, které jsou součástí procesu přeměny přírodního či syntetického kaučuku na konečný výrobek.

11. Čištění povrchů

Jakákoli činnost, s výjimkou chemického čištění, při které jsou organická rozpouštědla užívána k odstranění znečištění z povrchu materiálů, včetně odmaštění. Čisticí činnost sestávající z více než jednoho kroku před nebo po jakékoli jiné činnosti se považuje za jednu činnost čištění povrchu. Tato činnost se nevztahuje na čištění vybavení, ale na čištění povrchu produktů.

12. Extrakce rostlinných olejů a živočišných tuků a rafinace rostlinných olejů

Jakákoli činnost spočívající v extrakci rostlinných olejů ze semen nebo z jiných rostlinných materiálů, zpracování suchých zbytků na krmivo nebo přečišťování tuků a rostlinných olejů získaných ze semen, rostlinných materiálů nebo živočišných materiálů.

13. Přestříkávání vozidel

Jakákoli průmyslová nebo komerční činnost natírání povrchů a související odmašťovací činnosti, kterými se provádí jedna z těchto operací:

a) nanášení původních nátěrů na silniční vozidla ve smyslu směrnice 2007/46/ES nebo na jejich části za použití materiálů určených k přestříkávání, odehrává-li se tato operace mimo původní výrobní linku;

b) nanášení nátěrů na přívěsy (včetně návěsů) (kategorie O ve směrnici 2007/46/ES).

14. Navalování navíjených drátů

Jakákoli činnost natírání kovových vodičů používaných k navíjení cívek v transformátorech, motorech atd.

15. Impregnace dřeva

Jakákoli činnost zavádějící ochranné prostředky do dřeva.

16. Laminování dřeva a plastů

Jakákoli činnost spočívající ve spojování vrstev dřeva a/nebo plastů k výrobě laminátů.

ČÁST 2

Prahové hodnoty a mezní hodnoty emisí

Mezní hodnoty emisí se počítají při teplotě 273,15 K a tlaku 101,3 kPa.

	Činnost (prahová hodnota spotřeby rozpouštědel v tunách za rok)	Prahová hodnota (prahová hodnota spotřeby rozpouštědel v tunách za rok)	Mezní hodnoty emisí v odpadních plynech (mg C/Nm^3)	Mezní hodnoty fugitivních emisí (v procentech vstupního množství rozpouštědel)		Mezní hodnoty celkových emisí		Zvláštní ustanovení
				Nová zařízení	Stávající zařízení	Nová zařízení	Stávající zařízení	
1	Tepelný ofsetový rotační tisk (> 15)	15—25	100		30 (1)			(1) Zbytky rozpouštědel v konečných výrobcích se nepovažují za součást fugitivních emisí.
		> 25	20		30 (1)			
2	Publikační hlubotisk (> 25)		75	10	15			
3	Jiné hlubotisky, gumotisk, rotační filmový tisk, laminování či lakování (> 15), rotační sítotisk na textil a lepenku (> 30)	15—25	100		25			(1) Prahová hodnota pro rotační sítotisk na textil a lepenku.
		> 25	100		20			
		> 30 (1)	100		20			
4	Čištění povrchů užitím sloučenin uvedených v čl. 59 odst. 5. (> 1)	1—5	20 (1)		15			(1) Tato mezní hodnota se vztahuje na hmotnostní koncentraci sloučenin v mg/Nm^3, nikoli na celkový uhlík.
		> 5	20 (1)		10			
5	Jiné čištění povrchů (> 2)	2—10	75 (1)		20 (1)			(1) Zařízení, která prokáží příslušnému orgánu, že průměrný obsah organických rozpouštědel ve všech jimi užívaných čisticích prostředcích nepřekračuje 30 % hmotnostních, jsou osvobozena od povinnosti dodržovat tyto mezní hodnoty.
		> 10	75 (1)		15 (1)			
6	Natírání (< 15) a přestříkávání vozidel	> 0,5	50 (1)		25			(1) Dodržování mezních hodnot v souladu s částí 8 bodem 2 musí být prokázáno na základě měření patnáctiminutových průměrů.
7	Natírání svitků (> 25)		50 (1)	5	10			(1) Pro zařízení, která používají postupy umožňující opětovné využívání regenerovaných rozpouštědel, se mezní hodnota emisí rovná 150.

	Činnost (prahová hodnota spotřeby rozpouštědel v tunách za rok)	Prahová hodnota (prahová hodnota spotřeby rozpouštědel v tunách za rok)	Mezní hodnoty emisí v odpadních plynech (mg C/Nm^3)	Mezní hodnoty fugitivních emisí (v procentech vstupního množství rozpouštědel)		Mezní hodnoty celkových emisí		Zvláštní ustanovení
				Nová zařízení	Stávající zařízení	Nová zařízení	Stávající zařízení	
8	Jiné nátěry včetně kovů, plastů, textilu (5), tkanin, filmu a papíru (> 5)	5—15 > 15	100 ([1]) ([4]) 50/75 ([2]) ([3]) ([4])		25 ([4]) 20 ([4])			([1]) Tato mezní hodnota platí pro nanášení nátěrů a sušení provozované za podmínek záchytu. ([2]) První mezní hodnota platí pro sušení, druhá pro natírání. ([3]) Pro zařízení nanášející nátěrové hmoty na textil, která používají postupy umožňující opětovné využívání regenerovaných rozpouštědel, platí mezní hodnota emisí 150 pro natírání a sušení dohromady. ([4]) Činnosti natírání, jež nelze provozovat za podmínek záchytu (např. stavba lodí, nátěry letadel), mohou být v souladu s čl. 59 odst. 3 osvobozeny od povinnosti dodržovat tyto mezní hodnoty. ([5]) Na rotační sítotisk na textil se vztahuje činnost č. 3.
9	Navalování navíjených drátů (> 5)					10 g/kg([1]) 5 g/kg([2])		([1]) Platí pro zařízení s průměrným průměrem drátu ≤ 0,1 mm. ([2]) Platí pro všechna ostatní zařízení.
10	Natírání dřevěných povrchů (> 15)	15—25 > 25	100 ([1]) 50/75 ([2])		25 20			([1]) Tato mezní hodnota emisí platí pro nanášení nátěrů a sušení provozované za podmínek záchytu. ([2]) První z uvedených hodnot platí pro sušení, druhá pro natírání.
11	Chemické čištění					20 g/kg([1]) ([2])		([1]) Hmotnost emitovaného rozpouštědla v gramech na 1 kg vyčištěného a vysušeného produktu. ([2]) Mezní hodnota emisí stanovená v části 4 bodě 2 se na tuto činnost nevztahuje.

	Činnost (prahová hodnota spotřeby rozpouštědel v tunách za rok)	Prahová hodnota (prahová hodnota spotřeby rozpouštědel v tunách za rok)	Mezní hodnoty emisí v odpadních plynech (mg C/Nm^3)	Mezní hodnoty fugitivních emisí (v procentech vstupního množství rozpouštědel)		Mezní hodnoty celkových emisí		Zvláštní ustanovení
				Nová zařízení	Stávající zařízení	Nová zařízení	Stávající zařízení	
12	Impregnace dřeva (> 25)		100 ([1])	45		11 kg/m^3		([1]) Mezní hodnota emisí neplatí pro impregnaci dřeva kreosotem.
13	Natírání kůže (> 10)	10—25 > 25 > 10 ([1])				85 g/m^2 75 g/m^2 150 g/m^2		Mezní hodnoty emisí jsou vyjádřeny v gramech emitovaných rozpouštědel na m^2 vyráběného výrobku. ([1]) Pro natírání kůže u bytového vybavení a určitého malého koženého spotřebního zboží, jako jsou tašky, pásky, peněženky atd.
14	Výroba obuvi (> 5)					25 g na pár		Mezní hodnota celkových emisí je vyjádřena v gramech emitovaného rozpouštědla na vyrobený pár bot.
15	Laminování dřeva a plastů (> 5)					30 g/m^2		
16	Adhezivní nátěry (> 5)	5—15 > 15	50 ([1]) 50 ([1])	25 20				([1]) V případě použití postupů umožňujících opětovné využívání regenerovaných rozpouštědel se mezní hodnota emisí v odpadních plynech rovná 150.
17	Výroba nátěrových směsí, laků, tiskařských barev a adhezivních materiálů (> 100)	100—1 000 > 1 000	150 150	5 3		5 % vstupního množství rozpouštědla 3 % vstupního množství rozpouštědla		Mezní hodnota fugitivních emisí nezahrnuje rozpouštědla prodávaná jako součást nátěrových směsí v hermeticky uzavřených nádobách.
18	Zpracování kaučuku, výroba pryže (> 15)		20 ([1])	25 ([2])		25 % vstupního množství rozpouštědla		([1]) V případě použití postupů umožňujících opětovné využívání regenerovaných rozpouštědel se mezní hodnota emisí v odpadních plynech rovná 150. ([2]) Mezní hodnota fugitivních emisí nezahrnuje rozpouštědla prodávaná jako součást produktů nebo směsí v hermeticky uzavřených nádobách.

	Činnost (prahová hodnota spotřeby rozpouštědel v tunách za rok)	Prahová hodnota (prahová hodnota spotřeby rozpouštědel v tunách za rok)	Mezní hodnoty emisí v odpadních plynech (mg C/Nm^3)	Mezní hodnoty fugitivních emisí (v procentech vstupního množství rozpouštědel)		Mezní hodnoty celkových emisí		Zvláštní ustanovení
				Nová zařízení	Stávající zařízení	Nová zařízení	Stávající zařízení	
19	Extrakce rostlinných olejů a živočišných tuků a rafinace rostlinných olejů (> 10)					Živočišný tuk: 1,5 kg/t Semena skočce: 3 kg/t Řepková semena: 1 kg/t Slunečnicová semena: 1 kg/t Sojové boby (normální drť): 0,8 kg/t Sojové boby (bílé vločky): 1,2 kg/t Ostatní semena a jiný rostlinný materiál: 3 kg/t ([1]) 1,5 kg/t ([2]) 4 kg/t ([3])		([1]) Mezní hodnoty celkových emisí pro zařízení zpracovávající jednotlivé šarže semen nebo jiného rostlinného materiálu by měl příslušný orgán stanovit v jednotlivých případech s uplatněním nejlepších dostupných technik. ([2]) Platí pro všechny procesy frakcionace s výjimkou odstraňování klovatiny či pryskyřic z olejů. ([3]) Platí pro odstraňování klovatiny či pryskyřic z olejů.
20	Výroba farmaceutických přípravků (> 50)		20 ([1])	5 ([2])	15 ([2])	5 % vstupního množství rozpouštědla	15 % vstupního množství rozpouštědla	([1]) V případě použití postupů umožňujících opětovné využívání regenerovaných rozpouštědel se mezní hodnota emisí v odpadních plynech rovná 150. ([2]) Mezní hodnota fugitivních emisí nezahrnuje rozpouštědla prodávaná jako součást produktů nebo směsí v hermeticky uzavřených nádobách.

ČÁST 3

Mezní hodnoty emisí pro lakovny vozidel

1. Mezní hodnoty celkových emisí jsou vyjádřeny v gramech emitovaného organického rozpouštědla na metr čtvereční povrchu výrobku a v kilogramech emitovaného organického rozpouštědla na karosérii.

2. Plocha povrchu jakéhokoli výrobku v tabulce v bodě 3 je definována jako plocha povrchu vypočtená jako součet celkové plochy opatřené elektroforeticky nanášenou vrstvou nátěrové hmoty a ploch všech dílů připojených k výrobku v dalších fázích výroby, které jsou natírány stejnými nátěrovými hmotami jako daný výrobek, nebo jako celková plocha výrobku opatřeného nátěrovými hmotami v daném zařízení.

Plocha opatřená elektroforeticky nanášenou vrstvou nátěrové hmoty se vypočítá takto:

$$\frac{2 \times \text{celková hmotnost karosérie}}{\text{průměrná tloušťka plechu} \times \text{hustota materiálu plechu}}$$

Tuto metodu lze rovněž použít pro jiné díly z plechů.

K výpočtu plochy připojených dílů nebo k určení celkové plochy výrobku opatřeného nátěrovými hmotami v daném zařízení se použijí softwarové systémy CAD (computer aided design) nebo jiné rovnocenné metody.

3. Mezní hodnoty celkových emisí v níže uvedené tabulce se vztahují na všechny fáze postupu prováděného ve stejném zařízení, od elektroforetického nanášení nebo jakéhokoli jiného druhu nanášení nátěrových hmot až po konečnou konzervaci voskem a leštění vrchního nátěru, stejně jako na rozpouštědla použitá k čištění vybavení včetně stříkacích kabin a jiného pevně instalovaného vybavení, a to v době výroby i mimo tuto dobu.

Činnost (prahová spotřeba rozpouštědel v tunách za rok)	Prahová hodnota produkce (roční produkce natíraných produktů)	Mezní hodnota celkových emisí	
		Nová zařízení	Stávající zařízení
Nátěry nových osobních automobilů (> 15)	> 5 000	45 g/m^2 nebo 1,3 kg/karosérie + 33 g/m^2	60 g/m^2 nebo 1,9 kg/karosérie + 41 g/m^2
	≤ 5 000 samonosných karosérií či > 3 500 karosérií upevněných na podvozek	90 g/m^2 nebo 1,5 kg/karosérie + 70 g/m^2	90 g/m^2 nebo 1,5 kg/karosérie + 70 g/m^2
		Mezní hodnota celkových emisí (g/m^2)	
Nátěry kabin nových nákladních automobilů (> 15)	≤ 5 000	65	85
	> 5 000	55	75
Nátěry nových dodávkových a nákladních automobilů (> 15)	≤ 2 500	90	120
	> 2 500	70	90
Nátěry nových autobusů (> 15)	≤ 2 000	210	290
	> 2 000	150	225

4. Lakovny automobilů se spotřebou rozpouštědel pod prahovými hodnotami uvedenými v tabulce v bodě 3 musí splňovat požadavky stanovené pro přestříkávání vozidel v části 2.

ČÁST 4

Mezní hodnoty emisí týkající se těkavých organických sloučenin se specifickou rizikovostí

1. V případě emisí těkavých organických sloučenin uvedených v článku 58 o celkovém hmotnostním toku všech sloučenin, které jsou příčinou označení podle výše uvedeného článku, větším nebo rovném 10 g/h musí být dodržena mezní hodnota emisí 2 mg/Nm^3. Tato mezní hodnota emisí se týká součtu hmotností jednotlivých sloučenin.

2. V případě emisí halogenovaných těkavých organických sloučenin, kterým jsou přiřazeny standardní věty o nebezpečnosti H341 nebo H351 nebo které musí být těmito větami označovány, o celkovém hmotnostním toku všech sloučenin, které jsou příčinou označení H341 či H351, větším nebo rovném 100 g/h musí být dodržena mezní hodnota emisí 20 mg/Nm^3. Tato mezní hodnota emisí se týká součtu hmotností jednotlivých sloučenin.

ČÁST 5

Plán snižování emisí

1. Provozovatel může uplatnit jakýkoli plán snižování emisí speciálně navržený pro jeho zařízení.

2. V případě používání nátěrových hmot, laků, adhezivních materiálů nebo tiskařských barev lze využít následujícího plánu. Tam, kde tato metoda není vhodná, může příslušný orgán provozovateli povolit použití jakéhokoli alternativního plánu, jímž se dosáhne snížení emisí rovnocenného snížením dosaženým v případě použití mezních hodnot emisí z částí 2 a 3. Návrh plánu zohlední tyto skutečnosti:

   a) v případech, kdy jsou náhražky s nízkým nebo nulovým obsahem rozpouštědel ještě ve stavu vývoje, je provozovateli prodloužena lhůta pro uskutečnění jeho plánů na snižování emisí;

   b) referenční bod pro snižování emisí by měl co nejpřesněji odpovídat emisím, k nimž by docházelo v případě, že by nebylo přijato žádné opatření k jejich snížení.

3. Následující plán je určen pro použití v zařízeních, v nichž lze předpokládat konstantní obsah netěkavých látek ve výrobku.

   a) Referenční hodnota ročních emisí se vypočte takto:

      i) stanoví se celková hmotnost netěkavých látek v nátěrových hmotách nebo tiskařských barvách, lacích či adhezivních materiálech spotřebovaných za rok. Netěkavými látkami se rozumějí všechny látky v nátěrových hmotách, tiskařských barvách, lacích a adhezivních materiálech, které po odpaření vody či těkavých organických sloučenin ztuhnou;

      ii) referenční hodnota ročních emisí se vypočte tak, že se hmotnost stanovená podle bodu i) vynásobí odpovídajícím koeficientem z níže uvedené tabulky. Příslušné orgány mohou tyto koeficienty upravit pro jednotlivá zařízení, která prokáží účinnější využívání netěkavých látek.

Činnost	Násobící koeficient podle písm. a) bodu ii)
Hlubotisk; gumotisk; laminování jako součást tisku; lakování jako součást tisku; nanášení nátěrových hmot na dřevo; textil, tkaniny, filmy nebo papír; adhezivní nátěr	4
Natírání svitků, přestříkávání vozidel	3
Nátěry pro styk s potravinami, nátěry v leteckém průmyslu	2,33
Jiné nátěry a rotační sítotisk	1,5

   b) Cílové emise se rovnají referenčním hodnotám ročních emisí vynásobeným procentním podílem rovným:

      i) (mezní hodnotě fugitivních emisí + 15) v případě zařízení spadajících pod položku 6 a nižší prahové hodnoty položek 8 a 10 části 2;

      ii) (mezní hodnotě fugitivních emisí + 5) v případě všech ostatních zařízení.

   c) Plán je splněn, jestliže skutečné emise rozpouštědel stanovené podle plánu hospodaření s rozpouštědly nepřekračují cílové emise.

ČÁST 6

Monitorování emisí

1. Výpusti, k nimž je připojeno zařízení na snižování emisí a které na svém konci emitují v průměru více než 10 kg celkového organického uhlíku za hodinu, jsou kontinuálně monitorovány z hlediska dodržování této směrnice.

2. V ostatních případech členské státy zajistí provádění kontinuálních nebo pravidelných měření. V případě pravidelných měření musí být při každém jednotlivém měření naměřeny nejméně tři hodnoty.

3. Měření se nevyžaduje v případě, že pro dodržování této směrnice není nutné využívat zařízení na snižování emisí na konci procesu.

ČÁST 7

Plán hospodaření s rozpouštědly

1. Zásady

Plán hospodaření s rozpouštědly se používá

a) ke kontrole dodržování požadavků uvedených v článku 62;

b) ke zjištění budoucích možností snižování emisí;

c) k informování veřejnosti o spotřebě rozpouštědel, o emisích z rozpouštědel a o plnění požadavků kapitoly V.

2. Definice

Následující definice poskytují rámec pro zpracování hmotnostní bilance.

Vstupní množství organických rozpouštědel (I):

I1 Množství organických rozpouštědel, v čisté formě nebo ve směsích, která byla zakoupena a použita v zařízení jako vstupy v období, pro něž se vypočítává daná hmotnostní bilance.

I2 Množství organických rozpouštědel, v čisté formě nebo ve směsích, která byla regenerována a opětovně použita v zařízení jako vstupy. Recyklované rozpouštědlo se započítává pokaždé, kdy je využito pro danou činnost.

Výstupy organických rozpouštědel (O):

O1 Emise v odpadních plynech.

O2 Organická rozpouštědla uniklá do vody; při výpočtu veličiny O5 se bere v úvahu i způsob zpracování odpadních vod.

O3 Množství organických rozpouštědel, která zůstávají jako nečistoty či rezidua v konečných výrobcích.

O4 Nezachycené emise organických rozpouštědel uniklé do ovzduší. Sem patří větrání místností, při kterém je vzduch vypouštěn do vnějšího prostředí okny, dveřmi, ventilačními otvory apod.

O5 Množství organických rozpouštědel nebo organických sloučenin spotřebovaných v důsledku chemických nebo fyzikálních reakcí (včetně rozpouštědel nebo sloučenin zničených spalováním nebo jiným zpracováním odpadních plynů či odpadních vod nebo zachycených, pokud toto množství nebylo započteno do veličin O6, O7 nebo O8).

O6 Organická rozpouštědla obsažená ve shromážděných odpadech.

O7 Organická rozpouštědla v čisté formě nebo ve směsích prodaná nebo určená k prodeji jako komerční produkt.

O8 Organická rozpouštědla obsažená ve směsích a regenerovaná k opětovnému použití, která však nejsou používána jako vstupy v zařízení, pokud již nebyla započtena do položky O7.

O9 Organická rozpouštědla uniklá jiným způsobem.

3. Použití plánu hospodaření s rozpouštědly pro účely kontroly dodržování požadavků.

Plán hospodaření s rozpouštědly se používá v závislosti na konkrétním požadavku, jehož dodržování se kontroluje takto:

a) Kontrola dodržování plánu snižování emisí podle části 5, kdy je mezní hodnota celkových emisí vyjádřena jako emise rozpouštědel na jednotku produkce nebo jiným způsobem uvedeným v části 2 a 3:

i) pro všechny činnosti, na něž se používá plán snižování emisí podle části 5, se jednou ročně vypracovává plán hospodaření s rozpouštědly za účelem určení spotřeby (C). Spotřeba se vypočte z rovnice:

$$C = I1 - O8$$

Současně se stanoví množství netěkavých látek obsažených v nátěrových hmotách, pomocí něhož se jednou ročně stanoví referenční hodnota ročních emisí a cílová hodnota emisí;

ii) pro posouzení dodržování mezní hodnoty celkových emisí vyjádřené jako emise rozpouštědel na jednotku produkce nebo jiným způsobem uvedeným v částech 2 a 3 se jednou ročně vypracovává plán hospodaření s rozpouštědly za účelem stanovení emisí (E). Emise se vypočtou z rovnice:

$$E = F + O1,$$

kde F jsou fugitivní emise ve smyslu definice v písm. b) bodě i). Takto získaná hodnota emisí se poté vydělí příslušným parametrem daného výrobku;

iii) pro posouzení dodržování požadavků uvedených v čl. 59 odst. 6 písm. b) bodě ii) se jednou ročně vypracovává plán hospodaření s rozpouštědly za účelem stanovení celkových emisí ze všech zahrnutých činností. Získaná hodnota je poté porovnána s celkovými emisemi, jež by musely být dodrženy v případě povinnosti splnit požadavky částí 2, 3 a 5 pro každou činnost zvlášť.

b) Stanovení fugitivních emisí za účelem jejich porovnání s mezními hodnotami fugitivních emisí uvedenými v části 2:

i) Fugitivní emise se vypočtou z jedné z těchto rovnic:

$$F = I1 - O1 - O5 - O6 - O7 - O8$$

nebo

$$F = O2 + O3 + O4 + O9$$

F se stanoví přímým měřením jednotlivých veličin nebo rovnocennou metodou nebo výpočtem, například na základě účinnosti zachycování emisí ze zařízení.

Mezní hodnota fugitivních emisí je vyjádřena jako podíl množství fugitivních emisí na vstupním množství rozpouštědel, které se vypočte z rovnice:

$$I = I1 + I2$$

ii) Fugitivní emise se stanoví omezeným, leč reprezentativním souborem měření, a dokud nedojde ke změně vybavení, není nutné tato měření opakovat.

ČÁST 8

Posouzení dodržování mezních hodnot emisí v odpadních plynech

1. V případě kontinuálního měření se mezní hodnoty emisí považují za splněné, pokud

   a) žádný aritmetický průměr všech platných odečtených hodnot získaných během 24 hodin běžného provozu zařízení nebo provádění činnosti, s výjimkou doby uvádění zařízení do provozu, odstavování z provozu a údržby provozního vybavení, nepřekročí mezní hodnoty emisí;

   b) žádný hodinový průměr nepřekročí mezní hodnoty emisí více než 1,5krát.

2. V případě pravidelných měření se mezní hodnoty emisí považují za splněné, pokud při daném měření

   a) průměr všech naměřených hodnot nepřekročí mezní hodnoty emisí;

   b) žádný hodinový průměr nepřekročí mezní hodnoty emisí více než 1,5krát.

3. Dodržování části 4 se ověřuje na základě součtu hmotnostních koncentrací všech dotyčných těkavých organických sloučenin. Ve všech ostatních případech se dodržování ověřuje na základě celkové hmotnosti emitovaného organického uhlíku, pokud není v části 2 uvedeno jinak.

4. Za účelem chlazení nebo ředění je možné smíchat odpadní plyn s jiným plynem, pokud je tento postup technicky odůvodnitelný, avšak tento přidaný plyn není brán v úvahu při stanovování hmotnostní koncentrace znečišťující látky v odpadním plynu.

PŘÍLOHA VIII

Technická ustanovení týkající se zařízení vyrábějících oxid titaničitý

ČÁST 1

Mezní hodnoty emisí pro emise do vody

1. V případě zařízení používajících sulfátový proces (jako roční průměr):

   550 kg síranu na tunu vyrobeného oxidu titaničitého.

2. V případě zařízení používajících chloridový proces (jako roční průměr):

   a) 130 kg chloridu na tunu vyrobeného oxidu titaničitého při užívání neutrálního rutilu,

   b) 228 kg chloridu na tunu vyrobeného oxidu titaničitého při užívání syntetického rutilu,

   c) 330 kg chloridu na tunu vyrobeného oxidu titaničitého při užívání strusky. Pro zařízení, jež vypouštějí emise do slané vody (ústí řek, pobřežní vody, otevřené moře), může platit mezní hodnota emisí 450 kg chloridu na tunu vyrobeného oxidu titaničitého při užívání strusky.

3. V případě zařízení, která používají chloridový proces a která používají více než jeden druh rudy, se mezní hodnoty emisí v bodě 2 uplatní úměrně k používanému množství těchto rud.

ČÁST 2

Mezní hodnoty emisí do ovzduší

1. Mezní hodnoty emisí, vyjádřené jako koncentrace v hmotnosti na metr krychlový (Nm^3), se počítají při teplotě 273,15 K a tlaku 101,3 kPa.

2. Pro tuhé znečišťující látky 50 mg/Nm^3 jako hodinový průměr u velkých zdrojů a 150 mg/Nm^3 jako hodinový průměr u ostatních zdrojů.

3. Pro plynný oxid siřičitý a oxid sírový vypouštěný ve fázi rozkladu a kalcinace, včetně kapiček kyseliny v přepočtu na ekvivalent SO_2

   a) 6 kg na tunu vyrobeného oxidu titaničitého jako roční průměr,

   b) u zařízení na koncentraci kyselého odpadu 500 mg/Nm^3 jako hodinový průměr.

4. Pro chlor u zařízení používajících chloridový proces:

   a) 5 mg/Nm^3 jako denní průměr;

   b) 40 mg/Nm^3 v každém okamžiku.

ČÁST 3

Monitorování emisí

Monitorování emisí do ovzduší musí zahrnovat přinejmenším kontinuální monitorování:

a) plynného oxidu siřičitého a oxidu sírového vypouštěného ve fázi rozkladu a kalcinace ze zařízení na koncentraci kyselého odpadu v zařízeních používajících sulfátový proces;

b) chloru z velkých zdrojů v zařízení používajících chloridový proces;

c) tuhých znečišťujících látek z velkých zdrojů znečišťování.

PŘÍLOHA IX

ČÁST A

Zrušené směrnice a jejich následné změny

(podle článku 81)

Směrnice Rady 78/176/EHS (Úř. věst. L 54, 25.2.1978, s. 19).	
Směrnice Rady 83/29/EHS (Úř. věst. L 32, 3.2.1983, s. 28).	
Směrnice Rady 91/692/EHS (Úř. věst. L 377, 31.12.1991, s. 48).	pouze písm. b) přílohy I
Směrnice Rady 82/883/EHS (Úř. věst. L 378, 31.12.1982, s. 1).	
Akt o přistoupení z roku 1985	pouze bod X.1 písm. o) přílohy I
Akt o přistoupení z roku 1994	pouze bod VIII.A.6 přílohy I
Nařízení Rady (ES) č. 807/2003 (Úř. věst. L 122, 16.5.2003, s. 36).	pouze bod 34 přílohy III
Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 219/2009 (Úř. věst. L 87, 31.3.2009, s. 109).	pouze bod 3.1 přílohy
Směrnice Rady 92/112/EHS (Úř. věst. L 409, 31.12.1992, s. 11).	
Směrnice Rady 1999/13/ES (Úř. věst. L 85, 29.3.1999, s. 1).	
Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1882/2003 (Úř. věst. L 284, 31.10.2003, s. 1).	pouze bod 17 přílohy I
Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/42/ES (Úř. věst. L 143, 30.4.2004, s. 87).	pouze čl. 13 odst. 1
Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/112/ES (Úř. věst. L 345, 23.12.2008, s. 68).	pouze článek 3
Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/76/ES (Úř. věst. L 332, 28.12.2000, s. 91).	
Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1137/2008 (Úř. věst. L 311, 21.11.2008, s. 1).	pouze bod 4.8 přílohy
Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/80/ES (Úř. věst. L 309, 27.11.2001, s. 1).	
Směrnice Rady 2006/105/ES (Úř. věst. L 363, 20.12.2006, s. 368).	pouze část B bod 2 přílohy
Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/31/ES (Úř. věst. L 140, 5.6.2009, s. 114).	pouze článek 33
Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/1/ES (Úř. věst. L 24, 29.1.2008, s. 8).	
Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/31/ES (Úř. věst. L 140, 5.6.2009, s. 114).	pouze článek 37

ČÁST B

Lhůty pro provedení ve vnitrostátním právu a použitelnost

(podle článku 81)

Směrnice	Lhůta pro provedení	Lhůta pro použitelnost
78/176/ES	25. února 1979	
82/883/ES	31. prosince 1984	
92/112/ES	15. června 1993	
1999/13/ES	ze dne 1. dubna 2001	
2000/76/ES	ze dne 28. prosince 2000	ze dne 28. prosince 2002 ze dne 28. prosince 2005
2001/80/ES	ze dne 27. listopadu 2002	ze dne 27. listopadu 2004
2003/35/ES	ze dne 25. června 2005	
2003/87/ES	ze dne 31. prosince 2003	
2008/1/ES	30. října 1999 ([1])	30. října 1999 ze dne 30. října 2007

([1]) Směrnice 2008/1/ES je kodifikovaným zněním směrnice Rady 96/61/ES ze dne 24. září 1996 o integrované prevenci a omezování znečištění (Úř. věst. L 257, 10.10.1996, s. 26) a lhůty pro její provedení ve vnitrostátním právu a použitelnost zůstávají v platnosti.

PŘÍLOHA X

Srovnávací tabulka

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
Čl. 1 odst. 1	Článek 1	Článek 1					Článek 66
—	—	—	—	—	—	—	Článek 2
Čl. 1 odst. 2 písm. a)			Čl. 2 bod 2				Čl. 3 bod 2
Čl. 1 odst. 2 písm. b)					Čl. 3 bod 1		Čl. 3 bod 37
Čl. 1 odst. 2 písm. c), d) a e)							—
—	—	—	—	—	—	—	Článek 66
Článek 2							Článek 67
Článek 3							Čl. 11 písm. d) a e)
Článek 4			Článek 4	Čl. 3 návětí a bod 1	Čl. 4 odst. 1		Čl. 4 odst. 1 první pododstavec
Článek 5							Čl. 11 písm. d) a e)
Článek 6							Čl. 11 písm. d) a e)
Čl. 7 odst. 1		Článek 10					Čl. 70 odst. 1 a odst. 2 první věta
Čl. 7 odst. 2 a 3							—
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 70 odst. 2 druhá věta a odst. 3
Čl. 8 odst. 1							—
Čl. 8 odst. 2							Čl. 26 odst. 1 druhý pododstavec
Článek 9							—
Článek 10							—
Článek 11							Článek 12
Článek 12							—

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
Čl. 13 odst. 1			Čl. 17 odst. 1 první pododstavec a odst. 3 první pododstavec první věta	Čl. 11 odst. 1 první věta a odst. 2			Čl. 72 odst. 1 první věta
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 72 odst. 1 druhá věta
Čl. 13 odst. 2, 3 a 4							—
Článek 14							—
Článek 15	Článek 14	Článek 12	Článek 21	Článek 15	Článek 21	Čl. 18 odst. 1 a 3	Článek 80
Článek 16	Článek 15	Článek 13	Článek 23	Článek 17	Článek 23	Článek 20	Článek 84
Příloha I							—
Příloha II, oddíl A návětí a bod 1							—
Příloha II, oddíl A bod 2							—
Příloha II, oddíl B							—
	Článek 2						—
	Článek 3						—
	Čl. 4 odst. 1 a odst. 2 první pododstavec						—
	Čl. 4 odst. 2 druhý pododstavec						—
	Čl. 4 odst. 3 a 4						—
	Článek 5						—
	Článek 6						—
	Článek 7						—
	Článek 8						—
	Článek 9						—
	Článek 10						—

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
	Čl. 11 odst. 1			Čl. 13 odst. 1	Čl. 17 odst. 1		Čl. 75 odst. 1
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 75 odst. 2
	Čl. 11 odst. 2				Čl. 17 odst. 2		—
	Čl. 11 odst. 3						—
	Článek 12						—
	Článek 13						—
	Příloha I						—
	Příloha II						—
	Příloha III						—
	Příloha IV						—
	Příloha V						—
		Čl. 2 odst. 1 návětí					—
		Čl. 2 odst. 1 písm. a) návětí					—
		Čl. 2 odst. 1 písm. a) první odrážka					Čl. 67 písm. a)
		Čl. 2 odst. 1 písm. a) druhá odrážka					Čl. 67 písm. b)
		Čl. 2 odst. 1 písm. a) třetí odrážka a písm. b) třetí odrážka					Čl. 67 písm. d)
		Čl. 2 odst. 1 písm. a) čtvrtá, pátá, šestá a sedmá odrážka					—

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
		Čl. 2 odst. 1 písm. b) návětí a první, čtvrtá, pátá, šestá a sedmá odrážka					—
		Čl. 2 odst. 1 písm. b) druhá odrážka					Čl. 67 písm. c)
		Čl. 2 odst. 1 písm. c)					—
		Čl. 2 odst. 2					—
		Článek 3					Článek 67
		Článek 4					Článek 67
		Článek 5					—
		Čl. 6 první pododstavec návětí					Článek 68
		Čl. 6 první pododstavec písm. a)					Příloha VIII, část 1 bod 1
		Čl. 6 první pododstavec písm. b)					Příloha VIII, část 1 bod 2
		Čl. 6 druhý pododstavec					Příloha VIII, část 1 bod 3
		Článek 7					—
		Článek 8					—
		Čl. 9 odst. 1 návětí					Čl. 69 odst. 2
		Čl. 9 odst. 1 písm. a) návětí					—
		Čl. 9 odst. 1 písm. a) bod i)					Příloha VIII, část 2 bod 2
		Čl. 9 odst. 1 písm. a) bod ii)					Příloha VIII, část 2 bod 3 návětí a písm. a)

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
		Čl. 9 odst. 1 písm. a) bod iii)					Čl. 69 odst. 1
		Čl. 9 odst. 1 písm. a) bod iv)					Příloha VIII, část 2 bod 3 písm. b)
		Čl. 9 odst. 1 písm. a) bod v)					—
		Čl. 9 odst. 1 písm. b)					Příloha VIII, část 2 bod 4
		Čl. 9 odst. 2 a 3					—
		Článek 11					Čl. 11 písm. d) a e)
		Příloha					—
			Článek 1				Článek 1
			Článek 2 návětí				*Článek 3* návětí
			Čl. 2 bod 1	Čl. 2 bod 14			Čl. 3 bod 1
			Čl. 2 bod 3	Čl. 2 bod 1			Čl. 3 bod 3
			Čl. 2 bod 4				—
			Čl. 2 bod 5	Čl. 2 bod 9	Čl. 3 bod 8	Čl. 2 bod 1	Čl. 3 bod 4
			Čl. 2 bod 6 první věta	Čl. 2 bod 13	Čl. 3 bod 9	Čl. 2 bod 3 první část	Čl. 3 bod 5
			Čl. 2 bod 6 druhá věta				Čl. 15 odst. 1
			Čl. 2 bod 7				Čl. 3 bod 6
			Čl. 2 bod 8	Čl. 2 bod 5			Článek 71
			Čl. 2 bod 9 první věta	Čl. 2 bod 7	Čl. 3 bod 12		Čl. 3 bod 7
			Čl. 2 bod 9 druhá věta				Čl. 4 odst. 2 první pododstavec
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 4 odst. 2 druhý pododstavec
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 4 odst. 3

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
			Čl. 2 bod 10				—
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 3 bod 8
			Čl. 2 bod 11 první věta				Čl. 3 bod 9
			Čl. 2 bod 11 druhá věta				Čl. 20 odst. 3
			Čl. 2 bod 12 první pododstavec a příloha IV, návětí				Čl. 3 bod 10
			Čl. 2 bod 12 druhý pododstavec				Čl. 14 odst. 5 písm. a) a odst. 6
			Čl. 2 bod 13	Čl. 2 bod 6	Čl. 3 bod 11	Čl. 2 bod 5	Čl. 3 bod 15
			Čl. 2 bod 14				Čl. 3 bod 16
			Čl. 2 bod 15				Čl. 3 bod 17
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 3 body 11 až 14, 18 až 23, 26 až 30 a 34, 35 a 36
			Čl. 3 odst. 1 návětí				*Článek 11* návětí
			Čl. 3 odst. 1 písm. a)				Čl. 11 písm. a) a b)
			Čl. 3 odst. 1 písm. b)				Čl. 11 písm. c)
			Čl. 3 odst. 1 písm. c)				Čl. 11 písm. d) a e)
			Čl. 3 odst. 1 písm. d)				Čl. 11 písm. f)
			Čl. 3 odst. 1 písm. e)				Čl. 11 písm. g)
			Čl. 3 odst. 1 písm. f)				Čl. 11 písm. h)
			Čl. 3 odst. 2				—
			Čl. 5 odst. 1				—

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
			Čl. 5 odst. 2				Čl. 80 odst. 1 druhý pododstavec
			Čl. 6 odst. 1 první pododstavec návětí				Čl. 12 odst. 1 první pododstavec návětí
			Čl. 6 odst. 1 první pododstavec písm. a) až d)				Čl. 12 odst. 1 první pododstavec písm. a) až d)
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 12 odst. 1 první pododstavec písm. e)
			Čl. 6 odst. 1 první pododstavec písm. e)				Čl. 12 odst. 1 první pododstavec písm. f)
			Čl. 6 odst. 1 první pododstavec písm. f)				Čl. 12 odst. 1 první pododstavec písm. g)
			Čl. 6 odst. 1 první pododstavec písm. g)				Čl. 12 odst. 1 první pododstavec písm. h)
			Čl. 6 odst. 1 první pododstavec písm. h)				Čl. 12 odst. 1 první pododstavec písm. i)
			Čl. 6 odst. 1 první pododstavec písm. i)				Čl. 12 odst. 1 první pododstavec písm. j)
			Čl. 6 odst. 1 první pododstavec písm. j)				Čl. 12 odst. 1 první pododstavec písm. k)
			Čl. 6 odst. 1 druhý pododstavec				Čl. 12 odst. 1 druhý pododstavec
			Čl. 6 odst. 2				Čl. 12 odst. 2
			Článek 7				Čl. 5 odst. 2
			Čl. 8 první pododstavec		Čl. 4 odst. 3		Čl. 5 odst. 1
			Čl. 8 druhý pododstavec				—
			Čl. 9 odst. 1 první část věty				Čl. 14 odst. 1 první pododstavec

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
			Čl. 9 odst. 1 druhá část věty				—
			Čl. 9 odst. 2				Čl. 5 odst. 3
			Čl. 9 odst. 3 první pododstavec první a druhá věta				Čl. 14 odst. 1 druhý pododstavec návětí a písm. a) a b)
			Čl. 9 odst. 3 první pododstavec třetí věta				Čl. 14 odst. 2
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 14 odst. 3, 4 a 7
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 14 odst. 5 první pododstavec návětí a písm. b) a druhý pododstavec
			Čl. 9 odst. 3 druhý pododstavec				—
			Čl. 9 odst. 3 třetí pododstavec				Čl. 9 odst. 1
			Čl. 9 odst. 3 čtvrtý pododstavec				Čl. 9 odst. 2
			Čl. 9 odst. 3 pátý pododstavec				Čl. 9 odst. 3
			Čl. 9 odst. 3 šestý pododstavec				Čl. 9 odst. 4
—	—	—	—	—	—	—	Článek 10
			Čl. 9 odst. 4 první část první věty				Čl. 15 odst. 2
			Čl. 9 odst. 4 druhá část první věty				Čl. 15 odst. 4 první pododstavec
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 15 odst. 4 druhý až pátý pododstavec a odst. 5

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
			Čl. 9 odst. 4 druhá věta				Čl. 14 odst. 1 druhý pododstavec písm. g)
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 14 odst. 1 druhý pododstavec písm. h)
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 15 odst. 3
—	—	—	—	—	—	—	Článek 16
			Čl. 9 odst. 5 první pododstavec				Čl. 14 odst. 1 druhý pododstavec písm. c) bod i)
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 14 odst. 1 druhý pododstavec písm. c) bod ii)
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 14 odst. 1 druhý pododstavec písm. d)
			Čl. 9 odst. 5 druhý pododstavec				—
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 14 odst. 1 druhý pododstavec písm. e)
			Čl. 9 odst. 6 první pododstavec				Čl. 14 odst. 1 druhý pododstavec písm. f)
			Čl. 9 odst. 6 druhý pododstavec				—
			Čl. 9 odst. 7				—
			Čl. 9 odst. 8				*Článek 6* a článek 17 první věta
—	—	—	—	—	—	—	*Článek 17* druhá věta
			Článek 10				Článek 18
			Článek 11				Článek 19
			Čl. 12 odst. 1				Čl. 20 odst. 1
			Čl. 12 odst. 2 první věta				Čl. 20 odst. 2 první pododstavec
			Čl. 12 odst. 2 druhá věta				Čl. 20 odst. 2 druhý pododstavec
			Čl. 12 odst. 2 třetí věta				—

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
			Čl. 13 odst. 1				Čl. 21 odst. 1
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 21 odst. 2, 3 a 4
			Čl. 13 odst. 2 návětí				Čl. 21 odst. 5 návětí
			Čl. 13 odst. 2 písm. a)				Čl. 21 odst. 5 písm. a)
			Čl. 13 odst. 2 písm. b)				—
			Čl. 13 odst. 2 písm. c)				Čl. 21 odst. 5 písm. b)
			Čl. 13 odst. 2 písm. d)				—
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 21 odst. 5 písm. c)
—	—	—	—	—	—	—	Článek 22
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 23 odst. 1 první pododstavec
			Článek 14 návětí a písm. a)				Čl. 8 odst. 1
			Čl. 14 písm. b)				Čl. 7 písm. b) a čl. 14 odst. 1 písm. d) bod i)
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 7 návětí a písm. b) a c)
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 14 odst. 1 písm. d) bod ii)
			Čl. 14 písm. c)				Čl. 23 odst. 1 druhý pododstavec
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 23 odst. 2 až 6
			Čl. 15 odst. 1 první pododstavec návětí a písm. a) a b)	Čl. 12 odst. 1 první pododstavec			Čl. 24 odst. 1 první pododstavec návětí a písm. a) a b)
			Čl. 15 odst. 1 první pododstavec písm. c)				Čl. 24 odst. 1 první pododstavec písm. c)

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
			Čl. 15 odst. 1 druhý pododstavec				Čl. 24 odst. 1 druhý pododstavec
			Čl. 15 odst. 2				Čl. 24 odst. 3 písm. b)
			Čl. 15 odst. 3				Čl. 24 odst. 4
			Čl. 15 odst. 4				Čl. 24 odst. 2 návětí a písm. a) a b)
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 24 odst. 2 písm. c) až f) a odst. 3 návětí a písm. a)
			Článek16				Článek 25
			Čl. 17 odst. 1 druhý pododstavec				—
			Čl. 17 odst. 2 první pododstavec				Čl. 13 odst. 1
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 13 odst. 2 až 7
			Čl. 17 odst. 2 druhý pododstavec				—
			Čl. 17 odst. 3 první pododstavec druhá a třetí věta	Čl. 11 odst. 1 druhá věta			Čl. 72 odst. 2
			Čl. 17 odst. 3 první pododstavec čtvrtá věta				—
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 72 odst. 3 a 4
			Čl. 17 odst. 3 druhý pododstavec				—
			Čl. 17 odst. 3 třetí pododstavec	Čl. 11 odst. 3			Čl. 73 odst. 1
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 73 odst. 2
			Čl. 17 odst. 4				—
—	—	—	—	—	—	—	Článek 74
—	—	—	—	—	—	—	Článek 27
			Článek 18			Článek 11	Článek 26
			Článek 19				—

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
			Článek 20				—
			Článek 21				Čl. 80 odst. 2
			Článek 22		Článek 18	Článek 17	Článek 81
—	—	—	—	—	—	—	Článek 82
			Článek 23	Článek 16	Článek 22	Článek 19	Článek 83
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 2 odst. 1
			Příloha I, úvod, odstavec 1				Čl. 2 odst. 2
			Příloha I, úvod, odstavec 2				Příloha I, úvod, první pododstavec, první věta
—	—	—	—	—	—	—	Příloha I, úvod, první pododstavec, druhá věta
—	—	—	—	—	—	—	Příloha I, úvod, druhý pododstavec
			Příloha I, body 1.1 až 1.3				Příloha I, body 1.1 až 1.3
			Příloha I, bod 1.4				Příloha I, bod 1.4 písm. a)
—	—	—	—	—	—	—	Příloha I, bod 1.4 písm. b)
			Příloha I, bod 2				Příloha I, bod 2
			Příloha I, bod 3.1				Příloha I, bod 3.1 písm. a) a b)
—	—	—	—	—	—	—	Příloha I, bod 3.1 písm. c)
			Příloha I, body 3.2 až 3.5				Příloha I, body 3.2 až 3.5
			Příloha I, bod 4				Příloha I, bod 4
			Příloha I, bod 5 úvod				—
			Příloha I, bod 5.1				Příloha I, bod 5.1 písm. b), f), g), i) a j) a 5.2 písm. b)
—	—	—	—	—	—	—	Příloha I, bod 5.1 písm. a), c), d), e) h) a k)

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
			Příloha I, bod 5.2				Příloha I, bod 5.2 písm. a)
			Příloha I, bod 5.3				Příloha I, bod 5.3 písm. a) body i) a ii)
—	—	—	—	—	—	—	Příloha I, bod 5.3 písm. a) body iii) až v) a bod 5.3 písm. b)
			Příloha I, bod 5.4				Příloha I, bod 5.4
—	—	—	—	—	—	—	Příloha I, body 5.5 a 5.6
			Příloha I, bod 6.1 písm. a) a b)				Příloha I, bod 6.1 písm. a) a b)
—	—	—	—	—	—	—	Příloha I, bod 6.1 písm. c)
			Příloha I, body 6.2 a 6.3 a bod 6.4 písm. a) a b)				Příloha I, body 6.2 a 6.3 a bod 6.4 písm. a) a písm. b) body i) a ii)
—	—	—	—	—	—	—	Příloha I, bod 6.4 písm. b) bod iii)
			Příloha I, bod 6.4 písm. c) a body 6.5 až 6.9				Příloha I, bod 6.4 písm. c) a body 6.5 až 6.9
—	—	—	—	—	—	—	Příloha I, body 6.10 a 6.11
			Příloha II				—
			Příloha III				Příloha II „Vzduch“ a „Voda“ body 1 až 12
—	—	—	—	—	—	—	Příloha II, „Voda“ bod 13
			Příloha IV				Příloha III
			Příloha V				Příloha IV
				Článek 1			Článek 56
				Čl. 2 bod 2			Čl. 57 bod 1

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
				Čl. 2 bod 3			—
				Čl. 2 bod 4			Čl. 63 odst. 1
				Čl. 2 bod 8			Čl. 4 odst. 1 třetí pododstavec
				Čl. 2 bod 10			Čl. 57 bod 3
				Čl. 2 bod 11			Čl. 57 bod 2
				Čl. 2 bod 12			Čl. 57 bod 4
				Čl. 2 bod 15			Čl. 57 bod 5
				Čl. 2 bod 16			Čl. 3 bod 44
				Čl. 2 bod 17			Čl. 3 bod 45
				Čl. 2 bod 18			Čl. 3 bod 46
				Čl. 2 bod 19			—
				Čl. 2 bod 20			Čl. 3 bod 47
				Čl. 2 bod 21			Čl. 57 bod 6
				Čl. 2 bod 22			Čl. 57 bod 7
				Čl. 2 bod 23			Čl. 57 bod 8
				Čl. 2 bod 24			Čl. 57 bod 9
				Čl. 2 bod 25			Čl. 57 bod 10
				Čl. 2 bod 26			Čl. 57 bod 11
				Čl. 2 bod 27			—
				Čl. 2 bod 28			Čl. 63 odst. 1
				Čl. 2 bod 29			—
				Čl. 2 bod 30			Čl. 57 bod 12
				Čl. 2 bod 31			Příloha VII, část 2 první věta Příloha VIII, část 2 bod 1
				Čl. 2 bod 32			—
				Čl. 2 bod 33			Čl. 57 bod 13
				Čl. 3 bod 2			Čl. 4 odst. 1 druhý pododstavec

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
				Čl. 4 body 1, 2 a 3			Čl. 4 odst. 1 první a druhý pododstavec
				Čl. 4 bod 4			Čl. 63 odst. 2
				Čl. 5 odst. 1			Čl. 59 odst. 1 první pododstavec návětí
				Čl. 5 odst. 2			Čl. 59 odst. 1 první pododstavec písm. a) a b)
				Čl. 5 odst. 3 první pododstavec písm. a)			Čl. 59 odst. 2
				Čl. 5 odst. 3 první pododstavec písm. b)			Čl. 59 odst. 3
				Čl. 5 odst. 3 druhý pododstavec			Čl. 59 odst. 4
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 59 odst. 5
				Čl. 5 odst. 4			—
				Čl. 5 odst. 5			Čl. 59 odst. 6
				Čl. 5 odst. 6			Článek 58
				Čl. 5 odst. 7			Příloha VII, část 4 bod 1
				Čl. 5 odst. 8 první pododstavec			Příloha VII, část 4 bod 2
				Čl. 5 odst. 8 druhý pododstavec			—
				Čl. 5 odst. 9			—
				Čl. 5 odst. 10			Čl. 59 odst. 7
				Čl. 5 odst. 11, 12 a 13			—
				Článek 6			—
				Čl. 7 odst. 1 návětí a první až čtvrtá odrážka			Článek 64

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
				Čl. 7 odst. 1 dovětí			—
				Čl. 7 odst. 2			—
				Čl. 8 odst. 1			Čl. 14 odst. 1 písm. d) a článek 60
—	—	—	—	—	—	—	Článek 61
				Čl. 8 odst. 2			Příloha VII, část 6 bod 1
				Čl. 8 odst. 3			Příloha VII, část 6 bod 2
				Čl. 8 odst. 4			Příloha VII, část 6 bod 3
				Čl. 8 odst. 5			—
				Čl. 9 odst. 1 první pododstavec návětí			Čl. 62 první pododstavec návětí
				Čl. 9 odst. 1 první pododstavec první, druhá a třetí odrážka			Čl. 62 první pododstavec písm. a), b) a c)
				Čl. 9 odst. 1 druhý pododstavec			Čl. 62 druhý pododstavec
				Čl. 9 odst. 1 třetí pododstavec			Příloha VII, část 8 bod 4
				Čl. 9 odst. 2			Čl. 63 odst. 3
				Čl. 9 odst. 3			Příloha VII, část 8 bod 1
				Čl. 9 odst. 4			Příloha VII, část 8 bod 2
				Čl. 9 odst. 5			Příloha VII, část 8 bod 3
				Článek 10	Čl. 4 odst. 9		Čl. 8 odst. 2
				Čl. 11 odst. 1 třetí až šestá věta			—
				Čl. 12 odst. 1 druhý pododstavec			Čl. 65 odst. 1 první pododstavec
				Čl. 12 odst. 1 třetí pododstavec			Čl. 65 odst. 1 druhý pododstavec
				Čl. 12 odst. 2			Čl. 65 odst. 2

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
				Čl. 12 odst. 3			Čl. 65 odst. 3
				Čl. 13 odst. 2 a 3			—
				Článek 14	Článek 19	Článek 16	Článek 79
				Příloha I, úvod, první a druhá věta			Článek 56
				Příloha I, úvod, třetí věta, a seznam činností			Příloha VII, část 1
				Příloha IIA			Příloha VII, části 2 a 3
				Příloha IIA, část II, odstavec 6 poslední věta			—
				Příloha IIB, bod 1 první a druhá věta			Čl. 59 odst. 1 první pododstavec písm. b)
				Příloha IIB, bod 1 třetí věta			Čl. 59 odst. 1 druhý pododstavec
				Příloha IIB, bod 2			Příloha VII, část 5
				Příloha IIB, bod 2 druhý pododstavec bod i) a tabulka			—
				Příloha III, bod 1			—
				Příloha III, bod 2			Příloha VII, část 7 bod 1
				Příloha III, bod 3			Příloha VII, část 7 bod 2
				Příloha III, bod 4			Příloha VII, část 7 bod 3
					Čl. 1 první pododstavec		Článek 42
					Čl. 1 druhý pododstavec		—
					Čl. 2 odst. 1		Čl. 42 odst. 1 první pododstavec

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 42 odst. 1 druhý až pátý pododstavec
					Čl. 2 odst. 2 návětí		Čl. 42 odst. 2 návětí
					Čl. 2 odst. 2 písm. a návětí		Čl. 42 odst. 2 písm. a) návětí
					Čl. 2 odst. 2 písm. a) body i) až v)		Čl. 42 odst. 2 písm. a) bod i)
					Čl. 2 odst. 2 písm. a) bod vi)		Čl. 42 odst. 2 písm. a) bod ii)
					Čl. 2 odst. 2 písm. a) bod vii)		Čl. 42 odst. 2 písm. a) bod iii)
					Čl. 2 odst. 2 písm. a bod viii)		Čl. 42 odst. 2 písm. a) bod iv)
					Čl. 2 odst. 2 písm. b)		Čl. 42 odst. 2 písm. b)
					Čl. 3 bod 2 první pododstavec		Čl. 3 bod 38
					Čl. 3 bod 2 druhý pododstavec		—
					Čl. 3 bod 3		Čl. 3 bod 39
					Čl. 3 bod 4 první pododstavec		Čl. 3 bod 40
					Čl. 3 bod 4 druhý pododstavec		Čl. 42 odst. 1 třetí pododstavec
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 42 odst. 1 čtvrtý pododstavec
					Čl. 3 bod 5 první pododstavec		Čl. 3 bod 41
					Čl. 3 bod 5 druhý pododstavec		Čl. 42 odst. 1 pátý pododstavec
					Čl. 3 bod 5 třetí pododstavec		Čl. 42 odst. 1 třetí pododstavec

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
					Čl. 3 bod 6		Příloha VI, část 1 písm. a)
					Čl. 3 bod 7		Čl. 3 bod 42
—	—	—	—	—	—	—	Příloha VI, část 1 písm. b)
					Čl. 3 bod 10		Čl. 3 bod 43
					Čl. 3 bod 13		Článek 43
					Čl. 4 odst. 2		Článek 44
					Čl. 4 odst. 4 návětí a písm. a) a b)		Čl. 45 odst. 1 návětí a písm. a) a b)
					Čl. 4 odst. 4 písm. c)		Čl. 45 odst. 1 písm. e)
					Čl. 4 odst. 5		Čl. 45 odst. 2
					Čl. 4 odst. 6		Čl. 45 odst. 3
					Čl. 4 odst. 7		Čl. 45 odst. 4
					Čl. 4 odst. 8		Článek 54
					Článek 5		Článek 52
					Čl. 6 odst. 1 první pododstavec		Čl. 50 odst. 1
					Čl. 6 odst. 1 druhý pododstavec a odst. 2		Čl. 50 odst. 2
					Čl. 6 odst. 1 třetí pododstavec		Čl. 50 odst. 3 první pododstavec
					Čl. 6 odst. 1 čtvrtý pododstavec první část		—
					Čl. 6 odst. 1 čtvrtý pododstavec druhá část		Čl. 50 odst. 3 druhý pododstavec
					Čl. 6 odst. 3		Čl. 50 odst. 4
					Čl. 6 odst. 4 první pododstavec první a druhá věta a druhý pododstavec první a druhá věta		Čl. 51 odst. 1

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
					Čl. 6 odst. 4 první pododstavec třetí věta		Čl. 51 odst. 2
—	—	—	—	—	Čl. 6 odst. 4 druhý pododstavec třetí věta	—	Čl. 51 odst. 3 první pododstavec
					Čl. 6 odst. 4 třetí pododstavec		Čl. 51 odst. 3 druhý pododstavec
					Čl. 6 odst. 4 čtvrtý pododstavec		Čl. 51 odst. 4
					Čl. 6 odst. 5 první část věty		—
					Čl. 6 odst. 5 druhá část věty		Čl. 46 odst. 1
					Čl. 6 odst. 6		Čl. 50 odst. 5
					Čl. 6 odst. 7		Čl. 50 odst. 6
					Čl. 6 odst. 8		Čl. 50 odst. 7
					Čl. 7 odst. 1 a odst. 2 první pododstavec		Čl. 46 odst. 2 první pododstavec
					Čl. 7 odst. 2 druhý pododstavec		Čl. 46 odst. 2 druhý pododstavec
					Čl. 7 odst. 3 a čl. 11 odst. 8 první pododstavec návětí		Příloha VI, část 6 bod 2.7 první část
					Čl. 7 odst. 4		Čl. 46 odst. 2 druhý pododstavec
					Čl. 7 odst. 5		—
					Čl. 8 odst. 1		Čl. 45 odst. 1 písm. c)
					Čl. 8 odst. 2		Čl. 46 odst. 3
					Čl. 8 odst. 3		—
					Čl. 8 odst. 4 první pododstavec		Čl. 46 odst. 4 první pododstavec

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
					Čl. 8 odst. 4 druhý pododstavec		Příloha VI, část 6 bod 3.2
					Čl. 8 odst. 4 třetí pododstavec		—
					Čl. 8 odst. 4 čtvrtý pododstavec		—
					Čl. 8 odst. 5		Čl. 46 odst. 4 druhý a třetí pododstavec
					Čl. 8 odst. 6		Čl. 45 odst. 1 písm. c) a d)
					Čl. 8 odst. 7		Čl. 46 odst. 5
					Čl. 8 odst. 8		—
					Čl. 9 první pododstavec		Čl. 53 odst. 1
					Čl. 9 druhý pododstavec		Čl. 53 odst. 2
					Čl. 9 třetí pododstavec		Čl. 53 odst. 3
					Čl. 10 odst. 1 a 2		—
					Čl. 10 odst. 3 první věta		Čl. 48 odst. 2
					Čl. 10 odst. 3 druhá věta		—
					Čl. 10 odst. 4		Čl. 48 odst. 3
					Čl. 10 odst. 5		Příloha VI, část 6 bod 1.3 druhá část
					Čl. 11 odst. 1		Čl. 48 odst. 1
					Čl. 11 odst. 2		Příloha VI, část 6 bod 2.1
					Čl. 11 odst. 3		Příloha VI, část 6 bod 2.2
					Čl. 11 odst. 4		Příloha VI, část 6 bod 2.3
					Čl. 11 odst. 5		Příloha VI, část 6 bod 2.4

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
					Čl. 11 odst. 6		Příloha VI, část 6 bod 2.5 první pododstavec
—	—	—	—	—	—	—	Příloha VI, část 6 bod 2.5 druhý pododstavec
					Čl. 11 odst. 7 první pododstavec první věta první část		Příloha VI, část 6 bod 2.6 návětí
					Čl. 11 odst. 7 první pododstavec první věta druhá část		Příloha VI, část 6 bod 2.6 písm. a)
					Čl. 11 odst. 7 první pododstavec druhá věta		—
					Čl. 11 odst. 7 druhý pododstavec návětí		—
					Čl. 11 odst. 7 druhý pododstavec písm. a)		Příloha VI, část 6 bod 2.6 písm. b)
					Čl. 11 odst. 7 druhý pododstavec písm. b) a c)		—
					Čl. 11 odst. 7 druhý pododstavec písm. d)		Příloha VI, část 6 bod 2.6 písm. c)
					Čl. 11 odst. 7 druhý pododstavec písm. e) a f)		—
					Čl. 11 odst. 8 první pododstavec písm. a) a b)		Příloha VI, část 3 bod 1
					Čl. 11 odst. 8 první pododstavec písm. c) a druhý pododstavec		Příloha VI, část 6 bod 2.7 druhý pododstavec
					Čl. 11 odst. 8 první pododstavec písm. d)		Příloha VI, část 4 bod 2.1 druhý pododstavec
					Čl. 11 odst. 9		Čl. 48 odst. 4
					Čl. 11 odst. 10		Příloha VI, část 8 bod 1.1
					Čl. 11 odst. 11		Příloha VI, část 8 bod 1.2
					Čl. 11 odst. 12		Příloha VI, část 8 bod 1.3

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
					Čl. 11 odst. 13		Čl. 48 odst. 5
—	—	—	—	—	—	—	Článek 49
					Čl. 11 odst. 14		Příloha VI, část 6 bod 3.1
					Čl. 11 odst. 15		Čl. 45 odst. 1 písm. e)
					Čl. 11 odst. 16		Příloha VI, část 8 bod 2
					Čl. 11 odst. 17		Čl. 8 odst. 2 písm. a)
					Čl. 12 odst. 1		Čl. 55 odst. 1
					Čl. 12 odst. 2 první a druhá věta		Čl. 55 odst. 2
					Čl. 12 odst. 2 třetí věta		Čl. 55 odst. 3
					Čl. 13 odst. 1		Čl. 45 odst. 1 písm. f)
					Čl. 13 odst. 2		Článek 47
					Čl. 13 odst. 3		Čl. 46 odst. 6
					Čl. 13 odst. 4		Příloha VI, část 3 bod 2
					Článek 14		—
					Článek 15		—
					Článek 16		—
					Článek 20		—
					Příloha I		Příloha VI, část 2
					Příloha II, úvodní část (nečíslovaná)		Příloha VI, část 4 bod 1
					Příloha II, bod 1 návětí		Příloha VI, část 4 bod 2.1
					Příloha II, body 1.1 a 1.2		Příloha VI, část 4 body 2.2 a 2.3
—	—	—	—	—	—	—	Příloha VI, část 4 bod 2.4
					Příloha II, bod 1.3		—
					Příloha II, bod 2.1		Příloha VI, část 4 bod 3.1

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
—	—	—	—	—	—	—	Příloha VI, část 4 bod 3.2
					Příloha II, bod 2.2		Příloha VI, část 4 body 3.3 a 3.4
					Příloha II, bod 3		Příloha VI, část 4 bod 4
					Příloha III		Příloha VI, část 6 bod 1
					Příloha IV, tabulka		Příloha VI, část 5
					Příloha IV, závěrečná věta		—
					Příloha V, písm. a) tabulka		Příloha VI, část 3 bod 1.1
					Příloha V, písm. a) závěrečné věty		—
					Příloha V, písm. b) tabulka		Příloha VI, část 3 bod 1.2
					Příloha V, písm. b) závěrečná věta		—
					Příloha V, písm. c)		Příloha VI, část 3 bod 1.3
					Příloha V, písm. d)		Příloha VI, část 3 bod 1.4
					Příloha V, písm. e)		Příloha VI, část 3 bod 1.5
					Příloha V, písm. f)		Příloha VI, část 3 bod 3
					Příloha VI		Příloha VI, část 7
						Článek 1	Čl. 28 první pododstavec
						Čl. 2 bod 2	Příloha V, část 1 bod 1 a část 2 bod 1 první pododstavec
—	—	—	—	—	—	—	Příloha V, část 1 bod 1 a část 2 bod 1 druhý pododstavec
						Čl. 2 bod 3 druhá část	Příloha V, část 1 bod 1 a část 2 bod 1 první pododstavec

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
—	—	—	—	—	—	—	Příloha V, část 1 bod 1 a část 2 bod 1 druhý pododstavec
						Čl. 2 bod 4	—
						Čl. 2 bod 6 první část	Čl. 3 bod 24
						Čl. 2 bod 6 druhá část	Čl. 28 druhý pododstavec písm. j)
						Čl. 2 bod 7 první pododstavec	Čl. 3 bod 25
						Čl. 2 bod 7 druhý pododstavec první věta	—
						Čl. 2 bod 7 druhý pododstavec druhá věta a písmena a) až i)	Čl. 28 druhý pododstavec
						Čl. 2 bod 7 druhý pododstavec písm. j)	—
						Čl. 2 bod 7 třetí pododstavec	—
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 29 odst. 1
						Čl. 2 bod 7 čtvrtý pododstavec	Čl. 29 odst. 2
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 29 odst. 3
						Čl. 2 bod 8	Čl. 3 bod 32
						Čl. 2 bod 9	Čl. 29 odst. 2
						Čl. 2 bod 10	—
						Čl. 2 bod 11	Čl. 3 bod 31
						Čl. 2 bod 12	Čl. 3 bod 33
						Čl. 2 bod 13	—
						Článek 3	—
						Čl. 4 odst. 1	—
						Čl. 4 odst. 2	—

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
						Čl. 4 odst. 3 až 8	
						Čl. 5 bod 1	Příloha V, část 1 bod 2 druhý pododstavec
							Příloha V, část 1 bod 2 první, třetí a čtvrtý pododstavec
						Čl. 5 bod 2	—
						Článek 6	—
						Čl. 7 odst. 1	Článek 37
						Čl. 7 odst. 2	Čl. 30 odst. 5
						Čl. 7 odst. 3	Čl. 30 odst. 6
						Čl. 8 odst. 1	Čl. 40 odst. 1
						Čl. 8 odst. 2 první pododstavec první část	Čl. 40 odst. 2 první pododstavec první část
						Čl. 8 odst. 2 první pododstavec druhá část	—
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 40 odst. 2 první pododstavec druhá část
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 40 odst. 2 druhý pododstavec
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 40 odst. 3
—	—	—	—	—	—	—	Článek 41
						Čl. 8 odst. 2 druhý pododstavec	—
						Čl. 8 odst. 3 a 4	—
						Článek 9	Čl. 30 odst. 1
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 30 odst. 2, 3 a 4
						*Článek 9*a	Článek 36
						Čl. 10 první pododstavec první věta	Čl. 30 odst. 7 první věta

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 30 odst. 7 druhá věta
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 30 odst. 8 a 9
—	—	—	—	—	—	—	Články 31 až 35
						Čl. 10 první pododstavec druhá věta	—
						Čl. 10 druhý pododstavec	—
						Článek 12 první věta	Čl. 38 odst. 1
						Článek 12 druhá věta	—
—	—	—	—	—	—	—	Čl. 38 odst. 2, 3 a 4
—	—	—	—	—	—	—	Článek 39
						Článek 13	Příloha V, část 3 bod 8 třetí část
						Článek 14	Příloha V, část 4
—	—	—	—	—	—	—	Příloha V, části 5, 6 a 7
						Článek 15	—
						Čl. 18 odst. 2	—
						Příloha I	—
						Příloha II	—
						Přílohy III a IV	Příloha V, část 1 bod 2 a část 2
						Příloha V, oddíl A	Příloha V, část 1 bod 3
						Příloha V, oddíl B	Příloha V, část 2 bod 3
						Příloha VI, oddíl A	Příloha V, část 1 body 4 a 6
—	—	—	—	—	—	—	Příloha V, část 1 body 5
						Příloha VI, oddíl B	Příloha V, část 2 body 4 a 6
—	—	—	—	—	—	—	Příloha V, část 2 bod 5

Směrnice 78/176/EHS	Směrnice 82/883/EHS	Směrnice 92/112/EHS	Směrnice 2008/1/ES	Směrnice 1999/13/ES	Směrnice 2000/76/ES	Směrnice 2001/80/ES	Tato směrnice
						Příloha VII, oddíl A	Příloha V, část 1 body 7 a 8
						Příloha VII, oddíl B	Příloha V, část 2 body 7 a 8
						Příloha VIII, oddíl A bod 1	—
						Příloha VIII, oddíl A bod 2	Příloha V, část 3 bod 1 první část a body 2, 3 a 5
—	—	—	—	—	—	—	Příloha V, část 3 bod 1 druhá část
—	—	—	—	—	—	—	Příloha V, část 3 bod 4
						Příloha VIII, oddíl A bod 3	—
						Příloha VIII, oddíl A bod 4	Příloha V, část 3 bod 6
						Příloha VIII, oddíl A bod 5	Příloha V, část 3 body 7 a 8
						Příloha VIII, oddíl A bod 6	Příloha V, část 3 body 9 a 10
—	—	—	—	—	—	—	Příloha V, část 3 bod 11
—	—	—	—	—	—	—	Příloha V, část 4
						Příloha VIII, oddíl B	—
						Příloha VIII, oddíl C	—
			Příloha VI			Příloha IX	Příloha IX
			Příloha VII			Příloha X	Příloha X

CENY PŘEDPLATNÉHO NA ROK 2010 (bez DPH, včetně poštovného za obvyklou zásilku)

Úřední věstník EU, řady L + C, pouze tištěné vydání	22 úředních jazyků EU	1 100 EUR ročně
Úřední věstník EU, řady L + C, tištěné vydání + roční CD-ROM	22 úředních jazyků EU	1 200 EUR ročně
Úřední věstník EU, řada L, pouze tištěné vydání	22 úředních jazyků EU	770 EUR ročně
Úřední věstník EU, řady L + C, měsíční CD-ROM (souhrnný)	22 úředních jazyků EU	400 EUR ročně
Dodatek k Úřednímu věstníku (řada S), CD-ROM, 2 vydání týdně	mnohojazyčné: 23 úředních jazyků EU	300 EUR ročně
Úřední věstník EU, řada C – Výběrová řízení	jazyky, kterých se týká výběrové řízení	50 EUR ročně

Předplatné *Úředního věstníku Evropské unie*, který vychází v úředních jazycích Evropské unie, je k dispozici ve 22 jazykových verzích. Zahrnuje řady L (Právní předpisy) a C (Informace a oznámení).

Každá jazyková verze má samostatné předplatné.

V souladu s nařízením Rady (ES) č. 920/2005, zveřejněným v Úředním věstníku L 156 ze dne 18. června 2005, které stanoví, že orgány Evropské unie nejsou dočasně vázány povinností sepisovat všechny akty v irštině a zveřejňovat je v tomto jazyce, je Úřední věstník vydávaný v irském jazyce prodáván zvlášť.

Předplatné dodatku k Úřednímu věstníku (řada S – Dodatek k *Úřednímu věstníku Evropské unie*) zahrnuje znění ve všech 23 úředních jazycích na jednom mnohojazyčném CD-ROM.

Předplatné *Úředního věstníku Evropské unie* opravňuje na požádání k obdržení různých příloh Úředního věstníku. Předplatitelé jsou na vydávání příloh upozorňováni prostřednictvím „oznámení čtenářům“ zveřejňovaného v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Nosiče CD-ROM budou během roku 2010 nahrazeny nosiči DVD.

Prodej a předplatné

Předplatné různých placených periodik, jako například předplatné *Úředního věstníku Evropské unie*, lze získat u našich distributorů. Seznam distributorů se nachází na této internetové adrese:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_cs.htm

EUR-Lex (http://eur-lex.europa.eu) nabízí přímý a bezplatný přístup k právu Evropské unie. Tyto internetové stránky umožňují nahlížet do *Úředního věstníku Evropské unie* a obsahují rovněž smlouvy, právní předpisy, judikaturu a návrhy právních předpisů.

Více informací o Evropské unii naleznete na adrese: http://europa.eu

Úřad pro publikace Evropské unie
2985 Lucemburk
LUCEMBURSKO

CS